

САРА ШЕПАРД МИС ПОРОЧНА

Част 5 от „Малки сладки лъжкени“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2010

chitanka.info

„И за порочните има място под слънцето“
Луций Аней Сенека

ЛЮБОЗНАТЕЛНИТЕ УМОВЕ ИСКАТ ДА РАЗБЕРАТ...

Няма ли да е страхотно да знаете точно какво се върти в главите на останалите? Ако съзнанията на всички са като онези готини чанти без вътрешни прегради на Марк Джейкъбс и мислите им се виждат ясно като ключовете за колата или като гилзата на блясъка за устни „Хард кенди“? Ще знаете какво *наистина* си мисли режисьорката за вашето представяне на прослушването за „Южен Пасифик“, когато казва: „Добре се справи“. Или че симпатичният ви партньор на смесени двойки си мисли, че задничето ви изглежда страхотно под късата тенис поличка „Лакосте“. И най-вече няма да се чудите дали най-добрата ви приятелка е бясна заради това, че на новогодишния купон я зарязахте заради онзи готин абитуриент с къдравата усмивка. Просто ще надникнете в главата ѝ и ще разберете.

За нещастие главите на всички са заключени по-здраво и от Пентагона. Понякога хората изпускат някои улики за това, което става вътре — като например гримасата на режисьорката, когато пропуснете високото ла диез, или това, че най-добрата ви приятелка тотално игнорира есемесите ви на първи януари. Но най-често издайническите следи отминават незабелязани. Всъщност преди четири години едно роузуудско момче подсказа по очевиден начин, че в злюбната му малка главица се заформя нещо ужасно. Но хората въобще не се впечатлиха.

Може би ако някой му беше обърнал внимание, едно красиво момиче все още щеше да е живо.

* * *

Рампата за велосипеди пред „Роузууд дей“ беше пълна с разноцветни колела с двайсет и една скорости от луксозния модел на „Трек“, които бащата на Ноъл Кан беше взел директно от агента на

Ланс Армстронг, и един бонбонено розов скутер „Рейзър“, излъскан до блясък. Секунди, след като звънна последният звънец и шестокласниците започнаха да се стичат към стола, едно момиче с накъдрена коса прескочи тромаво рампата, потупа нежно скутера и се зае с яркожълтата ключалка „Криптонит“, увита около дръжките му.

Някаква обява, която беше залепена на каменната стена, привлече погледа ѝ.

— Момичета — викна тя на приятелките си, които стояха до чешмата в двора. — Елате тук.

— Какво има, Мона? — Фай Темпълтън се опитваше да размотае нишките на новото си йо-йо с формата на пеперуда.

Мона Вандерваал посочи към листчето хартия.

— Погледнете!

Чейси Бледсоу побутна нагоре лилавите си очила „Кет ай“.

— Леле!

Джена Кавана загриза лакирания си в розово нокът.

— Това е голяма работа — каза тя с нежното си тънко гласче.

Повей на вятъра подметна няколко листа от грижливо събраната купчинка. Беше средата на септември, няколко седмици след началото на учебната година и есента беше официално настъпила. Всяка година туристи от цялото източно крайбрежие пристигаха в Роузууд, Пенсилвания, за да се насладят на поразителните червени, оранжеви, жълти и пурпурни есенни корони на дърветата. Сякаш нещо във въздуха добавяше допълнително великолепие към тукашните листа. Същото това нещо добавяше допълнително великолепие и към всичко останало в Роузууд. Златистите ритрийвъри е блестяща козина, които подскачаха по добре поддържаните алеи за кучета в града. Розовобузите бебенца, грижливо настанени в детските колички „Бърбъри“. И голите до кръста, блестящи тела на футболистите, които тичаха нагоре-надолу по игрището на „Роузууд дей“, най-уважаваното частно училище в града.

Ариа Монтгомъри наблюдаваше Мона и останалите от любимото си място на ниската каменна ограда около училището, сложила отворения скицник „Молескин“ в скута си. Последния час имаше рисуване и учителката ѝ, госпожа Крос, я беше пуснала да обикаля района около „Роузууд дей“ и да нарисува каквото си хареса. Според госпожа Крос причината за това бяха отличните умения на момичето в

рисуването, но Ариа подозираше, че просто кара учителката си да се чувства неудобно. Защото тя беше единственото момиче в класа, което не бърбеше с приятелките си в Деня на изкуството и не флиртуваше с момчетата, когато рисуваха пастелни пейзажи. И на Ариа ѝ се искаше да има приятели, но това не означаваше, че госпожа Крос трябва да я гони от стаята.

Скот Чин, друг шестокласник, беше следващият, който видя обявата.

— Супер. — Той се обърна към приятелката си Хана Мерин, която си играеше с чисто новата си сребърна гривна, подарена от баща ѝ като един вид извинение, че „двамата с мама пак се караме“. — Хан, погледни! — Той я смушка в ребрата.

— Не прави така — сопна му се Хана, отскачайки встрани. Макар и почти да беше сигурна, че Скот е гей — той обичаше да разглежда списанията „Тийн воуг“ дори повече от нея, — тя ненавиждаше навика му да я мушка в отпуснатия, гаден корем. Тя погледна към обявата и изненадано повдигна вежди. — Ха.

Спенсър Хейстингс вървеше заедно с Кирстен Калън и обсъждаха Младежката лига по хокей на трева. Едва не се блъснаха в тъпата с Мона Вандерваал, чиито скутер блокираше пътеката. Едва тогава Спенсър забеляза обявата. Тя зяпна от изненада.

— Утре?

Емили Фийлд също едва не я пропусна, но най-добрата ѝ приятелка от отбора по плуване, Джема Кърън, я забеляза.

— Ем! — извика тя, сочейки към листовката.

Очите на Емили пробягаха по заглавния ред. Тя потрепери от вълнение.

Вече почти всички шестокласници от „Роузууд дей“ се бяха събрали около стойката за велосипеди, зяпайки глупаво листчето хартия. Ариа се плъзна от стената и с присвити очи се взря в големите печатни букви на обявата.

„Утре започва Капсулата на времето — пишеше там. — Пригответе се! Това е шансът ви за безсмъртие!“.

Черният молив се изплъзна от пръстите ѝ. Играта „Капсула на времето“ беше традиция още от 1899-та година, когато беше основано „Роузууд дей“. Училището забраняваше на всички под шести клас да играят, така че шансът най-после да участват беше като един вид

ритуал за преминаване, нещо като първия сутен от „Виктория сикрет“ за момчетата... или пък вълнението от първия каталог на „Виктория сикрет“ за момчетата.

Всички знаеха правилата на играта — те се предаваха от по-големите братя и сестри, бяха описани в блоговете на „Май спейс“ и надраскани по първите страници в библиотечните книги. Всяка година администрацията на „Роузууд дей“ отрязваше парчета от знамето на училището и ги предаваше на специално подбрани по-големи ученици да ги скрият на различни места из Роузууд. Във фоайето на училището се поставяха кодирани следи, които съдържаха указания как да се стигне до всяко парче. Който намереше някое от тях, получаваше почетно място в училищната асамблея, украсяваше го както намереше за добре, след което парчетата се зашиваха отново в знаме, което се затваряше в капсула на времето и се заравяше отвъд футболното игрище. Излишно е да се споменава, че да намериш парче от знамето беше *голяма* работа.

— Ще играеш ли? — попита Джема Емили, закопчавайки до горе ципа на анорака си.

— Сигурно — засмя се нервно Емили. — Но смяташ ли, че въобще имаме някакъв шанс? Чувала съм, че винаги крият уликите в гимназията. А аз съм била там само два пъти.

Хана си мислеше същото. Тя не беше ходила нито веднъж в гимназията. Всичко в нея я плашеше — особено красивите момичета, които учеха там. Всеки път, когато отиваше с майка си в мола „Кинг Джеймс“, за да пазаруват в „Сакс“, около щанда за гримове винаги беше пълно с мажоретки от гимназията „Роузууд дей“. Хана винаги ги наблюдаваше скришом иззад закачалките с дрехи, възхищавайки се на перфектно прилепналите по бедрата им дънки с ниска талия, на падащите по гърбовете им блестящи прави коси и на гладката им прасковена кожа, която изглеждаше перфектна дори без фон дьо тен. Вечер, преди да заспи, Хана се молеше да се събуди като красива мажоретка, но всяка сутрин в огледалото с формата на сърце се виждаше старата Хана, с увисналата кестенява коса, покритата с петна кожа и ръце като саламчета.

— Ти поне познаваш Мелиса — промърмори Кирстен на Спенсър, след като чу думите на Емили. — Може тя да е от хората, които ще скрият парчетата от знамето.

Спенсър поклати глава.

— Вече щях да знам за това. — Да те изберат за един от онези, които ще крият парчетата от знамето, беше също толкова голяма чест, колкото да ги намериш, и сестрата на Спенсър, Мелиса, нямаше да пропусне да се похвали със своите задължения в „Роузууд дей“ — особено когато семейството се събираше да играе „Звездна сила“, където трябваше да обикалят масата, описвайки най-големите си постижения за деня.

Тежките двойни врати на училището се отвориха и останалите шестокласници се изсипаха навън. Сред тях беше и групичка деца, които изглеждаха като току-що слезли от страниците на каталог на „Джей Крю“. Ариа се върна на каменната стена и се престори на заета с рисуването. Тя не искаше да ги поглежда в очите — преди няколко дни Наоми Циглър я улови, че ги гледа и изграчи: „Какво, да не си влюбена в нас?“. Все пак те бяха елитът на шестокласничките — или, както Ариа ги наричаше, типичните роузуудчанки.

Всички типични роузуудчани живееха в големи имения, с простиращи се на километри дворове, или в луксозни преустроени хамбари с конюшни и гаражи за по десет коли. Те бяха като излезли от един калъп: момчетата играеха футбол и се подстригваха свръх късо; момичетата се смееха по абсолютно еднакъв начин, използваха еднакви сенки от Лора Мерсие и носеха чанти с логото на „Дууни & Бурк“. Ако Ариа присвиеше очи, нямаше да успее да ги различи една от друга.

С изключение на Алисън Дилорентис. Никой никога не можеше да сбърка Алисън Дилорентис с която и да било друга.

Точно тя водеше групичката по облицованата с каменни плочи пътека, русата ѝ коса се вееше зад нея, сапфирено сините ѝ очи блестяха, а краката ѝ стъпваха стабилно в обувките с три инчови платформи. Наоми Циглър и Райли Улф, двете ѝ най-близки доверенички, вървяха точно след нея, без да изостават нито крачка. Хората се прекланяха пред Али още от трети клас, когато тя се премести в Роузууд.

Али се приближи до Емили и останалите плувкини и изведнъж се спря. Емили се притесни, че Али отново ще започне да се подиграва на сухите им, зеленикави, изтощени от хлора коси, но този път вниманието ѝ беше насочено другаде. Докато четеше обявата, по

лицето ѝ се плъзна неразгадаема усмивка. С рязко движение на китката тя откъсна листа хартия и се завъртя с лице към приятелките си.

— Довечера брат ми ще скрие едното парче от знамето — каза тя достатъчно високо, че да я чуят всички. — Вече ми обеща, че ще ми каже къде е.

Всички започнаха да мърморят. Хана кимна с благоговение — тя се възхищаваше на Али дори повече, отколкото на мажоретките. Спенсър, от друга страна, се ядоса. Братът на Али не трябваше да ѝ казва къде е скрил парчето. Това беше измама! Черният молив на Ариа летеше бясно по скицника, а тя не сваляше очи от сърцевидното лице на Али. Ваниловият аромат на парфюма на Али погъделичка носа на Емили — усещането беше също толкова божествено, колкото да стоиш на входа на фурната.

По-големите ученици започнаха да слизат по величествените каменни стъпала покрай столовата, прекъсвайки важното съобщение на Али. Високи, надменни момичета и спретнати, красиви момчета спокойно подминаваха шестокласниците и се отправяха към колите си, спрени на допълнителния паркинг. Али ги наблюдаваше хладнокръвно, веейки на лицето си с обявата за Капсулата на времето. Двама хилави второкурсници, пъхнали в ушите си белите слушалки на айподите си, изглеждаха наистина стреснати от Али, докато отключваха велосипедите си и ги сваляха от рампата. Наоми и Райли изсумтяха пренебрежително към тях.

Един висок рус гимназист забеляза Али и се спря.

— Какво става, Ал?

— Нищо особено. — Али сви устните си и се изпъна. — А при теб как е, И?

Скот Чин смушка Хана с лакът и тя се изчерви. Със своето помургавяло от слънцето, красиво лице, къдрава руса коса и зашеметяващи, одухотворени лешникови очи, Иън Томас — И — беше втори в списъка на Хана с най-готините момчета за всички времена, веднага след Шон Ейкърд, момчето, по което си падаше още от трети клас, когато бяха заедно в отбора по кикбол. Никой не знаеше откъде се познават Иън и Али, но се носеха слухове, че големите канят Али на своите купони, независимо от факта, че тя беше много по-малка.

Иън се облегна на рампата.

— Правилно ли те чух да казваш, че знаеш къде е скрито парче от знамето за Капсулата на времето?

Бузите на Али порозовяха.

— Защо, да не би някой да завижда? — Тя му се ухили дръзко.

Иън поклати глава.

— На твое място щях да си мълча. Някой може да се опита да ти открадне парчето. Нали знаеш, това е част от играта.

Али се засмя, сякаш подобна идея е немислима, но между очите ѝ се образува бръчка. Иън беше прав — кражбата на някое от парчетата плат беше абсолютно законно, отбелязано в Официалната книга с правила, която директорът Епълтън държеше заключена в чекмеджето на бюрото си. Предишната година един деветокласник беше откраднал парченцето плат, което висеше от раницата на един гимназист от по-горните класове. Две години по-рано някаква осмокласничка се беше промъкнала в училищното студио по танци и беше отмъкнала две парчета от две красиви, слабички балерини. Клаузата за кражби, както беше известна, изравняваше шансовете още повече — ако не си достатъчно умен, за да разгадаеш уликите към парчетата от знамето, то тогава може би си достатъчно ловък, за да отмъкнеш някое от тях от нечие шкафче.

Спенсър погледна към разтревоженото лице на Али и в главата ѝ постепенно започна да се заформя една мисъл. „Трябва да открадна парчето на Али“. Твърде вероятно беше всички шестокласници да оставят Али да намери по *абсолютно нечестен начин* късчето от знамето и после никой нямаше да се осмели да ѝ го отнеме. На Спенсър ѝ беше писнало Али да получава абсолютно всичко по толкова лесен начин.

Същата мисъл се завъртя и в главата на Емили. „Ами ако успея да го открадна от Али?“ — помисли си тя и потрепери от залялото я необяснимо усещане. Какво би казала на Али, ако успее да я измами?

„Дали няма да успея да го открадна от Али?“ — Хана захапа и без това изгризания си нокът. Само че... тя никога не беше краля през живота си. Ако го направи, дали Али ще приеме Хана в своето обкръжение?

„Би било страхотно, ако успея да го открадна от Али!“ — помисли си и Ариа, без ръката ѝ да спира да шари по скицника. Представяте ли си типичната роузуудчанка — детронирана... от някой

като Ариа? Горката Али ще трябва да търси друго парче от знамето, като всъщност прочете уликите и поне веднъж използва мозъка си.

— Това не ме притеснява — наруши Али мълчанието. — Никой няма да посмее да краде от мен. Щом се сдобия с парчето, то ще си остане в мен завинаги. — Тя намигна подканящо на Иън, врътна полата си и добави: — Единственият начин някой да се сдобие с него е като ме убие.

Иън се наведе напред.

— Е, щом е необходимо...

Един мускул под окото на Али трепна, кожата ѝ побледня.

Усмивката на Наоми Циглър увехна. Лицето на Иън беше сковано в ледена гримаса, но само след миг тя се разчупи от неустоимата му усмивка тип „шегувам се“.

Някой се изкашля, привличайки погледите на Иън и Али. Братът на Али, Джейсън, слезе по стълбите и се отправи директно към Иън. Устните му бяха стиснати, а раменете прегърбени, като че го беше чул.

— Какво каза току-що? — Джейсън спря само на няколко фута от Иън. Лекият вятър отметна няколко златисти кичура от челото му.

Иън се залюля напред-назад е черните си кецове.

— Нищо. Просто се майтапехме.

Очите на Джейсън потъмняха.

— Сигурен ли си?

— Джейсън! — изсъска Али с възмущение. Тя пристъпи напред и застана между двамата. — Какво ти става?

Джейсън я погледна, сведе поглед към обявата в ръката ѝ, след което отново погледна Иън. Останалите се спогледаха объркано, без да са сигурни дали двамата се преструваха, или това беше нещо по-сериозно. Иън и Джейсън бяха на една възраст, и двамата играеха футбол. Може би причината беше вчерашният мач срещу училище „Причард“, когато Иън беше попречил на Джейсън да вкара гол.

След като Иън не отвърна нищо, Джейсън го потупа с ръка по бузата.

— Хубаво. Щом казваш. — Той се завъртя на пети, приближи се до черния седан от края на шейсетте, който беше спрял в автобусната алея, и се плъзна на пасажерското място. — Тръгвай — каза той на шофьора, затръшвайки вратата. Двигателят на колата се съживи,

изкашля облак от смрадливи газове и пое по алеята. Иън сви рамене и бавно се отдалечи с победоносна усмивка.

Али прокара ръце през косата си. За части от секундата лицето ѝ придоби отнесено изражение, сякаш нещо се беше изплъзнало от контрола ѝ. Но то бързо отмина.

— Гореща вана у дома? — изчурулика тя на бандата си и хвана Наоми под ръка. Приятелките ѝ я последваха към горичката зад училището, откъдето минаваше прекият път към къщата ѝ. От жълтата ѝ ученическа чанта стърчеше познатото парче хартия. „Утре започва Капсулата на времето — пишеше там. — Пригответе се!“

Пригответе се, наистина.

* * *

Няколко кратки седмици по-късно, след като повечето парчета от знамето бяха намерени и заровени, членовете на вътрешния кръг на Али вече бяха други. Изведнъж редовните ѝ спътнички бяха отхвърлени и други заеха местата им. Али си беше намерила четири нови НДП (най-добри приятелки) — Спенсър, Хана, Емили и Ариа.

Никоя от новите приятелки на Али не я попита защо беше избрала точно *тях* от всички шестокласнички — те не искаха да развалят работата. От време на време се сецаха за времето преди Али — колко нещастни бяха те, колко изгубени се бяха чувствали, колко бяха сигурни, че никога няма да бъдат „някой“ в „Роузууд дей“. Сецаха се за определени моменти, като онзи ден, когато бяха обявили началото на „Капсулата на времето“. Веднъж или два пъти си спомниха онова, което Иън беше казал на Али и колко нетипично обезпокоена изглеждаше тя. Все пак много малко неща можеха да я извадят от релси.

В повечето случаи те просто махваха с ръка и отпъждаха подобни мисли — по-забавно беше да се мисли за бъдещето, отколкото да си спомнят миналото. Сега те бяха *момичетата* на „Роузууд дей“ и това вървеше в комплект с множество вълнуващи отговорности. Очакваха ги прекрасни времена.

Но може би не трябваше да забравят толкова бързо онзи ден. И може би Джейсън трябваше да се погрижи малко по-сериозно за

безопасността на Али. Защото все пак всички знаем какво се случи. Само след някаква си една година и половина Иън изпълни обещанието си.

Наистина уби Али.

1.

МЪРТВА И ПОГРЕБАНА

Емили Фийлдс се облегна назад в жълтеникавокафявия кожен диван, взирайки се в изсушената от хлора кожа на палеца ѝ. Старите ѝ дружки Ариа Монтгомъри, Спенсър Хейстингс и Хана Мерин седяха до нея, сръбвайки горещ шоколад от раирани керамични чаши. Всички се намираха в хола на Спенсър, който беше пълен с последен модел електроники, седемфутов екран и съраунд система с високоговорители. На масата се мъдреше голяма кутия с чипс, но никой не я беше докоснал.

Една жена на име Мериън Грейвс седеше на карираното канапе срещу тях, стиснала сгъната торба за отпадъци в скута си. Докато момичетата носеха овехтели дънки, кашмирени пуловери или, както беше в случая на Ариа, изтъркана дънкова минипола и доматино червени чорапи над коляното, Мериън беше облечена със скъпо изглеждащ тъмносин блейзер и плисирана пола в тон с него. Тъмнокестенявата ѝ коса блестеше, а кожата ѝ ухаеше на лавандулов овлажнител.

— Така. — Мериън се усмихна на Емили и останалите. — Последния път, когато се видяхме, ви помолих да донесете някои неща. Нека ги сложим на масата.

Емили остави розова кожена чантичка с избродирано завъртяно „Е“ на джобчето. Ариа бръкна в голямата си чанта и измъкна омачкана, пожълтяла рисунка. Хана хвърли смачкано парче хартия, което приличаше на бележка. А Спенсър внимателно остави черно-бяла фотография заедно с протритата синя конопена гривна. Очите на Емили се напълниха със сълзи — тя веднага позна гривната. Али беше направила по една за всички през лятото, когато се случи „онова с Джена“. Гривните трябваше да ги обвържат с приятелство, да им напомнят никога да не издават, че те по случайност са ослепили Джена Кавана. Но те не подозираха, че *истинското* „онова с Джена“ беше тайна, която Али криеше от *тях*, а не тайната, което те криеха от света.

Оказа се, че Джена беше помолила Али да запали фойерверките и да обвини за това доведения ѝ брат Тоби. Това бе само един от множеството сърцераздирателни факти, които бяха научили за Али след смъртта ѝ.

Емили преглътна тежко. Оловната топка, която тежеше в гърдите ѝ още от септември, започна да пулсира.

Беше първият ден след новогодишните празници. На следващия ден започваше училището и Емили се молеше този семестър да не бъде толкова напрегнат, колкото предишния. Буквално минутки след като тя и старите ѝ дружки бяха преминали през каменната арка на „Роузууд дей“, за да започнат единайсети клас, всяка беше получила по една загадъчна бележка от някой, подписващ се просто с инициала А. В началото си мислеха — а Емили дори се надяваше, — че А. може би е Алисън, отдавна изгубената им най-добра приятелка, но след това работници намериха трупа на Али в една циментирана дупка в задния двор на старата ѝ къща. Бележките не спираха, дълбаеха все по-дълбоко и в най-мрачните им тайни, а след два зашеметяващи месеца те разбраха, че А. е Мона Вандерваал. В основното училище Мона беше *Фактор страх* — вманиачена смотанячка, която дебнеше Емили, Али и приятелките им по време на редовните гостувания с преспиване в петък вечер, но щом Али изчезна, Мона се превърна в кралицата пчела и стана най-добрата приятелка на Хана. През есента Мона беше откраднала дневника на Алисън, беше прочела всички тайни на приятелките си, които Али беше записала в него, и се беше захванала да съсипе живота им така, както според нея Емили, Али и останалите бяха съсипали нейния. Не само ѝ се бяха подигравали, но искрите от фойерверките, които бяха ослепили Джена, бяха изгорили ужасно и Мона. В нощта, когато Мона се хвърли от „Плаващия човек“, като едва не повлече и Спенсър със себе си, полицията арестува и Иън Томас, тайното по-голямо гадже на Али, за нейното убийство. Процесът срещу Иън трябваше да започне в края на тази седмица. Емили и останалите трябваше да свидетелстват срещу него, и въпреки че заставането на свидетелското място щеше да е милион пъти по-страшно от соловата партия, която Емили трябваше да изпее на празничния концерт в „Роузууд дей“, то поне на мъченията им наистина щеше да се сложи край.

И тъй като всичко това беше дошло в повече за четирите тийнейджърки, родителите им бяха решили да потърсят професионална помощ. Запознайте се с Мериън, най-добрия психиатър в района на Филадельфия. Това беше третата поредна неделя, в която Емили и приятелките ѝ се срещаха с нея. Тази сесия беше посветена на освобождаването от всички ужасни неща, които им се бяха случили.

Мериън приглади полата на коленете си и погледна към предметите, които момичетата бяха оставили на масата.

— Всички тези неща ви напомнят за Алисън, нали?

Те кимнаха утвърдително. Мериън отвори черния плик за отпадъци.

— Нека сложим всичко тук. След като си тръгна, искам да я изгорите в задния двор на Спенсър. Този ритуал ще символизира освобождаването от Алисън. Заедно с нея вие ще изгорите и всички негативни влияния, обграждащи приятелството ви с нея.

Мериън непрекъснато изпъстряше речта си с разни модерни фрази от рода на *негативни влияния* и *духовна нужда от близост*, и *конфронтиране с процеса на тъгуване*. В предишната сесия трябваше да припяват „Аз не съм виновна за смъртта на Али“ и да пият смрадлив зелен чай, който трябваше да „прочисти“ виновните им чакри. Мериън ги караше да пеят и разни неща пред огледалото, като например „А. е мъртъв и няма да се върне“ и „Вече никой няма да ме нарани“. Емили се надяваше, че мантрите ще помогнат — повече от всичко на света искаше животът ѝ да се върне в нормалното си русло.

— Така, сега станете — каза Мериън и протегна напред отворената торба. — Да го направим.

Всички се изправиха. Горната устна на Емили потрепери, когато посегна към розовата чантичка, подарък от Али, когато бяха станали приятелки в шести клас. Може би трябваше да донесе нещо друго за тази пречистваща сесия, някои от старите училищни снимки на Али — имаше хиляди от тях. Мериън спря погледа си върху Емили и кимна с брадичка към торбата. Емили изхлипа и пусна чантичката вътре.

Ариа взе рисунката с молив, която беше донесла — скица на Али, стояща пред „Роузууд дей“.

— Нарисувах я още преди да станем приятелки.

Спенсър внимателно вдигна гривната с два пръста, сякаш беше изцапана с нещо гадно.

— Сбогом — прошепна твърдо тя. Хана изви поглед нагоре, преди да хвърли вътре смачканата хартия. Не си направи труда да обясни какво представлява тя.

Емили наблюдаваше как Спенсър взема черно-бялата снимка. Това беше любителска фотография на Али, застанала до много по-малкия Ноъл Кан. И двамата се смееха. В нея имаше нещо познато. Емили сграбчи ръката на Спенсър преди да успее да я пусне в торбата.

— Откъде я взе?

— От годишника, преди да ме изхвърлят — призна си смутено Спенсър. — Помниш ли как бяха подредили цяла серия от снимки на Али? Тази беше паднала на пода.

— Не я хвърляй вътре — каза Емили, без да обръща внимание на твърдия поглед на Мериън. — Това е много хубава снимка.

Спенсър повдигна вежди, но без да продума нищо, постави снимката върху махагоновия бюфет до голямата желязна статуя на Айфеловата кула. От всичките приятелки на Али Емили като че ли най-трудно понасяше смъртта ѝ. Просто тя никога не беше имала най-добра приятелка като Али, нито преди, нито след това. Въобще не помагаше и фактът, че Али беше първата ѝ любов, първото момиче, което някога беше целувала. Ако зависеше от Емили, тя въобще нямаше да погребее Али. Нямаше нищо против да държи завинаги на нощното си шкафче всички предмети, които ѝ напомняха за Али.

— Готови ли сме? — Мериън сви начервените си устни. Тя завърза здраво торбичката и я подаде на Спенсър. — Обещайте ми, че ще я заровите. Ще ви помогне, честно. И нека да се срещнем пак във вторник следобед, става ли? Това е първата ви седмица в училище и искам да поддържате връзка и да се проверявате. Ще го направите ли заради мен?

Момичетата кимнаха мълчаливо. Те излязоха заедно с Мериън от стаята и тръгнаха по дългия мраморен коридор към фойето на дома Хейстингс. Мериън се сбогува с тях и се качи в синия си рейндж роувър, пускайки чистачките, за да махне натрупалия се върху предното стъкло сняг.

Големият часовник във фойето удари кръгъл час. Спенсър затвори вратата и се обърна с лице към Емили и останалите.

Торбичката за отпадъци висеше в ръката ѝ.

— И така — рече тя. — Ще я заровим ли?

— Къде? — попита тихо Емили.

— Какво ще кажете да я закопаем до хамбара? — предложи Ариа, взирайки се в една дупка на червените ѝ чорапи. — Мястото е подходящо, нали? Там я видяхме... за последен път.

Емили кимна и преглътна тежко.

— Ти какво мислиш, Хана?

— Все тая — промърмори Хана монотонно, сякаш въобще не ѝ се искаше да бъде тук.

Момичетата облякоха палтата, обуха ботушите си и тръгнаха през заснежения двор на семейство Хейстингс. През цялото време мълчаха. Въпреки че отново се бяха сближили покрай ужасните съобщения на А., Емили не се беше виждала често със старите си приятелки след ареста на Иън. Беше се опитала да организира съвместно посещение в мола „Кинг Джеймс“ и дори срещи през междучасията в кафенето на „Роузууд дей“, но другите като че ли не проявяваха интерес. Тя подозираше, че те се избягват поради същите причини, заради които пътищата им се разделиха след като Али изчезна — просто им се струваше твърде странно да бъдат заедно.

Вдясно се виждаше старата къща на семейство Дилорентис. Дърветата и храсталаците, които разделяха дворовете, стърчаха голи, а задната врата на Алиния двор блестеше покрита с тънък скреж. Олтарът на Али, който представляваше свещи, плюшени играчки, цветя и нагърчени снимки, все още се намираше на предната алея, но новинарските микробуси и телевизионните екипи, които в продължение на месец бяха лагерували пред къщата, след като тялото на Али беше открито, най-после бяха изчезнали. Напоследък представителите на медиите прекарваха времето си в съдебната палата на Роузууд и в областния затвор, с надеждата да научат нещо повече за предстоящия процес на Иън Томас.

В къщата сега живееше Мая Сен Жермен, бившата на Емили. Автомобилът на семейство Сен Жермен беше паркиран в алеята, което означаваше, че те се бяха върнали — по време на целия този медиен цирк бяха предпочели да отседнат в хотел. Когато видя развеселяващия венец на предната врата и струпаните опаковки от коледни подаръци в алеята, Емили усети пристъп на завист. Когато бяха заедно, двете с

Мая бяха обсъждали какво да си подарят за Коледа — Мая искаше слушалки в диджейски стил, а Емили искаше айпод. Скъсването с Мая беше правилно решение, но все още се чувстваше странно при мисълта, че вече не е част от нейния живот.

Другите се бяха откъснали далеч пред нея и вече приближаваха задната част на двора. Емили се затича след тях, стъпвайки случайно в една кална локва. От лявата им страна се намираше хамбарът на Спенсър, мястото на последното им гостуване е преспиване. Зад него започваше гъста гора, която продължаваше повече от миля. От дясно на хамбара зееше разкопаната дупка в стария двор на семейство Дилорентис, където беше намерено тялото на Али. Част от жълтата полицейска лента беше паднала на земята и вече бе полузасипана от снега, но се забелязваха много скорошни отпечатъци от стъпки, които най-вероятно принадлежаха на любопитни зяпачи.

Емили се осмели да надникне в дупката и сърцето ѝ прескочи. Беше толкова тъмно. Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато си представяше как Иън свирепо хвърля Али вътре и я оставя да умре.

— Луда работа, нали? — отбеляза Ариа тихо, след като също погледна в дупката. — Али през цялото време е била там.

— Добре, че си спомни, Спенс — каза Хана и потрепери от мразовития следобеден въздух. — Иначе Иън все още щеше да е на свобода.

Ариа пребледня, лицето ѝ придоби разтревожено изражение. Емили загриза нокътя си. В нощта, когато Иън беше арестуван, те бяха разказали на полицаите че всичко, което трябва да знаят за онази нощ, е записано в дневника на Али — последната ѝ записка беше за това, че възнамерява да се срещне с Иън, тайното ѝ гадже, в нощта, когато ще гостуват у Спенсър. Тя му беше поставила ултиматум — или ще скъса със сестрата на Спенсър, Мелиса, или Али ще разкаже на всички, че са влюбени.

Но онова, което всъщност убеди полицаите, бяха потиснатите спомени на Спенсър от онази нощ. След като двете с Али се бяха скарали пред хамбара, Али беше хукнала към някого — Иън! Това беше последният път, когато някой бе виждал Али и всички предполагаха какво се е случило след това. Емили никога нямаше да забрави как в деня на задържането му Иън се осмели да пледира невинност в съдебната зала. След като съдията нареди да остане в

затвора без право на гаранция и охраната го поведе към изхода на залата, тя видя как Иън ги стрелна с изпепеляващ поглед. *Захванали сте се с погрешния човек, момичета*, казаха очите му силно и ясно. Очевидно обвиняваше тях за ареста си.

Емили тихичко изписка и Спенсър я погледна сурово.

— *Престани*. От нас не се очаква да мислим за Иън... и изобщо — за случилото се. — Тя се спря в дъното на двора и нахлупи бялата шапка ниско над очите си. — Това място подходящо ли е?

Емили духна върху пръстите си, докато другите мълчаливо кимнаха. Спенсър започна да разкопава полузамръзналата пръст с лопатата, която беше грабнала от гаража. След като дупката стана достатъчно дълбока, Спенсър хвърли вътре торбата. Тя тежко тупна на дъното. Всички започнаха да изритват пръстта, смесена със сняг, отгоре ѝ.

— А сега? — Спенсър се облегна на лопатата. — Трябва ли да кажем нещо?

Те се спогледаха.

— Сбогом, Али — произнесе Емили най-накрая, очите ѝ се напълниха със сълзи за милионен път този месец.

Ариа я погледна и се усмихна.

— Сбогом, Али — повтори като ехо тя и се обърна към Хана. Хана сви рамене и каза след малко:

— Сбогом, Али.

Когато Ариа я хвана за ръката, Емили се почувства... по-добре. Възелът в стомаха ѝ се отпусна и тя въздъхна с облекчение. Изведнъж усети прекрасен аромат, като от свежи цветя. Усети, че Али — сладката, чудесна Али от спомените ѝ — е тук и им казва, че всичко ще бъде наред.

Тя вдигна поглед към останалите. Всички се усмихваха отнесено, сякаш също бяха усетили нещо. Може би Мериън беше права. Може би в този ритуал имаше нещо. Настъпи времето да оставят всичко зад гърба си — убиецът на Али беше заловен и целият кошмар с А. остана в миналото. Можеха спокойно да гледат напред към щастливото бъдеще.

Слънцето залязваше бързо между дърветата, оцветявайки небето и преспите в млечно лилаво. Бризът въртеше бавно крилата на мелницата в двора на семейство Хейстингс, а група катерици се сбори

близо до едно голямо борово дърво. Ако някоя от катериците се изкатери по дървото, значи нещата са се успокоили завинаги, помисли си Емили, уповавайки се отново на суеверната игра, която играеше от години. И в този миг една от катериците се изкатери по дървото, чак до върха.

2. НИЕ СМЕ СЕМЕЙСТВО

Половин час по-късно Хана Мерин се втурна през входната врата на къщата си, гушна кученцето си Дот и хвърли украсената си със змийска кожа чанта върху дивана в хола.

— Съжалявам, че се забавих — извика тя.

Кухнята миришеше на доматен сок и чеснови хлебчета, а бащата на Хана, неговата годеница Изабел и дъщеря ѝ Кейт вече се бяха настанили на масата. В средата ѝ имаше огромна купа със спагети и салата, а пред празния стол на Хана я очакваха празна чиния във формата на раковина, салфетка и бутилка минерална вода „Перие“. След пристигането ѝ на Коледа — всъщност секунди след като майката на Хана се беше качила на самолета за Сингапур, където започваше нова работа — Изабел беше решила, че всяка неделя ще обядват заедно във всекидневната, за да бъде всичко по-специално и „по семейному“.

Хана се тръшна на стола си, опитвайки се да не обръща внимание на погледите на останалите. Баща ѝ се усмихна обнадеждаващо, а Изабел изглеждаше така, сякаш или се опитва да потисне газовете си, или е разочарована, че Хана е закъсняла за „часа на семейството“. Кейт, от друга страна, само поклати глава съжалително. И Хана просто *знаеше* кой от тях ще заговори пръв.

Кейт приглади дразнещо правата си кестенява коса и сините ѝ очи се изцъклиха.

— Ходи ли при психоложката?

Зън, зън, зън!

— Аха. — Хана отпи голяма глътка от перието.

— Как мина? — попита Кейт, имитирайки маниера на Опра. — Помага ли ти?

Хана изсумтя високомерно. В интерес на истината тя смяташе, че срещите с Мериън са пълна глупост. Може би някогашните ѝ най-добри приятелки щяха да продължат да живеят живота си след Али и А., но Хана трябваше да преглътне смъртта не на една, а на две най-

добри приятелки. Почти всичко в ежедневието ѝ напомняше за Мона: когато изведе Дот навън да потича по замръзналия заден двор, облечен в плетеното кучешко палтенце „Бърбъри“, което Мона му беше подарила за рождения ден предишната година; когато отвори гардероба си и видя сребрилата пола „Джил Стюърт“, която беше взела на заем от Мона и така и не беше върнала; когато се изправи през огледалото, за да изрецитира глупавото стихче на Мериън и видя обиците с висулки, които двете с Мона бяха откраднали от „Банана рипъблик“ миналата пролет. Но видя и нещо друго: избледняващия Z-образен белег на брадичката, останал от момента, когато Мона се опита да я блъсне с колата си, след като Хана осъзна, че Мона е А.

Въобще не ѝ беше приятно, че бъдещата ѝ доведена сестра знаеше с подробности всичко, което ѝ се беше случило тази есен — особено това, че най-добрата ѝ приятелка се беше опитала да я убие. Но пък всъщност всички в Роузууд го знаеха; местните медии рядко говореха за нещо друго напоследък. А най-странното беше, че цялата страна беше обзета от А-мания. Деца от всички краища се обаждат, че са получили есемеси от някой с инициал А., които накрая се оказваше, че идват от отхвърлени бивши гаджета или завистливи съученици. Хана също бе получила няколко фалшиви съобщения от А., но те определено бяха спам — *Знам всичките ти мръсни тайни! А искаш ли да купиш три рингтона за един долар?* Каква тъпотия.

Кейт не сваляше поглед от Хана, може би очакваше от нея да се разприказва. Хана бързо грабна едно чесново хлебче и отхапа гигантска хапка, за да не може да отговори. Откакто Кейт и Изабел се бяха нанесли в къщата, Хана прекарваше времето си или затворена в своята стая, или в мола „Кинг Джеймс“, или криейки се в дома на приятеля ѝ Лукас. Въпреки че преди смъртта на Мона нещата между тях не вървяха много добре, Лукас ѝ беше оказал невероятна подкрепа след това. Сега двамата бяха неразделни.

Хана предпочиташе да бъде другаде, защото всеки път, когато попадеше в полезрението му, баща ѝ я караше да прави разни неща заедно с Кейт: да извадят дрехите на Хана от гардероба, който вече беше в стаята на Кейт, да изхвърлят боклука или да изринат снега от предната алея. Ехо? За какво са тогава икономките и компаниите за изриване на снега? Да можеха да изринат и Кейт...

— Момичета, вълнувате ли се, че утре училището започва отново? — Изабел нави спагети около вилицата си.

Хана помръдна с рамо и усети познатата болка в дясната си ръка. Беше я счупила, когато Мона я блъсна с колата си, още *едно* прекрасно напомняне, че приятелството ѝ с Мона е било преструвка.

— Аз се вълнувам — наруши Кейт мълчанието. — Днес отново прегледах справочника на „Роузууд дей“. В това училище има наистина невероятни мероприятия. Те поставят по четири пиеси в годината!

Господин Мерин и Изабел грейнаха. Хана стисна зъби толкова силно, че ченето ѝ започна да изтръпва. Откакто беше пристигнала в Роузууд, Кейт не спираше да говори колко се вълнува, че ще учи в „Роузууд дей“. Голяма работа — училището беше голямо. Хана възнамеряваше въобще да не се среща с нея.

— Въпреки това мястото ми изглежда доста объркващо. — Кейт изискано избърса устата си със салфетка. — Имат отделни сгради за различните предмети, като журналистическо депо, научна библиотека и оранжерия. Абсолютно ще се объркам! — Тя засука кичур кестенява коса около показалеца си. — Ще ми бъде много приятно да ме разведеш наоколо, Хана.

Хана едва не избухна в смях. Тонът на Кейт беше толкова фалшив, колкото чифт очила на Шанел за деветдесет и девет цента в И-бей. Тя беше изиграла този „приятелски“ номер и в Le Ves-Fin, и Хана никога нямаше да забрави какво се случи след това. Когато по време на аперитива Хана се втурна към тоалетната, Кейт я последва, преструвайки се на мила и загрижена. Хана избухна в сълзи и обясни на Кейт, че току-що е получила съобщение от А... ъъ, Мона, че Шон Ейкърд, с когото си *мислеше*, че още ходи, е дошъл на благотворителния бал с друго момиче. Кейт веднага изрази съчувствие и я посъветва да зареже вечерята, да се върне в Роузууд и да срита задника на Шон. Дори ѝ каза, че ще я покрие. Нали за това са доведените сестри?

Голяма грешка. Когато Хана се върна във Филаделфия, изненадка! Кейт се беше раздрънкала пред господин Мерин и му беше казала, че Хана носи в чантата си „перкосепт“. Господин Мерин се беше ядосал и в продължение на седмици не говори на Хана.

— Разбира се, че ще те разведе — се обади господин Мерин.

Хана сви юмруци под масата и каза с обезсърчен глас:

— Ох, да, с удоволствие, но съм толкова заета в училище!

Баща ѝ повдигна вежди.

— А какво ще кажеш преди училище или по време на обедната почивка?

Хана стисна зъби. *Чудесно ме накисна, татко.* Нима баща ѝ беше забравил как Кейт подло ѝ заби нож в гърба на провалената вечеря в Le Ves-Fin, която всъщност трябваше да бъде само за тях двамата? Но пък баща ѝ гледаше на случилото се по съвсем различен начин. Според него Кейт не беше подла, тя беше *идеална*. Хана премести поглед от баща си към Изабел и Кейт, чувствайки се все безпомощна. Внезапно усети познатото усещане в гърлото. Блъсна стола си назад, стана, изпъшка и хукна надолу към банята.

Наведе се над умивалника и повърна. „Не го прави“, каза си тя. През последните месеци успяваше да го потисне, но Кейт сякаш ѝ действаше като спусък. За пръв път Хана беше повърнала насила по време на единственото ѝ посещение при баща ѝ в Анаполис. Тогава беше взела и Али със себе си, и двете с Кейт веднага намериха общ език — онова привличане, което красивите момичета винаги усещаха една към друга, — докато Хана се тъпчеше с пуканки, усещайки се дебела и ужасна. Чашата преля, когато баща ѝ я нарече дебело прасенце. Тя хукна към банята, грабна четката за зъби на Кейт от умивалника, бръкна в гърлото си и се насили да повърне.

Али влезе в банята по време на втория напън. Тя обеща на Хана, че ще запази тайната ѝ, но Хана вече беше понаучила някои неща за Али. Тя знаеше много неща за много хора и използваше тайните им, за да ги настройва един срещу друг. Както когато беше казала на Хана и останалите, че те са виновни за случилото се с Джена, докато всъщност Али и Джена бяха организирали всичко. Хана нямаше да се изненада, ако научеше, че в онзи ден Али просто е изтичала на верандата и е изпяла всичко на Кейт.

След няколко минути гаденето премина. Хана си пое дълбоко дъх, изправи се и бръкна в джоба си за телефона. Започна да набира текст за есемес. „Няма да повярваш — написа тя. — Баща ми иска да бъда екскурзовод на кукуригото Кейт в «Роузууд дей». Бърза среща утре сутрин, за да го обсъдим?“.

Тъкмо се нагани да потърси в списъка с контакти, когато осъзна, че няма на кого да го изпрати. Мона бе единственият човек, с когото си

беше уреждала срещи.

— Хана?

Тя се обърна. Баща ѝ беше отворил съвсем лекичко вратата. Веждите му се бяха сбърчили загрижено.

— Добре ли си? — попита той с онази нежна нотка в гласа, която Хана не беше чувала от години.

Господин Мерин влезе вътре и сложи ръка на рамото ѝ. Хана тежко преглътна и наведе глава. Когато беше в седми клас, още преди да се разведат родителите ѝ, тя и баща ѝ бяха много близки. Сърцето ѝ беше разбито, когато след развода той напусна Роузууд, а когато отиде да живее с Изабел и Кейт, Хана се уплаши, че е заменил грозната си и тромава дъщеря с красивата, слаба, идеална Кейт. Няколко месеца по-рано, когато Хана лежеше в болницата, след като Мона я блъсна с джипа си, баща ѝ беше обещал да се завърне в живота ѝ. Но през седмицата, която прекара там, той беше твърде зает да пренарежда къщата по вкуса на Изабел — с много кадифе и пискюли — и не отделяше кой знае колко много време на Хана.

Може би сега щеше да се извини за всичко? За случилото се през есента, когато не я подкрепи, а взе страната на Кейт... за това, че цели три години беше зарязал Хана заради Изабел и Кейт.

Господин Мерин я потупа неловко по ръката.

— Виж какво. Знам, че тази есен се случиха ужасни неща. Знам, че даването на показания в петък, на процеса на Иън, е било стресиращо за теб. И осъзнавам, че преместването на Кейт и Изабел тук беше малко... внезапно. Но, Хана, това е голяма промяна за Кейт. Тя изостави приятелите си в Анаполис, за да се пренесе тук, а ти почти не ѝ говориш. Трябва да започнеш да се отнасяш с нея като с член на семейството.

Усмивката на Хана увехна. Почувства се така, сякаш баща ѝ я е ударил по главата със зелената сапунерка от умивалника. Кейт със сигурност нямаше нужда от помощта на Хана, никак даже. Кейт беше като Али: грациозна, красива, обект на всеобщо внимание... и тотална манипулаторка.

Но баща ѝ наведе глава, очаквайки от нея да се съгласи, и Хана осъзна, че в тирадата му липсваше една кратка дума. Една думичка, която ясно показваше как ще се развиват нещата у дома отсега нататък.

Хана трябваше да се отнася с Кейт като с член от семейството,
или...

3.

ДЕБЮТЪТ НА АРИА В СВЕТА НА ИЗКУСТВОТО

— Ох, пфу! — Ариа Монтгомъри сбърчи нос при вида на брат си Майк, който топна късче хляб в керамичното гювече, пълно с разтопено швейцарско сирене. Той направи няколко кръгови движения, извади зальчето и облиза дългата, лепкава питка сирене, която се беше проточила от вилицата. — Трябва ли да влагаш във всичко сексуален подтекст?

Майк се ухили и продължи да си играе с хляба. Ариа потръпна.

Не можеше да повярва, че това е последният ден от изключително странната зимна ваканция. Майка им, Ила, беше решила да ги поглези с домашно приготвен сос от разтопено сирене с бяло вино, след като беше открила сервиза за поднасянето му в мазето, под кашоните с коледна украса и играчките на Майк. Ариа беше почти сигурна, че сервизът е бил сватбен подарък за Ила и баща им, Байрън, но не посмя да попита. По всякакъв начин се опитваше да избягва споменаването на името му — както и за странните няколко часа, които двамата с Майк прекараха с него и приятелката му Мередит в ски курорта „Клоу ски“ в навечерието на Нова година. Мередит седя през цялото време във фоайето, като се занимаваше с йога, галейки малкия си, но забележимо закръглен от бременността корем, и умолявайки Ариа да я научи как да изплете чифт бебешки терлички. Родителите на Ариа се бяха разделили официално само два месеца по-рано, отчасти заради това, че Мона-или-А. беше изпратила на Ила писмо, в което ѝ съобщаваше, че Байрън ѝ изневерява с Мередит, и Ариа беше повече от сигурна, че Ила все още не е прежалила Байрън.

Майк погледна бутилката „Хайнекен“ пред Ила.

— Сигурна ли си, че не мога да си пийна една глътка?

— Да — отвърна майка им. — За трети път.

Майк се намръщи.

— И друг път съм пил, да знаеш.

— Не и в тази къща — стрелна го с поглед Ила.

— Откъде тая невероятна жажда за бира? — попита сериозно

Ариа. — Да не би Майки да се притеснява от първата си среща?

— Не е среща. — Майк нахлупи сноубордистката си шапка ниско над очите. — Тя ми е просто приятелка.

Ариа се усмихна с разбиране. Колкото и невероятно да беше, едно момиче си беше паднало по Майк. Казваше се Савана и беше второкурсничка в държавната гимназия. Бяха се запознали в една група във Фейсбук по — изненадка! — лакрос. Изглежда Савана беше също толкова вманиачена по играта, колкото и Майк.

— Майки отива на среща в мола — пропя Ариа. — Значи пак ще похапваш, а? Къде ще я заведеш на обяд? В пилешкия ресторант на господин Уонг?

— Млъквай — сопна ѝ се Майк. — Отиваме да похапнем тортичка в „Рив Гош“. И, за Бога, това не е среща. Та тя учи в държавната гимназия! — Той произнесе „държавната гимназия“ така, както други биха произнесли „отходна дупка“. — Ходя на срещи само с богати мацки.

Ариа присви очи.

— Отвратителен си.

— Мери си приказките, почитателко на Шекспир — подсмихна се Майк.

Ариа пребледня. Шекспир беше прякорът, който Майк беше лепнал на Езра Фиц, бившето почти-гадже на Ариа и бивш неин преподавател по английска литература. Медиите тактично бяха запазили всичките им тайни, но Ариа подозираше, че Майк е научил за Езра от Ноъл Кан, негов съотборник по лакрос и най-големият клюкар в „Роузууд дей“. Тя беше накарала брат си да се закълне, че няма да го споменава пред Ила, но той не можеше да се сдържи да не ѝ го подмята непрекъснато.

Ила си отрязва филийка хляб.

— Може би и аз ще изляза на среща скоро — внезапно изтърси тя.

Ариа остави вилницата си на масата. Сигурно нямаше да е толкова изненадана, ако Ила ѝ беше казала, че се връща в Рейкявик,

Исландия, където семейството им беше прекарало последните три години.

— Какво? Кога?

Ила се заигра с тюркоазната си огърлица.

— Във вторник.

— С кого?

Ила наведе глава, разкривайки посивелите корени на косата си.

— С един човек, с когото се запознах в Match.com^[1]. Изглежда ми приятен... но кой знае. Всъщност не знам много за него. Разговаряме предимно за музика. И двамата харесваме „Ролинг Стоунс“.

Ариа сви рамене. Когато ставаше въпрос за рока от седемдесетте, тя си падаше повече по „Велвет Ъндърграунд“ — Мик Джагър беше по-кльощав и от нея, а Кийт Ричардс беше, честно казано, ужасяващ.

— А с какво се занимава?

Ила се усмихна смутено.

— Всъщност нямам представа. Знам само, че се казва Волфганг.

— Волфганг? — Ариа едва не изплю зальчето хляб. — Като Волфганг Амадеус Моцарт?

Лицето на Ила ставаше все по-червено.

— Може би няма да отида.

— Не, не, върви! — извика Ариа. — Според мен е страхотно! — Тя *наистина* се радваше за Ила. Защо пък само баща ѝ да се забавлява?

— Аз пък мисля, че е гадно — изпиука Майк. — На хората над четирийсет трябва да им се забрани да ходят на срещи.

Ариа не му обърна никакво внимание.

— Какво смяташ да облечеш?

Ила сведе поглед към любимата си туника в патладжанов цвят. Тя имаше цветна бродерия около врата, която напомняше на бъркани яйца.

— Че какво ѝ има?

Ариа се ококори и поклати отрицателно глава.

— Взех си я миналата година от онова страхотно рибарско селце в Дания — възмути се Ила. — Ти беше с мен! Онази беззъба старица ми я продаде.

— Трябва да ти намерим нещо друго — настоя Ариа. — И да си боядисаш косата. А аз ще те гримирам. — Тя присви очи, представяйки си тоалетното шкафче на майка си. Обикновено то беше претрупано с водни бои, тубички с терпентин и полузавършени проекти за бижута. — Ти имаш ли въобще гримове?

Ила отпи голяма глътка от бирата.

— Не смяташ ли, че би трябвало да ме хареса заради самата мен, без всичкото това... разкрасяване?

— Пак ще си ти. Само че по-хубава — окуражи я Ариа.

Майк въртеше очи от едната към другата и изведнъж лицето му се проясни.

— Знаете ли според мен какво прави жените по-хубави? Имплантите!

Ила събра чиниите и ги отнесе в умивалника.

— Добре — каза тя на Ариа. — Ще ти позволя да ме гримираш за моята среща. Но сега трябва да откарам Майк на неговата.

— Това не е *среща*! — изскимтя Майк, изхвърча от кухнята и хукна нагоре по стълбите.

Ариа и Ила се разкикотиха. Щом той изчезна, двете се спогледаха срамежливо и между тях премина нещо топло и неизказано. Последните няколко месеца не бяха от най-лесните. Освен всичко останало, Мона-или-А. беше казала на Ила, че Ариа е пазила тайната на баща си цели три години и известно време майка ѝ дори не желаше да я вижда в къщата си. Най-накрая ѝ прости и Ариа даваше всичко от себе си, за да нормализира отношенията им. Все още не беше успяла съвсем. Имаше толкова много неща, които не смееше да спомене; почти не прекарваха време насаме; и Ила нито веднъж не сподели нещо с Ариа, както беше правила винаги. Но с всеки изминал ден нещата все повече се оправяха.

Ила повдигна вежди и бръкна в джоба на туниката си.

— Сетих се нещо. — Тя измъкна една правоъгълна карта с три пресичащи се сини линии от едната страна. — Тази вечер трябваше да отида на откриването на една изложба, но няма да имам време. Искаш ли да отидеш вместо мен?

— Знам ли? — сви рамене Ариа. — Уморена съм.

— Върви — започна да я увещава Ила. — Напоследък си все затворена вкъщи. Край на отчаянието.

Ариа отвори уста да възрази, но Ила имаше право. Тя беше прекарала цялата зимна ваканция затворена в стаята си, плетейки шалове и разсеяно вирайки се в главата на Шекспир, която Езра ѝ беше подарил през ноември, преди да напусне Роузууд. Всеки ден живееше с надеждата, че ще получи някакви новини от него — имейл, есемес, каквото и да е — особено след като новините бяха пълни с истории за Роузууд, Али и дори за самата Ариа. Месеците бавно се изнизваха... и нищо.

Тя притисна ъгъла на поканата в свивката на дланта си. Щом Ила е достатъчно смела, за да се върне към контактите си със света, значи и тя би могла. И сега беше идеалният момент да постави началото.

* * *

По пътя си към изложбата Ариа мина по старата улица на Али. Видя къщата ѝ, същата, както по-рано през деня. Домът на Спенсър се намиреше в съседство, а имотът на семейство. Кавана беше от другата страна на улицата. Ариа се зачуди дали Джена е в къщата и дали се подготвя за първия си ден обратно в „Роузууд дей“. Беше чула, че тя ще има целодневни частни уроци.

Не минаваше и ден, без Ариа да не се замисли за последния — и единствен — път, когато двете с Джена бяха разговаряли. Това се случи в арт студиото на „Холис“, когато Ариа получи пристъп на паника по време на гръмотевична буря. Тя се беше опитала да се извини за онова, което бяха направили през ужасната нощ, в която Джена ослепя, но момичето ѝ обясни, че всъщност двете с Али са били организирали изстрелването на фойерверките, за да могат завинаги да се отърват от заварения брат на Джена, Тоби. Али се беше съгласила с плана защото очевидно бе имала същите проблеми.

Известно време Ариа размишляваше върху значението на израза „същите проблеми“. Тоби беше опипвал Джена — възможно ли е Джейсън да е постъпвал по същия начин с Али? Но Ариа въобще не искаше да мисли за това. Никога не беше усещала нещо нередно между Джейсън и Али; може би тя просто си го беше измислила, за да спечели доверието на Джена и да я накара да сподели проблемите си. Беше постъпила по същия начин и с Ариа, проявявайки съчувствие и

възмущение, когато двете бяха хванали Байрън и Мередит да се натискат на паркинга на „Холис“. Щом научи тайната на Ариа, Али я тероризираше в продължение на месеци. Постъпваше така и с останалите си приятелки. Само че защо ѝ пукаше за някаква си глупост, която Джена Кавана криеше?

Петнайсет минути по-късно Ариа стигна до галерията. Картините бяха изложени в стар величествен чифлик в гората. Тя паркира субаруто на Ила на чакълестия път, излезе навън и чу шумолене. Небето над главата ѝ беше толкова черно.

От гората се разнесе странен крясък. А след това... ново шумолене. Ариа отстъпи назад.

— Ехо? — извика тихо тя.

Две любопитни очи се взираха в нея през процепите на разнебитената ограда. За миг сърцето ѝ спря. Но след малко тя осъзна, че очите са обградени от бяла козина. Беше просто някаква си лама. Няколко други изтрополяха покрай оградата, примигвайки с невероятно дългите си мигли. Ариа се усмихна и въздъхна с облекчение — фермата сигурно разполагаше с цяло стадо. След като в продължение на месеци тя бе живяла в ужас от това, че някой я следи, сега ѝ беше много трудно да се отърси от параноичното усещане, че е наблюдавана.

Вътрешността на чифлика миришеше на прясно опечен хляб и тихо звучеше песен на Били Холидей. Край нея мина сервитьорка, която разносяше голяма табла с коктейли „Белини“. Ариа нетърпеливо грабна една чаша. След като я пресуши, тя огледа залата. По стените имаше поне петдесет картини с малки плочки, на които беше гравирано заглавието, името на художника и цената. Тъмнокоси слаби жени с асиметрични прически се тълпяха на групи покрай аперитивите. Един мъж с очила с тъмни рамки говореше нетърпеливо на закръглена жена с лилава коса на кок. Някакъв опулен мъж с разрошена сива коса отпи глътка бърбън от чашата си и прошепна нещо на жена си, която приличаше на Сиена Милър.

Сърцето на Ариа подскочи. Това не бяха обичайните местни колекционери, които посещаваха изложбите в Роузууд — хора като родителите на Спенсър, облечени в бизнес костюми и носещи хилядадоларови чанти на „Шанел“. Ариа беше убедена, че това са автентични хора на изкуството, дошли може би дори от Ню Йорк.

Изложбата включваше творби на трима художници, но повечето от гостите се бяха събрали около абстрактните картини на някой си Ксавие Рийвс. Ариа се приближи до едно от малкото му произведения, край което не се тълпяха хора, и зае най-добрата си поза на критик — хванала брадичка с едната си ръка и намръщена, сякаш потънала в размисъл. Картината представляваше голям пурпурен кръг с малък, потъмнолилав кръг в средата.

Интересно, помисли си Ариа. Но честно казано... приличаше ѝ на гигантско зърно на гърда.

— Как намирате щрихите? — промърмори някой зад гърба ѝ.

Тя се обърна и погледна в меките кафяви очи на висок мъж с рипсен черен пуловер и тъмносини дънки. Тялото ѝ се разтърси от възбуда и пръстите на крака ѝ изтръпнаха в меките сатенени обувчици. Със своите изсечени скули и късо подстригана коса с щръкнал бретон, той ѝ напомняше за Сондре, един готин музикант, с когото се беше запознала в Норвегия. Дватама със Сондре прекарваха часове в една рибарска кръчма в Берген, пиеха домашно уиски и си измисляха истории за гигантската препарирана риба, която висеше на дървената стена.

Ариа отново се обърна към картината.

— Щрихите са много... енергични.

— Така е — съгласи се мъжът. — И емоционални.

— Определено. — Ариа беше развълнувана от това, че обсъжда картина като истински критик, особено с някой, който е толкова симпатичен. Освен това ѝ беше приятно да бъде далеч от роузуудските среди и да не слуша непрекъснато за предстоящия процес на Иън. Тя се зачуди какво още да каже. — Кара ме да си мисля за...

Мъжът се наведе към нея и се подсмихна:

— За сукане, може би?

Ариа изненадано се ококори. Значи тя *не беше* единствената, която бе забелязала приликата.

— Наистина прилича, нали? — изкикоти се тя. — Но мисля, че от нас се очаква да го приемаме насериозно. Картината се нарича „Невъзможността на междинното пространство“. Ксавие Рийвс сигурно е имал предвид самотата. Или пролетарската борба.

— Глупости. — Мъжът се беше приближил до нея и тя усещаше дъха му с мирис на канелена дъвка и „Белини“. — Тогава онова

отсреща, което се нарича „Умело движещото се време“, не е пенис, така ли?

Една възрастна жена с очила с цветни рамки погледна изненадано към тях. Ариа покри устата си с ръка, за да не се разсмее, забелязвайки бенката с форма на полумесец над лявото ухо на новия ѝ познат. Само да не беше облякла сплъстения си зелен пуловер, с който бе изкарала цялата зимна ваканция. Поне да беше изпрала окапаното със сос деколте.

Той довърши остатъка от питието си.

— Та как ти е името?

— Ариа. — Тя срамежливо задържа пръчицата за разбъркване на коктейли, която получи заедно с „белиното“.

— Приятно ми е да се запознаем, Ариа. — До тях се приближи групичка хора, която принуди новия приятел на Ариа да се приближи още повече към нея. Когато ръката му се удари леко в кръста ѝ, тя усети как бузите ѝ пламват. Случайно ли я беше докоснал... или нарочно?

Той грабна още две питиета и ѝ подаде едното.

— Тук ли работиш или си още ученичка?

Ариа отвори уста, разколебана. Запита се каква ли е възрастта му. Изглеждаше достатъчно млад, за да е студент, и тя можеше да си го представи как живее в една от онези елегантно занемарени викториански къщи край колежа „Холис“. Но тя си беше помислила същото и за Езра.

Преди Ариа да успее да каже нещо, една жена с пепитен костюм се промуши между тях. С щръкналата си черна коса тя ужасяващо наподобяваше Крюела ДеВил от „Сто и един далматинци“.

— Нали нямате нищо против да ви го отнема? — Крюела го хвана под ръка. Той леко я потупа по рамото. — Ксавие е много търсен, знаете.

Ксавие? Стомахът на Ариа се преобърна. Тя го хвана за ръката.

— *Вие сте...* художникът?

Новият ѝ приятел се спря. В очите му проблясваха дяволити искри.

— Спипахте ме — каза той и се наведе към нея. — Между другото, това на картината наистина е гърда.

След тези му думи Крюела задърпа Ксавие напред. Той тръгна с нея и прошепна нещо закачливо в ухото ѝ. И двамата се засмяха, преди да хлътнат сред тълпата членове на арт елита, които го засипаха с излияния колко гениални и вдъхновяващи са картините му. Докато Ксавие се усмихваше и стискаше ръцете на почитателите си, Ариа си мислеше колко хубаво би било на пода да има капак, през който да успее тихомълком да се измъкне. Беше нарушила кардиналното правило на всяка една изложба — не обсъждай представените творби с непознати, защото не се знае кой кой е. И не обиждай, за Бога, шедьоврите на преуспяващи художници.

Но съдейки по леката усмивчица, с която Ксавие току-що я беше дарил, може би той въобще не се беше засегнал от интерпретацията на Ариа. Което наистина я направи много, много щастлива.

[1] Популярен сайт за запознанства — Б.пр. ↑

4. ПОСЛЕДНА В КЛАСА

В понеделник сутринта Спенсър Хейстингс се беше навела над чина си в кабинета по английска литература и дописваше още няколко изречения към есето си, озаглавено „Място под слънцето“. Тя искаше да добави един-два цитата от Хемингуей, с надеждата да спечели още няколко точки от учителката си, госпожа Станфърд. Напоследък се нуждаеше от всичко, което можеше да ѝ помогне в училище.

Високоговорителят над вратата пропука.

— Госпожо Станфърд? — разнесе се гласът на госпожа Уагнър, секретарката на училището. — Бихте ли изпратили Спенсър Хейстингс в кабинета ми?

Всичките тринайсет ученици в стаята вдигнаха глави от тетрадките си и се втренчиха в Спенсър така, сякаш тя беше дошла на училище само по синия си дантелен сутиен „Еберже“ и бикините, които беше купила в следколедната разпродажба в „Сакс“. Госпожа Станфърд, която изглеждаше досущ като Марта Стюърт, но със сигурност едва ли беше избродирала дори една престилка през живота си, остави на бюрото омачканата си книга „Одисей“.

— Добре, върви. — Тя стрелна Спенсър с характерния си поглед „какво си направила този път“. Спенсър си зададе същия въпрос.

Тя се изправи, въздъхна дълбоко няколко пъти и остави есето си на бюрото пред госпожа Станфърд. Не можеше да вини учителката си, че се отнася към нея по този начин. Спенсър беше първата ученичка на „Роузууд дей“, номинирана някога за наградата „Златна орхидея“ за есе. Това беше огромно постижение, достатъчно да я постави на първата страница на „Филаделфия сентинъл“. В последния кръг, когато съдиите извикаха Спенсър, за да ѝ кажат, че е спечелила, тя най-накрая изплю истината — че е откраднала есето по икономика от сестра си Мелиса. Сега всичките ѝ учители се чудеха дали не е мамила и в техните часове. Тя вече не беше включена в конкурса за отличен ученик и училището я беше накарало да се откаже от поста си на

вицепрезидент на ученическия съвет, да се оттегли от ролята си в училищната пиеса и да напусне позицията на главен редактор на годишника. Дори заплашиха да я изключат, но родителите на Спенсър успяха да сключат някаква сделка, която най-вероятно включваше и щедро дарение на училището.

Спенсър разбираше защо „Роузууд дей“ не можеше да отмени всичко с едно махване на ръката. Но след всичките тестове, които беше вземала с отличен, всички комитети, които беше организирала и клубове, които беше създала, не можеха ли да го дават малко по-спокойно? Не си ли даваха сметка, че тялото на Али беше открито само на няколко метра от собствения ѝ заден двор, или че беше получавала ужасяващи съобщения от полудялата Мона Вандерваал, която се опитваше да се *представи* за някогашната ѝ *мъртва* най-добра приятелка? Или че Мона едва не беше изблъскала Спенсър в урвата на „Плаващия човек“, защото Спенсър отказа да се преструва на А. заедно с нея, или че Спенсър бе основната причина *убиецът на Али сега да е в затвора*? Не. Единственото, което ги интересуваше беше, че Спенсър е накарала „Роузууд дей“ да изглежда глупаво.

Тя затвори вратата на стаята и тръгна към кабинета на секретарката. Коридорът както винаги ухаеше на подова вакса с мирис на бор, смесена с аромати на парфюми и одеколони. От тавана висяха стотици блестящи хартиени снежинки. Всеки декември малките класове в „Роузууд дей“ организираха училищно състезание по правене на снежинки и печелившите проекти биваха изложени в основното училище и в гимназията през цялата зима. Спенсър се чувстваше толкова смазана, когато класът ѝ изгуби — съдиите обявиха победителя точно преди зимната ваканция, така че това ѝ съсипа Коледата. Но пък Спенсър се сригваше пред всяка загуба. Все още не можеше да разбере как така Андрю Кембъл беше избран за президент на класа вместо нея, как Али беше заела полагащото се на Спенсър място в младежкия отбор по хокей на трева в седми клас и как не бе избрана да декорира късче от знамето на Капсулата на времето в шести клас. И въпреки че училището продължи да провежда състезанието и през следващите години, то никога не беше означавало за нея толкова много, колкото през първата година, когато участва. Но пък накрая и Али не беше избрана да декорира парче от знамето и това донякъде смекчи удара.

— Спенсър? — Някой се появи иззад ъгъла. *Като говорим за дявола*, помисли си мрачно Спенсър. Беше Андрю Кембъл, самият господин президент на класа.

Андрю се приближи до нея, прибирайки дългата си коса зад ушите си.

— Какво търсиш в коридора?

Типичният любопитен Андрю. Без съмнение умираше от щастие, че Спенсър вече не участва в съревнованието за отличен ученик — вуду куклата с нейна физиономия, която Спенсър беше убедена, че той крие под леглото си, най-после беше свършила работа. Най-вероятно го приемаше и като заслужено наказание, тъй като Спенсър го беше поканила на благотворителния бал през есента, но щом стигнаха там, го беше зарязала.

— Викат ме в кабинета на директора — студено отвърна Спенсър с надеждата, че това ще се окаже добра новина. Тя ускори крачка и токчетата на ботушите ѝ затракаха по излъскания дървен под.

— И аз отивам там — изчурулика Андрю, вървейки до нея. — Господин Розен иска да разговаря с мен относно пътуването ми до Гърция през ваканцията. — Господин Розен беше съветникът към клуб „Модел на обединените нации“. — Изпратиха ме от филиделфийския „Клуб на младите лидери“. Всъщност мислех, че и ти ще идваш.

Спенсър изпита желание да зашлеви Андрю по румената буза. След пълния провал със „Златната орхидея“ „Клубът на младите лидери“ веднага я изключи от редиците си. Беше повече от сигурна, че Андрю го знае.

— Имах конфликт на интереси — отвърна ледено тя. Кое то всъщност си беше чистата истина: тя трябваше да си стои вкъщи, докато родителите ѝ отидоха в зимната си вила в Бийвър крийк, Колорадо. Дори не си направиха труда да я поканят.

— О, така ли. — Андрю я изгледа с любопитство. — Има ли нещо, което... не е наред?

Спенсър се спря изведнъж, удивена. Разпери ръце и каза:

— Разбира се, че нещо не е наред. *Нищо* не е наред. Сега доволен ли си?

Андрю отстъпи назад и започна да мига бързо-бързо. На лицето му се изписа разбиране.

— Ох. Онова със... „Златната орхидея“. Бях го забравил. — Той здраво стисна очи. — Какъв съм идиот!

— Няма значение. — Спенсър стисна здраво зъби. Нима Андрю наистина беше забравил случилото се? Това беше по-лошо и от вероятността да е злорадствал тайно през цялата ваканция. Тя се загледа в една спретнато изрязана снежинка, която висеше над шадраванчето. Между тях двамата винаги беше съществувало съперничество за това кой е по-добър във всичко.

— Сигурно ми е изхвъркнало от главата — избъбри Андрю, като гласът му все повече изтъняваше. — Затова и бях толкова изненадан, когато не те видях в Гърция. Жалко, че не беше там. Никой от останалите не беше много... знам ли. Умен. Или готин.

Спенсър се заигра с кожените каишки на чантата си. Това беше най-милото нещо, което някой ѝ беше казвал от доста време насам, но трудно можеше да го приеме, особено когато идваше от Андрю.

— Трябва да вървя — каза тя и забърза по коридора към кабинета на директора.

— Той те очаква — каза секретарката, когато Спенсър връхлетя през двойната стъклена врата. Тя се запъти към кабинета на Епълтън, минавайки покрай голямата картонена акула, останала от миналогодишния парад по случай Деня на бащите основатели. Какво ли искаше Епълтън? Може би е осъзнал, че е бил твърде строг с нея и беше готов да се извини? Може би искаше да ѝ върне позицията в училищния съвет или да ѝ позволи да участва в пиесата? Театралният клуб беше решил да постави „Буря“, но точно преди зимната ваканция училището съобщи на Кристоф Бригс, главния режисьор, че няма да му позволи да използва вода или пироефекти на сцената, за да изобрази бурята в пиесата. Кристоф се разбушува, прекрати проекта и започна да набира участници за „Хамлет“. Тъй като всички започнаха да учат новите си роли, Спенсър не беше изпуснала никакви репетиции.

Когато тя внимателно затвори вратата зад себе си и се обърна, лицето ѝ замръзна. Един до друг в кожените кресла седяха родителите ѝ. Вероника Хейстингс носеше черна вълнена рокля, косата ѝ беше привързана с кадифена лента, а лицето ѝ беше подпухнало и зачервено от плач. Питър Хейстингс беше облечен с костюм в три части и

лъснати мокасини. Стискаше зъби толкова силно, че те изглеждаха така, сякаш всеки момент ще се счупят.

— Аха — изплю Епълтън, ставайки от стола си. — Ще ви оставя насаме. — Той сърдито излетя от офиса си и затръшна вратата зад гърба си.

Обещите на Спенсър звъннаха в настъпилата тишина.

— К-какво става тук? — попита тя, присядайки бавно на най-близкия стол.

Баща ѝ се размърда неловко в креслото.

— Спенсър, баба ти почина тази сутрин.

Спенсър примигна.

— Баба?

— Да — тихо рече майка ѝ. — Получи сърдечен пристъп. — Тя стисна ръце в скута си, преминавайки в бизнес режим. — Ще отворим завещанието ѝ утре сутринта, защото баща ти трябва да отлети до Флорида, за да се погрижи за имота, преди погребението ѝ в понеделник.

— О, Господи — прошепна едва чуто Спенсър.

Тя седеше неподвижно, в очакване да рукнат сълзите. Кога беше виждала за последно баба си? Два месеца по-рано бяха посетили дома на баба ѝ в Кейп Мей, Ню Джърси, но тя си беше във Флорида — от години не беше пътувала на север. Само че напоследък Спенсър беше преживяла много смърт, и то все на млади хора. Баба ѝ беше живяла богата, щастливи деветдесет и една години. Плюс това не беше от *най-обичливите* баби. Вярно, че беше построила огромна игрална стая за Спенсър и Мелиса в къщата си в Кейп Мей, обзаведена с куклени къщи и малки понита, и големи кутии с „Лего“. Но баба ѝ се стягаше всеки път, когато Спенсър се опитваше да я прегърне, никога не искаше да вижда сладникавите картички за рождения ѝ ден, които Спенсър приготвяше за нея и винаги мърмореше срещу самолетчетата, направени от конструктора „Лего“, които Спенсър забравяше върху голямото ѝ пиано „Стейнуей“. Понякога се чудеше дали баба ѝ изобщо обича деца и дали стаята за игра не е била просто начин да махне Спенсър и сестра ѝ от главата си.

Госпожа Хейстингс отпи голяма глътка от кафето си.

— Бяхме на среща с Епълтън, когато научихме новината — каза тя, след като преглътна.

Спенсър се стегна. Родителите ѝ вече са били тук?

— Заради мен ли беше срещата?

— Не — отвърна кратко госпожа Хейстингс.

Спенсър изсумтя шумно. Майка ѝ затвори чантата си и се изправи, баща ѝ я последва. Господин Хейстингс погледна часовника си.

— Трябва да се връщам.

Спенсър усети как остра болка пронизва тялото ѝ. Единственото, което искаше от тях, беше да я утешат, но те отдавна се държаха студено с нея, и то само заради проклетия скандал със „Златната орхидея“. Родителите ѝ знаеха, че е откраднала есето на Мелиса, но искаха да си мълчи за това и да приеме наградата. Естествено, сега не си го признаваха. Когато Спенсър призна прегрешението си, родителите ѝ се престориха на шокирани от новината.

— Мамо? — гласът ѝ се пречупи. — Татко? Не може ли да... останете още няколко минути?

Майка ѝ се спря за миг и сърцето на Спенсър подскочи. Но тогава госпожа Хейстингс заметна кашмирения шал около врата си, хвана господин Спенсър за ръката и тръгна към вратата, оставяйки дъщеря си сама в кабинета.

5. СМЯНА НА КАРАУЛА

В понеделник на обяд Хана вървеше бавно по коридора към кабинета по авангардни материи. Нищо не можеше да се сравни с това да изглеждаш зашеметяващо в началото на новия срок. Беше отслабнала с три килограма през ваканцията и кестенявата ѝ коса блестеше, благодарение на терапията с масло от дървото иланг-иланг, за която беше платила с кредитната карта за спешни случаи на баща си. Група момчета от „Роузууд дей“, облечени с еднакви хокейни екипи, се облегнаха на шкафчетата си, и я изпратиха с влюбени погледи.

Точно така, подсмихна се Хана, като кокетно им махна с ръка. Тя все още беше вървежна.

Естествено, имаше случаи, когато не се чувстваше съвсем като предишната великолепна Хана. Като например сега: обедната почивка беше точно моментът да видиш и да те видят, но тя не беше съвсем сигурна къде да отиде. Предполагаше се, че трябва да обядва с Лукас, но той имаше практика в клуба по дебати. В добрите стари дни двете с Мона обичаха да седат в „Стийм“, да пийват „Американос“ и да обсъждат чантите и обувките на всички, които минаваха край тях. После, след като приключеха с йогурта и вафлите, те заемаха най-добрите места пред огледалата в тоалетната на английското крило, за да си оправят грима. Но днес тя пренебрегна и двете места. Струваше ѝ се проява на отчаяние да седиш сам на масата в кафенето, а и гримът ѝ въобще нямаше нужда от оправяне.

Тя въздъхна, поглеждайки завистливо към група щастливи момичета, които се бяха запътили към кафенето, и си пожела поне за пет минути да може да се помотае с тях. Но точно това беше големият проблем на приятелството ѝ с Мона — в него нямаше място за никой друг. И сега Хана не можеше да се отърси от настойчивото усещане, че цялото училище мисли за нея като за „момичето, чиято най-добра приятелка се опита да я убие“.

— Хана! — чу се глас зад гърба ѝ. — Хей!

Хана се спря, обърна се и с присвити очи се взря в дъното на коридора. Усети горчив вкус в устата си. *Кейт*.

Усещането да види Кейт в „Роузууд дей“, с морско синия ѝ блейзер и плетена пола, беше далеч по-ужасно и от гаденето. Хана изпита огромно желание да се обърне и да хукне в противоположната посока, но Кейт се приближи към нея с главоломна скорост, балансирайки пъргаво върху триинчовите токове на обувките си. Лицето ѝ беше ясно и настойчиво като на анимационен герой на Дисни, а дъхът ѝ миришеше така, сякаш бе изяла осем лентички за освежаване наведнъж.

— Навсякъде те търсих!

— Уф... — изсумтя Хана, оглеждайки се отчаяно за някой, който да ги прекъсне. Не би се отказала от онзи умник Майк Монтгомъри, нито дори от предвзетото си, държащо на девствеността си, бивше гадже Шон Ейкърд. Но единствените, които се мотаеха в коридора, бяха членовете на хор „Мадригал“, а те тъкмо бяха подели импровизиран грегориански химн. *Ненормалници*. Изведнъж с ъгъла на окото си зърна високо, красиво момиче с гарваново черна коса и огромни слънчеви очила „Гучи“, което се появи иззад ъгъла, водено от един златист ритрийвър.

Джена Кавана.

Хана усети как я полазват тръпки. Имаше толкова много неща за Джена, които никога нямаше да научи. Някога Джена и Мона бяха приятелки и в нощта, когато фойерверките бяха ослепили приятелката ѝ, Мона тъкмо се беше запътила към дома на семейство Кавана. Което означаваше, че през цялото време, докато двете с Хана са били приятелки, Мона е знаела за ужасното нещо, което бяха причинили по случайност на Джена. Трудно можеше да си представи нещо такова. Всичките часове, които Мона беше прекарала в къщата на Хана, всички онези ваканционни пътувания до Карибите, пазаруването заедно, спа процедурите... и Хана нито веднъж да не заподозре, че точно фойерверките, които бяха ослепили Джена, бяха изгорили и Мона.

— Какво ще правиш по обяд? — изчурулика Кейт, карайки Хана да подскочи. — Времето подходящо ли е да ме разведеш наоколо?

Хана отново тръгна.

— Заета съм — каза тя високомерно. Майната му на баща ѝ и неговите „отнасяй се с Кейт като с член на семейството“ лекции. — Върви при секретарката и кажи, че си се изгубила. Сигурна съм, че ще ти нарисуват карта.

След тези думи тя се опита да заобиколи Кейт, но тя не я пусна. Хана усети миризмата на прасковения ѝ душ гел. Мирисът на фалшива праскова, реши Хана, е най-омразният на света.

— Какво ще кажеш да прием кафе? — твърдо рече Кейт. — Аз черпя.

Хана присви очи. Кейт сигурно е идиотка, щом смята, че Хана може да бъде купена толкова лесно с подмазване. Когато двете с Мона станаха приятелки в началото на осми клас, тя я беше спечелила точно с подмазване — и ето какво се случи *накрая*. И въпреки че на лицето на Кейт беше изписано дразнещо приятелско изражение, по всичко личеше, че тя няма да приеме „не“ за отговор. Изведнъж на Хана ѝ хрумна, че ако се държи твърде гадно, Кейт може пак да я натопи, както в „Le Ves-Fin“.

Тя въздъхна раздразнено и праметна коса през раменете си.

— Хубаво.

Те тръгнаха обратно към „Стийм“, който се намираше само през няколко врати. Уредбата въртеше „Паника в дискотеката“ и двете кафе машини работеха, а масите бяха задръстени с ученици. Театралният клуб провеждаше среща в ъгъла, обсъждаха кастинга за „Хамлет“. След като Спенсър Хейстингс беше изключена от пиесата, Хана научи, че някаква талантива второкурсничка на име Нора имаше добри шансове да получи ролята на Офелия. Две по-малки момичета зяпаха една стара обява за роузуудския воайор, който не се беше появявал, откакто цялата история около А. приключи — полицията реши, че това най-вероятно е била Мона. Група момчета от отбора по футбол бяха насядали край компютърните конзоли. Хана си мислеше, че усеща как очите им прогарят гърба ѝ, но когато се обърна, установи че те въобще не гледат към нея. Гледаха красивата, слаба, със стегнато дупе *Кейт*.

Когато се наредиха на опашката и Кейт започна да преглежда менюто за деня, Хана чу силен шепот от другия край на стаята. Тя се обърна. Наоми Циглър и Райли Улфи — най-старите ѝ, най-гадни врагове — зяпаха Хана от високата дървена бар маса, която беше любимата на тях двете с Мона.

— Здравсти, Хана — подразни я Наоми и махна с ръка. През ваканцията си беше подстригала косата къса. Прическата наподобяваше тази на Агинес Дейн, но запазената марка на супермодела правеше главата ѝ да изглежда като карфица.

Райли Улфи, чиято коса с цвят на мед беше прибрана в стегнат балерински кок, също ѝ махна.

Очите ѝ бяха впити в Z-образния белег на брадичката на Хана.

Хана усети как стомахът ѝ забълбука, но устоя на порива да прикрие белега с ръка. Нито фон дьо тенът, нито тоновете пудра, нито мегаскъпите лазерни терапии не успяха да го премахнат напълно.

Кейт проследи погледа на Хана към другия край на стаята.

— О! Онова русото момиче е в моя клас по френски. Изглежда ми супер мила. Да не са ти приятелки?

Преди Хана да успее да отвърне „абсолютно не“, Наоми вече махаше на Кейт и устните ѝ оформиха думата „здравей“. Кейт се втурна към тяхната маса. Хана изостана на няколко крачки зад нея, преструвайки се на силно заинтересувана от менюто на стената, което всъщност знаеше наизуст. Не че я *вълнуваше* какво толкова ще кажат Наоми и Райли на Кейт. Не че те двете имаха някакво *значение* за нея.

— Ти си нова, нали? — попита Наоми Кейт, щом тя се приближи до масата им.

— Да — отвърна Кейт с широка усмивка. — Кейт Рандъл. Аз съм доведената сестра на Хана. Е, бъдеща доведена сестра. Току-що се преместих тук от Анаполис.

— Не знаехме, че Хана ще има доведена сестра! — Усмивката на Наоми напомняше на ухилена хелоуинска тиква.

— Ще има. — Кейт разпери драматично ръце. — *C'est moi*^[1].

— Ботушките ти страшно ми харесват — посочи ги Райли. — „Марк Джейкъбс“ ли са?

— Класика — съгласи се Кейт. — Купих си ги в Париж.

„Леле, колко съм специална, ходила съм в Париж!“ — мислено изкриви лице Хана.

— Мейсън Байърс разпитваше за теб. — Райли погледна закачливо Кейт.

Очите на Кейт блеснаха.

— Кой е Мейсън?

— Много е готин — каза Наоми. — Искаш ли да седнеш? — Тя стана и дръпна един стол от масата на група момичета, безгрижно подритвайки нечия раница, оставена на пода.

Кейт погледна към Хана през рамо, повдигайки едната си вежда, сякаш искаше да каже „защо не?“. Хана отстъпи встрани, поклащайки отрицателно глава.

Райли сви начервените си устни.

— Да не би да се смяташ за нещо по-добро, че не искаш да седнеш при нас, Хана? — Гласът ѝ натежа от сарказъм. — Или пък си на приятелска диета сега, след като Мона вече я няма?

— Може пък да ѝ се *повръща* от приятели — предположи Наоми, сбутвайки многозначително Райли с лакът.

Кейт погледна към Хана, след това обратно към Наоми и Райли. Изглеждаше така, сякаш се чудеше дали да се засмее. Хана усети стягане в гърдите, сякаш сутиенът ѝ изведнъж се беше смалил с три размера. Опитвайки се да не им обръща внимание, тя ги заобиколи, праметна коса през раменете си и наперено излезе в пълния с народ коридор.

Но щом се озова в безопасност сред потока от хора, които напускаха кафенето, самообладанието ѝ се срина. *Приятелска диета. Да ѝ се повръща от приятели.* Само Кейт може веднага да надуши кучките, които Хана най-много мрази. Сигурно точно в този момент те ѝ разказваха за онзи случай, когато А. бе принудил Хана да им признае, че има проблеми със стомаха и гаденето, и че Шон Ейкърд категорично ѝ отказа, когато му предложи да правят секс на купона у Ноъл Кан. Можеше да си представи как Кейт отмята глава назад и избухва в смях, и трите веднага стават най-добри приятелки.

Хана гневно си проправи път по коридора към стаята за курса по авангардни материи, отблъсквайки с лакът един бавен първокурсник от пътя си. Въпреки че от нея се очакваше да ненавижда Мона, в този миг Хана би дала всичко, за да си я върне. Няколко месеца по-рано, когато Наоми и Райли се бяха подиграли на Хана за повръщането, Мона се беше намесила бързо, беше потушила слуховете и им беше напомнила кой всъщност командва в „Роузууд дей“. Беше толкова красиво.

За съжаление сега вече нямаше най-добра приятелка, която да подкрепи Хана в този момент. И може би никога нямаше да има.

[1] C'est moi (фр.) — Това съм аз. — Б.пр. ↑

6. ЦЪРКОВНОТО ЧУДО НА ЕМИЛИ

Понеделник вечерта, след тренировката по плуване, Емили се изкачи по стълбите към стаята, която делеше със сестра си Карълайн, затвори вратата и се просна на леглото. Тренировката не беше чак толкова изморителна, но тя се чувстваше толкова *изтощена*, сякаш към всичките ѝ крайници бяха привързани тухли.

Емили пусна радиото и започна да прехвърля станциите. Когато минаваше през новинарския канал, тя чу страховито познато име и спря.

— Процесът срещу Иън Томас започва в петък сутринта в Роузууд — обяви водещата с школуван тон. — Господин Томас продължава упорито да отрича вината си за смъртта на Алисън Дилорентис, а някои близки до областния прокурор кръгове дори твърдят, че процесът може да бъде прекратен поради липса на достатъчно доказателства.

Емили седна в леглото, усещайки как ѝ се завива свят. *Недостатъчно доказателства?* Нормално е Иън да отрича, че е убил брутално Али, но как може останалите да му вярват? Особено след показанията на Спенсър. Емили се сети за едно интервю с Иън в областния затвор, на което беше попаднала няколко седмици по-рано в интернет. Той не спираше да повтаря: „Не съм убил Алисън. Защо всички си мислят, че съм я убил? Защо му е на някого да *казва* това?“. От веждите му висяха капчици пот и той изглеждаше блед и измъчен. В самия край на интервюто, точно преди клипът да свърши, Иън обяви: „Някой *иска* да съм тук. Някой крие истината. И ще си плати“. На следващия ден, когато Емили влезе в мрежата, за да изгледа интервюто отново, клипът беше изчезнал мистериозно.

Тя усили звука, в случай че водещата съобщи още нещо, но новините вече бяха преминали към сведенията за трафика.

Някой почука леко по вратата ѝ. Госпожа Фийлдс надникна вътре.

— Вечерята е готова. Направила съм домашни макарони със сирене.

Емили притисна към гърдите си любимия си плюшен морж. В други случаи би изяла цяла купа от домашните макарони със сирене на майка ѝ, но сега стомахът ѝ се бунтуваше.

— Не съм гладна — промърмори тя.

Госпожа Фийлдс влезе в стаята, избърсвайки ръце в кухненската си престилка.

— Добре ли си?

— Аха — излъга Емили, като се опитваше да изобрази усмивка на лицето си. Но всъщност през целия ден бе изпитвала огромно желание да избухне в плач. Предишния ден, когато извършваха ритуала за забравяне на Али, тя се опитваше да бъде силна, но в себе си отчаяно мразеше внезапното решение изведнъж да започнат да мислят за Али като за мъртва. Дотук. Край. Финито. Емили дори не знаеше колко пъти беше изпитвала непреодолим импулс да избяга от училище, да отиде до къщата на Спенсър, да изкопае чантичката на Али и никога повече да не я изпуска от поглед.

На всичко отгоре след връщането си в „Роузууд дей“ просто се чувстваше... неудобно. Цял ден се беше опитвала да избягва Мая, страхувайки се от сблъсък. Освен това изпитваше странни колебания относно отбора по плуване. Не можеше да се отърси от непрекъснатото усещане, че иска да се откаже, а и бившето ѝ гадже Бен и най-добрият му приятел Сет Кардиф не спираха да ѝ хвърлят самодоволни, мръснишки погледи, очевидно озлобени от факта, че тя предпочита момичетата пред момчетата.

Госпожа Фийлдс сви устни, придобивайки характерната за нея физиономия „на мен тия не ми минават“. Тя стисна ръката на Емили.

— Защо не дойдеш тази вечер с мен на благотворителната сбирка в „Света троица“?

Емили вдигна подозрително вежди.

— Искаш да дойда в *църквата*? — От досегашния си опит Емили беше стигнала до извода, че Църквата и лесбийките си подхождаха толкова, колкото райе и каре.

— Отец Тайсън пита за теб — каза госпожа Фийлдс. — И то *не* заради онази гейска история — побърза да добави тя. — Тревожи се за това как се справяш след всичко, което се случи с Мона през миналия

срок. А и благотворителното събиране ще бъде забавно — ще има музика и мълчаливо наддаване. Може да ти подейства разпускащо.

Емили се отпусна с благодарност на рамото на майка си. Само преди няколко месеца тя дори не ѝ говореше, камо ли да я покани на църква. Емили беше толкова щастлива отново да спи в удобното си легло в Роузууд, вместо на походното легло в проветривия чифлик на свръх пуританските ѝ леля и чичо в Айова, където беше изпратена, за да се отърве от тѝй наречените си гейски демони. Освен това се радваше, че Карълайн отново спи в общата им стая, без да се страхува, че ще прихване лесбийския бацил от Емили. Нямаше никакво значение, че Емили вече не беше влюбена в Мая. Нито че цялото училище знаеше, че е обратна и повечето от момчетата вървяха след нея с надеждата да я спипат как се натиска с момиче. Защото, нали се сещате, лесбийките го правят непрекъснато.

Важното беше, че семейството ѝ постепенно я приемаше такава, каквата е. За Коледа Карълайн беше подарила на Емили постер на олимпийската шампионка Аманда Биърд с бански костюм „ГҮР“ в две части, който да замени стария плакат на Майкъл Фелпс в оскъдния му бански „Спийдо“. Бащата на Емили ѝ беше подарил голяма кутия с жасминов чай, защото беше прочел в интернет, че „ъъ... момичета като теб“ предпочитат чая пред кафето. Джейк и Бет, по-големите ѝ брат и сестра, се бяха комбинирали и ѝ бяха подарили дивиди дискове с всички сезони на „Ел връзки“. Те дори ѝ предложиха да изгледат заедно няколко серии след коледната вечеря. Усилията им караха Емили да се чувства малко неловко — тя се стряскаше при мисълта, че баща ѝ чете за лесбийките по интернет, — но също така я правеха много щастлива.

Завоят на сто и осемдесет градуса в отношението на семейството ѝ накара и нея да започне да приема странностите им. А може би майка ѝ имаше нещо на ум. Единственото, което Емили искаше, беше животът ѝ да се върне в нормалното си русло, какъвто беше преди да се случи всичко онова с А. Семейството ѝ посещаваше „Света троица“, най-голямата църква в Роузууд, откакто се помнеше. Може би *наистина* щеше да я накара да се почувства по-добре.

— Добре — каза тя, скачайки от леглото. — Ще дойда.

— Чудесно. — Госпожа Фийлдс грейна. — Тръгваме след четирийсет и пет минути. — След тези думи тя излезе от стаята.

Емили се изправи, приближи се до големия прозорец на спалнята си и се облегна на перваза. Луната се издигаше над дърветата, тъмните царевични полета зад къщата бяха завити със снежно одеяло и дебел пласт лед покриваше покрива на съседната къща.

Внезапно нещо бяло се стрелна между редиците изсъхнали царевични стебла. Емили се изправи с опънати нерви. Каза си, че сигурно е било елен, но нямаше как да разбере със сигурност. Защото когато се взря с присвити очи, видя само тъмнина.

* * *

„Света троица“ беше една от най-старите църкви в Роузууд. Сградата ѝ беше изградена от натрошен камък, а надгробните камъни в малкото гробище зад нея бяха разпръснати неравномерно и напомняха на Емили за разкривени зъби. В седми клас, на Хелоуин, Али им беше разказала една страшна история за някакво момиче, което обсебило сънищата на по-малката ѝ сестра. Тя предизвика Емили и останалите да се промъкнат в гробището в полунощ и да изрецитират „Костите на малката ми сестра“ двайсет поредни пъти без да изпищят, и след това да избягат. Единствено Хана, която бе готова да мине гола през столовата на „Роузууд дей“, само за да докаже, че е готина, беше готова да го направи.

Вътрешността на църквата миришеше по същия начин, както я помнеше Емили — странна смесица от плесен, задушено месо и котешка урина. Същите красиви, но леко плашещи прозорци със стъклопис, представяща библейски истории, покриваха стените и тавана. Емили се зачуди дали Господ, който или която и да е той, ги наблюдава отгоре, ужасен, че Емили е влязла в това свято място. Тя се надяваше, че той няма да изсипе върху Роузууд напаст от скакалци заради това. Госпожа Фийлдс махна с ръка на отец Тайсън, вежливият белокос свещеник, който беше кръстил Емили, беше я научил на десетте божии заповеди и я беше запалил по трилогията „Властелинът на пръстените“. След това грабна две кафета от барчето, което беше подредено до огромна статуя на Дева Мария, и поведе Емили към сцената.

Двете застанаха зад един висок мъж и двете му малки деца и госпожа Фийлдс отвори програмата.

— Следва една група, наречена „Карпе дием“^[1]. Забавно е! Членовете ѝ са ученици от академията „Света трица“.

Емили изпъшка. Между четвърти и пети клас родителите ѝ я бяха изпратили в „Лонг пайнс“, скучен религиозен лагер. Джефри Кейн, един от учителите, имаше група, която изнесе представление в последния ден от лагера. Изпълниха кавъри на „Крийд“, а Джефри правеше такива глупави физиономии, сякаш беше получил божие прозрение. Можеше да си представи как би изглеждала група от католическо училище, наречена „Карпе дием“.

Залата се изпълни с дрънкащи звуци. Един голям усилвател им пречеше да виждат добре сцената, така че Емили успя да зърне само някакво рошаво момче, което биеше барабани. Инструменталът продължи, „Карпе дием“ звучаха повече като емо рок, отколкото като „Крийд 2“. А когато вокалистът запя, Емили с изненада установи, че гласът му е... добър.

Тя пристъпи напред и застана до мъжа с двете деца, за да види групата по-добре. Пред микрофона стоеше върлинесто момче, увесило китара с цвят на мед пред гърдите си. Беше облечено с овехтяла жълтеникава тениска, черни дънки и същите тъмночервени кецове, каквито носеше Емили. Това беше наистина приятна изненада — тя беше очаквала певецът да бъде клонинг на Джефри Кейн.

Момичето до Емили започна да си припява. Заслушвайки се в текста, Емили веднага позна, че групата свири кавър на любимата ѝ песен на Аврил Лавин „Ничий дом“. Беше я слушала непрекъснато в самолета, когато се прибираще от Айова, чувствайки се така, сякаш тя е обърканото, лишено от чувства момиче, за което пее Аврил.

Когато групата свърши песента, вокалистът пристъпи напред и се взря в тълпата. Ясните му сини очи се спряха на Емили и той се усмихна. Внезапно електрическа мълния като че ли премина през нея, тръгвайки от главата и стигайки до петите ѝ. Сякаш кафето ѝ беше напомяно с десет пъти повече кофеин.

Емили се огледа скришом. Майка ѝ се въртеше около кафе-бара и разговаряше с приятелките си от хора, госпожа Джеймисън и госпожа Харт. Групичка по-възрастни дами седеше на църковните пейки, сякаш се намираха на служба, и гледаха объркано към сцената. Отец Тайсън

стоеше до изповедалнята и се смееше на нещо, което някакъв по-възрастен мъж беше казал. Странно, че никой не беше обърнал внимание на онова, което се беше случило току-що. Тя беше усещала подобен електрически удар само два пъти досега. Първия беше, когато целуна Али за пръв път в седми клас, в нейната дървесна къщичка. А втория — когато целуна Мая във фото кабинката в двора на Ноъл Кан миналата есен. Но това сигурно беше резултат от интензивните тренировки по плуване днес следобед или алергична реакция към новия вид шоколадов десерт „Пауър бар“, който беше изляла преди тренировката.

Певецът остави китарата си на стенда и махна на тълпата.

— Аз съм Айзък, а това са Кийт и Крис — каза той, посочвайки с ръка към останалите членове на групата. — Сега ще си отдъхнем за миг, но скоро пак сме тук. — Айзък се отдръпна встрани, погледна отново към Емили и пристъпи към нея. Сърцето ѝ заби лудо, тя вдигна ръка, за да му махне, но точно тогава барабанистът изпусна един от цимбалите си. Айзък се обърна към групата си.

— Глупчо! — изсмя се Айзък и тупна барабаниста по рамото, преди да се скрие заедно с останалите зад бледорозовата завеса, която водеше към импровизираната съблекалня.

Емили стисна зъби. Защо му беше *махнала*?

— Познаваш ли го? — разнесе се изпълнен със завист глас зад гърба ѝ.

Емили се обърна. Две момичета, облечени в униформи на академията „Света троица“ — бели блузи и плисирани черни поли — се бяха вторачили в нея.

— Ами, не — отвърна Емили.

Двете момичета се спогледаха доволно.

— Айзък е в моя клас по математика — каза русата на приятелката си. — *Толкова* е потаен. Дори не знаех, че има група.

— Има ли си гадже? — промърмори тъмнокосата.

Емили пристъпи от крак на крак. Те представляваха копия на Хана Мерин: свръх слаби, с дълги, блестящи коси, идеален грим и еднакви чанти „Коуч“. Емили докосна изтощената си, накъдрена от хлора коса, и приглади късите си панталонки „Олд нейви“, които ѝ бяха поне с един номер по-големи. Внезапно съжали, че не си беше сложила някакъв грим — не че по принцип си слагаше.

Естествено, нямаше никаква причина да се състезава с тези момичета. Не че *харесваше* този тип Айзък. Онова електрическо усещане, което беше преминало през тялото ѝ и все още се усещаше в пръстите на краката ѝ, беше просто... случайност. Да, точно така. В този миг Емили усети нечия ръка на рамото си. Подскочи стреснато и се обърна.

Беше Айзък. И той ѝ се усмихваше.

— Здравсти.

— Ъ-ъ-ъ... здрасти — каза Емили, игнорирайки пърхането в гърдите си. — Аз съм Емили.

— Айзък. — Отблизо той ухаеше на портокалов шампоан „Боди шоп“ — същия, който Емили използваше от години.

— Страшно ми хареса кавъра ти на „Ничий дом“ — избъбри Емили, преди да успее да се спре. — Тази песен много ми помогна да издържа едно пътуване до Айова.

— Айова, а? Чувал съм, че нещата там са доста грубички — пошегува се той. — Веднъж ходих заедно с младежката си група. Ти защо беше там?

Емили се поколеба, почесвайки се по врата. Усещаше погледите на момичетата от католическото училище. Може би сбърка, като спомена Айова — или че я свързва с толкова тъжни, отчаяни думи.

— А, просто отидох на гости — отвърна най-накрая тя, като си играеше с пластмасовия капак на чашата с кафе. — Имам чичо и леля, които живеят край Де Мойн.

— Ясно — кимна Айзък. Той отстъпи встрани, за да пропусне групичка деца, които играеха на гоненица. — В началото, когато започнах да пея за момиче, много ми се подиграваха, но според мен тази песен се отнася за всички. Всички тези чувства... „Къде е моето място?“ и „Защо не мога да намеря човека, с когото да споделям всичко?“. Според мен всеки ги изпитва понякога.

— И аз мисля така — съгласи се Емили, изпълнена с благодарност, че има и други, които се чувстват като нея. Тя погледна през рамо към майка си. Тя беше потънала в разговор с приятелките си до кафе-бара. Което беше добре — Емили не беше уверена, че точно в този момент ще успее да издържи майчиния си поглед.

Айзък потропа с пръсти по облегалката на съседната пейка.

— Ти не учиш в „Света троица“.

Емили поклати глава.

— В „Роузууд дей“.

— Аха. — Айзък сведе срамежливо поглед. — Виж, трябва да вървя отзад, но може би ще се съгласиш да поговорим пак за музика и други работи някой път? Или пък да вечеряме? Да се разходим? Нали се сещаш, като на среща.

Емили едва не се задави с кафето. Като... среща? Искаше да го поправи — тя не излизаше с момчета, — но като че ли мускулите в устата ѝ не знаеха как да оформят тези думи.

— Разходка, в това време? — избъбри вместо това Емили, махвайки с ръка към снежните преспи, които се виждаха през прозорците.

— Защо не? — сви рамене Айзък. — Може да се попързалияме. Имам две гумени шейни, а зад „Холис“ има чуден хълм.

Емили разшири очи.

— Имаш предвид големия хълм зад факултета по химия?

Айзък отметна косата от челото си и кимна.

— Същия.

— С приятелките ми все ходехме там. — Някои от най-хубавите спомени на Емили бяха как тя, Али и останалите се пързалияха с шейни по хълма Холис. Но след шести клас Али реши, че пързалиянето с шейни е хлапашка работа и Емили така и не успя да намери други, с които да ходи там.

След като си пое дълбоко дъх, Емили каза:

— С удоволствие ще се попързалия с теб.

Очите на Айзък грейнаха.

— Страхотно!

Те си размениха телефонните номера, а момичетата от „Света троица“ ги зяпаха. После Айзък ѝ махна за довиждане и Емили отиде при майка си и нейните приятелки, чудейки се на какво, за Бога, се съгласи току-що. В никакъв случай не можеше да излезе на *среща* с него. Те просто отиваха да се пързалият като приятели. Още на следващия път ще го просветли, така да се каже.

Само че докато Емили проследяваше с поглед отдалечаващия се през гълпата Айзък, който спираше от време на време, за да поговори с някой познат или с членовете на паството, тя не беше сигурна дали

иска да са само приятели. Внезапно осъзна, че не е сигурна какво изобщо иска.

[1] Популярен израз на латински от поема на Хораций. В превод означава „грабни мига“, „живей днес“. — Б.пр. ↑

7.

ГОЛЯМОТО ЩАСТЛИВО СЕМЕЙСТВО ХЕЙСТИНГС

Рано сутринта във вторник Спенсър се изкачваше след сестра си нагоре по стълбите в сградата на съда в Роузууд, а вятърът я блъскаше в гърба. Семейството и роднините ѝ имаха среща с Ърнест Калоуей, семейния адвокат на рода Хейстингс, за да присъстват на отварянето на завещанието на бабата.

Мелиса отвори вратата и я задържа, за да може Спенсър да влезе. Коридорът беше проветрив и тъмен, осветен само от няколко жълти лампи — беше твърде рано и останалите, които работеха тук, още не бяха пристигнали. Спенсър потрепери от страх — за последно беше идвала тук при произнасянето на обвинението срещу Иън. А следващото ѝ идване щеше да бъде в края на седмицата, за да даде показания на делото му.

Докато се изкачваха по стълбите, стъпките им отекваха върху твърдия мраморен под. Конферентната зала, която господин Калоуей беше определил за отварянето на завещанието, все още беше заключена; Спенсър и Мелиса бяха пристигнали първи. Спенсър се облегна на покритата с ориенталски гоблени стена в коридора и впери поглед в картината с маслени бои на Уилям Роузууд, който беше основал града през седемнайсети век заедно с група други квакери. Той имаше вида на човек, мъчен от запек. Повече от сто години град Роузууд беше обитаван само от три фермерски фамилии и имаше повече крави, отколкото хора. Молът „Кинг Джеймс“ беше построен върху някогашното огромно пасбище.

Мелиса се облегна на стената до нея и отново попи очи с розова салфетка. Откакто баба им беше починала, тя периодично избухваше в плач. Сестрите слушаха вятъра, който се блъскаше в прозорците и караше цялата сграда да скърца. Мелиса отпи от чашата с капучино,

която си беше взела от „Старбъкс“, преди да дойдат тук. Тя усети погледа на Спенсър.

— Искаш ли?

Спенсър кимна. Напоследък Мелиса се държеше изключително мило, странна промяна в обичайната поредица от сблъсъци и борби за надмощие, в които обикновено печелеше тя. Най-вероятно защото родителите им бяха ядосани и на нея. Години наред тя беше лъгала полицията, че двамата с Иън, който тогава ѝ беше гадже, са били непрекъснато заедно в нощта, когато Али изчезна. Всъщност Мелиса се беше събудила по някое време и беше установила, че Иън е изчезнал. Страхуваше се да си признае, защото двамата с Иън се бяха отрязали, а малката госпожица Идеална абитуриентка не може да прави такива неща като да се напива и да спи с приятеля си. И все пак тази сутрин Мелиса беше особено доброжелателна и в главата на Спенсър забиха малки предупредителни камбанки.

Мелиса отпи глътка кафе и изпитателно погледна Спенсър.

— Чувала ли си някои от новите слухове? Че няма достатъчно доказателства Иън да бъде осъден.

Спенсър се напрегна.

— Тази сутрин го чух по новините. — Но също така беше чула и опровержението на областния прокурор Джаксън Хюз, че има *достатъчно* доказателства и че заради всички жители на Роузууд това ужасно престъпление най-после трябва да бъде забравено. Спенсър и старите ѝ приятелки се срещнаха безброй пъти с господин Хюз, за да обсъдят процеса. Спенсър беше имала няколко отделни сесии с Джаксън, защото, по думите му, нейните показания — за спомена ѝ, че е видяла за частица от секундата Али и Иън заедно, преди Али да изчезне — са най-важното от всички доказателства. Той преговори всички въпроси, които щяха да ѝ бъдат зададени, нейните отговори и начина, по който трябва или не трябва да реагира. Според Спенсър това не се различаваше особено от ролята в пиеса, с единствената разлика, че вместо ръкоплясканията накрая, тук някой ще отиде в затвора до края на живота си.

Мелиса леко изсумтя и Спенсър я погледна. Сестра ѝ беше навела поглед и стискаше разтревожено устни.

— Какво? — попита подозрително Спенсър. Тревожните камбани в главата ѝ биеха все по-силно.

— Нали знаеш защо казват, че доказателствата не са достатъчни?
— попита тихо Мелиса.

Спенсър поклати глава.

— Заради историята със „Златната орхидея“. — Мелиса я погледна с крайчеца на окоето си. — Ти излъга за есето. Затова не са сигурни, дали може... да ти се вярва.

Гърлото на Спенсър се сви.

— Но това е нещо съвсем различно!

Мелиса сви устни и упорито впери поглед в прозореца.

— Ти ми вярваш, нали? — напрегнато попита Спенсър. Дълго време тя не си спомняше нищо за нощта, в която Али изчезна. След това една по една в съзнанието ѝ започнаха да се появят подробностите. Последният ѝ потиснат спомен беше за две сенчести фигури в гората — едната беше Али, а другата определено беше Иън. — Знам какво видях — продължи Спенсър. — Иън беше *там*.

— Нали просто разговаряме — промърмори Мелиса. След това погледна към Спенсър, прехапала устната си. — Има още нещо. — Тя преглътна тежко. — Иън... ми се обади снощи.

— От затвора? — Спенсър изпита същото усещане, както когато Мелиса я беше блъснала от големия дъб в задния им двор — първо шок, а след това, когато падна на земята, пронизваща болка. — К-какво ти каза?

В коридора беше толкова тихо, че Спенсър можеше да чуе как сестра ѝ преглъща тежко.

— Ами, първо, майка му е много болна.

— Болна... от какво?

— Рак, но не знам точно какъв. Той е отчаян. Беше толкова близък с нея и се притеснява, че обвинението и предстоящият процес са го отключили.

Спенсър апатично откъсна един конец от кашмиреното си палто. Иън сам беше виновен за процеса.

Мелиса се прокашля и се огледа със зачервените си очи.

— Той не разбира защо сме му причинили това, Спенс. Умолява ни да не свидетелстваме срещу него в съда — продължава да твърди, че това е едно голямо недоразумение. Той не я е убил. Звучеше толкова... отчаяно.

Спенсър зяпна от изненада.

— Да не би да казваш, че няма да свидетелстваш срещу него?

На врата на Мелиса запулсира една вена. Тя се заигра с ключодържателя си.

— Просто не мога да го проумея, това е. Ако наистина Иън го е направил, то това е станало по времето, по което бяхме гаджета. Как така нищо не съм усетила?

Спенсър кимна, почувствала внезапно изтощение. Независимо от всичко тя разбираше гледната точка на Мелиса. Двамата с Иън бяха двойка за пример в училище и Спенсър помнеше колко разстроена беше Мелиса, когато Иън скъса с нея по средата на първи курс в университета. Когато той се върна в Роузууд през есента, за да тренира отбора по хоккей на Спенсър, двамата с Мелиса бързо се събраха отново. На пръв поглед Иън изглеждаше като идеалното гадже: грижовен, сладък, откровен и непосредствен. Той беше от онзи тип момчета, които помагаша на възрастните жени да прекосят улицата. Все едно Спенсър и Андрю Кембъл да ходят и той да бъде арестуван за това, че е продавал наркотици от своя „мини купър“.

Отвън избръмча един снегорин и Спенсър рязко вдигна глава. Не че двамата с Андрю някога ще бъдат гаджета! Това беше просто пример. Защото тя не харесваше Андрю. Той беше просто поредният пример за златно роузуудско момче, това е.

Мелиса понечи да каже още нещо, но входните врати се отвориха и господин и госпожа Хейстингс връхлетяха във вестибюла. Чичото на Спенсър, Даниел, леля й Женевиер и братовчедите й Джонатан и Смит ги следваха. Даниел, Женевиер, Джонатан и Смит изглеждаха толкова изтощени, сякаш бяха прекосили половината страна, за да се доберат дотук, а всъщност живеяха в Хейвърфорд, само на петнайсет минути път от Роузууд.

Господин Калоей мина последен през вратата. Той се изкачи по стълбите, отключи конферентната зала и покани всички вътре. Госпожа Хейстингс мина покрай Спенсър, сваляйки със зъби кадифените си ръкавици „Ерме“ и оставяйки след себе си аромат на „Шанел №5“.

Спенсър се настани на един от големите кожени столове, подредени край огромната маса от черешово дърво. Мелиса седна на съседния стол. Баща им се разположи от другата страна на масата, а господин Калоей седна до него. Докато Женевиер събличаше

самуреното си палто, Смит и Джонатан изключиха своите блекбърита и поправиха вратовръзките си „Бруук брадърс“. Двете момчета се държаха предвзето откакто Спенсър се помнеше. Още навремето, когато двете семейства празнуваха Коледа заедно, Смит и Джонатан винаги внимателно разрязваха по ръбовете опаковъчната хартия на подаръците от родителите им, за да не я измачкат.

— Ще започваме, нали? — Господин Калоуей побутна нагоре очилата си и измъкна дебел сноп листи от папката си. Лампата на тавана осветяваше плешивото му теме, докато четеше въвеждащия преамбюл от завещанието на бабата, в което тя заявяваше, че е здрава и с пълно съзнание, когато го е съставяла. Баба й обявяваше, че ще раздели имението във Флорида, къщата в Кейп Мей и апартамента във Филадельфия, както и всичките си останали имоти, между децата си: бащата на Спенсър, чичо Даниел и леля Пинелъпи. Когато господин Калоуей произнесе името на Пинелъпи, всички го погледнаха изненадани. Те се огледаха така, сякаш Пинелъпи е там, а никой не я е забелязал. Но нея я нямаше, естествено.

Спенсър не беше сигурна кога за последно беше виждала леля си. Семейството ѝ винаги се оплакваше от нея. Тя беше най-малката и така и не се беше омъжила. Беше прескачала от работа на работа, беше се пробвала в областта на модния дизайн, след това започна журналистическа кариера, дори направи онлайн сайт за гледане на таро, който поддържаше от къщата си край плажа на остров Бали. След това се изгуби, пътувайки по света, прахосвайки парите от попечителския си фонд, и не се беше обаждала от години. Очевидно всички бяха ужасени от факта, че Пинелъпи въобще е спомената в завещанието. Спенсър изведнъж се почувства много близка с леля си — може би всяко поколение на рода Хейстингс се нуждаеше от своята черна овца.

— Колкото до другите авоари на госпожа Хейстингс — продължи господин Калоуей, отгръщайки следващата страница, — тя завещава по два милиона долара на всеки един от законните си внуци, както следва.

Смит и Джонатан се наведоха, напред. Спенсър зяпна от изненада. *Два милиона долара?*

Господин Калоуей примижа при следващите думи.

— Два милиона долара на внука ѝ Смитсън, два милиона долара на внука ѝ Джонатан и два милиона долара на внучката ѝ Мелиса. — Той направи пауза, поглеждайки за миг Спенсър. На лицето му се изписа странно изражение. — И... това е. Просто всички трябва да се подпишат тук.

— Ами... — започна Спенсър. Думата прозвуча неясно и всички се обърнаха към нея. — С-съжалявам — заекна тя, несъзнателно докосвайки косата си. — Мисля, че забравихте една внучка.

Господин Калоуей отвори уста и отново я затвори, също като някоя от златните рибки, които плуваха в басейнчето в задния двор на семейство Хейстингс. Госпожа Хейстингс се изправи рязко, повтаряйки рибешкото упражнение. Женевиев се прокашля, втренчила поглед в пръстена си с трикаратов изумруд. Чичо Даниел дишаше тежко през огромните си ноздри. Братовчедите на Спенсър и Мелиса се събраха около завещанието.

— Ето тук — каза тихо господин Калоуей и посочи страницата.

— Ъ-ъ-ъ, господин Калоуей? — отново се обади Спенсър. Тя местеше поглед от адвокатата към родителите си и обратно. Накрая се засмя нервно. — Аз съм спомената в завещанието, нали?

С широко отворени очи Мелиса грабна завещанието от Смит и го подаде на Спенсър. Тя погледна в документа и сърцето ѝ заблъска в гърдите като чука.

Да. Баба беше оставила по два милиона долара на Смитсън Пиерпонт Хейстингс, Джонатан Бернард Хейстингс и Мелиса Джоузефин Хейстингс. Името на Спенсър не се виждаше никъде.

— Какво става тук? — прошепна Спенсър.

Баща ѝ рязко се изправи.

— Спенсър, по-добре ни изчакай в колата си.

— Какво? — изписука Спенсър, ужасена.

Баща ѝ я хвана за ръката и я поведе извън стаята.

— Моля те — каза тихо той. — Изчакай ни там.

Спенсър не знаеше какво друго да прави, освен да се подчини. Баща ѝ побърза да затръшне вратата и трясъкът отекна в тихия мраморен коридор. Известно време Спенсър се вслушваше в собственото си дишане, а след това, потискайки едно ридание, тя се врътна, хукна към колата си, запали я и я изкара от паркинга. Майната

му на чакането. Искаше да избяга колкото се може по-надалеч от тази съдебна зала — от всичко, което се беше случило току-що.

8.

ЗАПОЗНАНСТВАТА ПО ИНТЕРНЕТ СА ГОЛЯМА РАБОТА

Вторник вечерта Ариа седеше на табуретката в банята на майка си, сложила в скута си чантичката с гримове. Тя погледна към отражението на Ила в нейното огледало.

— О, Боже, *не* — избъбри тя, разширявайки очи при вида на оранжевите линии по бузите на Ила. — Сложила си твърде много, крем за потъмняване на кожата. От теб се очакваше да имаш приятен слънчев загар, а не да си *опечена* на слънце.

Майка ѝ се намръщи и избърса бузите си със салфетка.

— Посред зима е! Кой идиот ще има слънчев загар точно сега?

— Нали искаше да изглеждаш точно така, както когато бяхме в Крит. Помниш ли как бяхме почернели на онзи круиз с лодка? И... — Ариа рязко се спря. Може би не трябваше да споменава Крит. Байрън също беше дошъл на това пътуване.

Но Ила не изглеждаше развълнувана.

— Слънчевият загар причинява меланома. — Тя докосна розовите ролки в косата си. — Тези кога ще ги махаме?

Ариа погледна към часовника си. Срещата на Ила със загадъчния любител на Ролинг Стоунс от Match.com на име — *б-р-р-р* — Волфганг, беше след петнайсет минути.

— Май сега е моментът. — Тя свали първата ролка. По гърба на Ила се плъзна къдрица от тъмната ѝ коса. Ариа махна и останалите, разклати един флакон лак за коса „Рейв“ и бързо напръска главата на майка си. — Voila!^[1]

Ила се облегна назад.

— Изглежда страхотно.

Прическите и гримирането не бяха стихията на Ариа, но приготвянето на Ила за голямата ѝ среща не само беше забавно, но освен това двете прекараха повече време заедно за пръв път, откакто

Ариа се беше върнала вкъщи. Нещо повече, гримирането на Ила беше успяло да отвлече мислите на Ариа от Ксавие. Тя беше обсебена от разговора им в галерията, опитваше се да определи дали е било някакво флиртуване или просто приятелски разговор. Художниците бяха толкова емоционални, трудно можеше да се разбере какво точно имат предвид. Въпреки това тя се надяваше, че той ще се обади. Ариа беше записала името и телефона си в регистъра на галерията, добавяйки звездичка пред него. Художниците преглеждаха регистрите, нали? Тя не можеше да спре да си представя първата им среща — срещата щеше да започне с нежно рисуване с пръст по тялото и да завърши с разхвърляна сесия на пода в студиото на Ксавие.

Ила взе една спирала и се наведе към прозореца.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против тази среща?

— Разбира се. — Макар всъщност Ариа не беше съвсем сигурна какво да очаква от тази среща. Та името му беше Волфганг, за Бога! Ами ако говореше в рими? Ами ако това беше мъжът, който играеше ролята на Волфганг Амадеус Моцарт в частта за великите композитори по време на Историческия фестивал в консерваторията „Холис“? Ами ако се появеше облечен с мъжки жакет, прилепнали по краката панталони до коляно и напудрена перука?

Ила се изправи и се върна в спалнята. Някъде по средата спря рязко.

— Ох.

Погледът ѝ се беше спрял върху роклята, която Ариа беше проснала на голямата спалня. По-рано същия следобед тя беше преровила гардероба на Ила в търсене на подходящото облекло и изпадна в паника, че няма да намери нищо сред многобройните дрешки, туники и тибетски роби, които майка ѝ обикновено носеше. Роклята беше тикната в дъното, все още в торбичката от магазина. Беше семпла и вталена, със съвсем фина бродерия по врата. Според Ариа това беше перфектният избор... но щом зърна лицето на майка си, вече не мислеше така.

Майка ѝ седна до роклята и докосна копринената тъкан.

— Бях я забравила — каза тя с тих глас. — Облякох я на благотворителното събиране в „Холис“, когато Байрън най-после получи назначението. Беше в същата онази нощ, когато ти спа за пръв

път у Алисън Дилорентис. Трябваше спешно да излезем да ти купим спален чувал, защото нямаше, помниш ли?

Ариа се отпусна в раираното кресло в ъгъла на стаята. Тя отлично си спомняше първото гостуване с преспиване у Али. Беше скоро след като Али се беше приближила до Ариа по време на един от благотворителните търгове в „Роузууд дей“ и я беше помолила за помощ при сортирането на луксозните предмети. В първия момент Ариа си помисли, че Али го е направила, защото се е хванала на бас. Само седмица по-рано Али беше накарала Челси Бледсоу да пробва някакъв нов парфюм, който беше открила. Оказа се, че „парфюмът“ всъщност е калната, пълна с курешки вода от изкуственото езеро с патици.

Ила залюля роклята в скута си.

— Предполагам, че знаеш за Байрън — че Мередит е... — Тя показа с ръце заоблен корем, имайки предвид бременността ѝ.

Ариа прехапа устни и мълчаливо кимна, а сърцето ѝ се сви болезнено. Ила за пръв път споменаваеше състоянието на Мередит. През изминалия месец Ариа се беше опитвала да избягва всякакви асоциации с бременността, но беше глупаво от нейна страна да мисли, че темата може да бъде вечно избягвана.

Ила въздъхна и лицето ѝ придоби напрегнато изражение.

— Така, може би е настъпил моментът да свържа тази рокля с други спомени. Време е да продължа да живея живота си. — Тя погледна Ариа. — Ами ти? Ти успя ли да продължиш?

Ариа повдигна вежди.

— След Байрън?

Ила отметна косата си през рамо.

— Не. Имам предвид твоя учител. Господин... Фиц.

Ариа притисна ръка към устата си.

— Ти си... *знаела*?

Ила прокара пръст по страничния цип на роклята.

— Баща ти ми каза. — Тя се усмихна стеснително. — Господин Фиц отишъл в „Холис“. Байрън чул нещо за това, че са го помолили да напусне „Роузууд дей“... заради теб. — Тя отново погледна Ариа. — Ще ми се ти да ми беше казала за това.

Ариа погледна към голямата абстрактна картина в другия край на стаята, на която Ила беше нарисувала Ариа и Майк, носещи се в

космоса. Не се беше обадила на Ила, защото тогава Ила не отговаряше на обажданията ѝ.

Майка ѝ сведе смутено поглед, сякаш също беше осъзнала това.

— Той не... не се възползва от теб, нали?

Ариа поклати шава, като криеше лице зад косата си.

— Не. Беше доста невинна връзка.

Тя си спомни няколкото пъти, които всъщност беше прекарала с Езра — натисканията в тоалетната в „Снукърс“, целувката в кабинета му, няколкото откраднати часове в апартамента му в стария „Холис“. Езра беше първият мъж, когото Ариа реши, че обича, и той като че ли също я обичаше. Когато ѝ каза да го потърси след няколко години, Ариа беше решила, че той има предвид, че ще я чака. Но някой, който ще те чака, би ти се обаждал от време на време, нали? Тя се зачуди дали пък не е била твърде наивна.

Пое си дълбоко дъх.

— Може би не сме били един за друг. Може да съм срещнала някой друг.

— Наистина ли? — Ила се отпусна на леглото и започна да събува чорапите си. — Кой?

— Просто... някой — каза тихо Ариа. Тя не искаше да развали нещата. — Все още не съм сигурна, че се получава.

— Ами че това е страхотно! — Ила докосна Ариа толкова нежно, че очите на момичето се напълниха със сълзи. Двете най-последно разговаряха, както преди. Може би всичко вече навлизаше в нормалното си русло.

Ила вдигна роклята на закачалката и я отнесе в банята. Когато затвори вратата и пусна водата във ваната, на външната врата се позвъни.

— По дяволите. — Ила надникна през вратата с ококорени очи. — Подранил е. Ще отвориш ли?

— Аз ли? — изписука Ариа.

— Кажи му, че идвам след минутка. — Ила затръшна вратата.

Ариа примигна. На вратата отново се позвъни. Тя изтича до вратата.

— Какво да правя, ако е много грозен? — прошепна силно тя. — Ами ако от ушите му растат косми?

— Това е само една среща, Ариа — засмя се Ила.

Ариа сви рамене и слезе по стълбите. През матираното стъкло на входната врата се виждаше неясна фигура, която се въртеше насам-натам.

Тя си пое дълбоко дъх и отвори. На стълбите стоеше късо подстриган мъж. За миг Ариа изгуби ума и дума.

— ... Ксавие? — най-накрая успя да произнесе със слаб глас.

— Ариа? — Ксавие присви очи подозрително. — Ти ли си...?

— Ехо? — Ила се спусна надолу по стълбите, поставяйки едната си обица. Роклята ѝ подходдаше идеално и тъмната ѝ коса се спускаше по гърба ѝ. — Здравей! — изчурулика Ила и се усмихна широко. — Ти сигурно си Волфганг?

— О, Боже, не! — Ксавие покри устата си с ръка. — Това е просто името на профила ми. — Очите му се стрелкаха от Ариа към Ила. Устните му се накъдриха, сякаш едва се сдържаше да не се разсмее. На светлината в коридора изглеждаше доста по-възрастен — може би поне на трийсет и няколко години. — Всъщност се казвам Ксавие. А ти сигурно си Ила?

— Да. — Ила сложи ръка на рамото на Ариа. — А това е дъщеря ми Ариа.

— Знам — отвърна бавно Ксавие.

Ила го погледна объркано.

— Запознахме се в неделя — бързо се намеси Ариа, като объркването все още се усещаше в гласа ѝ. — На откриването на галерията. Ксавие беше един от художниците.

— Ти си Ксавие Рийвс? — извика ликуващо Ила. — Мислех да идвам на изложбата, но дадох поканата си на Ариа. — Тя я погледна. — Бях толкова заета днес, че дори не те попитах как е минало. Хареса ли ти?

Ариа примигна бързо.

— Аз...

Ксавие докосна ръката на Ила.

— Не би могла да каже нищо лошо за нея, при положение, че аз съм тук! Попитай я след като си тръгна.

Ила се разкикоти така, сякаш това беше най-смешното нещо, което беше чувала през живота си. След това прегърна Ариа през раменете. Тя усещаше как ръката на майка ѝ трепери. *Нервна е,*

помисли си Ариа. Явно майка ѝ си беше паднала по Ксавие още от първия миг, щом го беше зърнала.

— Какво странно съвпадение, нали? — рече Ксавие.

— Какво чудесно съвпадение — поправи го Ила.

Тя се обърна очаквателно към дъщеря си. Ариа изпита непреодолима нужда да залепи същата идиотска усмивка на лицето си.

— Чудесно е — повтори тя.

[1] Ето, готово (фр.) — Б.пр. ↑

9.

АКО ТОЙ НАИСТИНА ТЕ ПРЕСЛЕДВА, ЗНАЧИ НЕ ТЕ ГОНИ ПАРАНОЯТА

По-късно същия вторник Емили затръшна вратата на майчиното си волво и прекоси огромния преден двор на Спенсър. Беше зарязала втората част на тренировката по плуване, за да се срещне със старите си дружки, както беше предложила Мериън, да се видят и да поговорят.

Тъкмо се нахрани да натисне звънеца и нокията ѝ иззвъня. Емили бръкна в джоба на ярко жълтото си скиорско яке и погледна към екрана на телефона си. Айзък ѝ беше изпратил рингтон. Когато го пусна, тя чу любимата си песен на групата „Джими Ийт Уърлд“, същата, която съдържаше изречението „Още ли усещаш пеперудите?“. Беше я слушала почти непрекъснато миналия септември, когато си падаше по Мая. „Здрасти, Емили — гласеше придружаващото съобщение. — Тази песен ми напомня за теб. Ще се видим утре на хълма!“.

Емили се изчерви, поласкана. Двамата с Айзък си бяха разменяли цял ден есемеси. Той я беше запознал с подробностите от часа си по религия — воден от самия отец Тайсън, който беше запалил Айзък и по „Властелинът на пръстените“ — а Емили му беше описала кошмара, който беше преживяла, докато изнасяше устния си доклад за битката на Бънкър хил в часа по история. Бяха разменили мнения за любимите си книги и сериали и бяха открили, че и двамата харесват филмите на М. Найт Шиамалан, въпреки ужасните му диалози. Емили не беше от онези момичета, които не се отлепват от телефона си по време на час, а и това всъщност беше забранено в „Роузууд дей“, но всеки път, когато чуеше тихото „пинг“, бързаше да отговори веднага на Айзък.

Няколко пъти през деня си зададе въпросна какво всъщност прави и се опита да прецени чувствата си. *Харесваше ли Айзък?* Беше ли въобще *способна* на това?

Наблизо изпука клон и Емили погледна към тъмната, тиха улица. Въздухът беше студен и не миришеше на нищо. Червената пощенска кутия на семейство Кавана се белееше, покрита с плътен снежен пласт. Надолу по улицата се намираше домът на семейство Вандерваал, потънал в зловеща тишина, празен — след смъртта на Мона семейството ѝ беше изчезнало от града. Емили потръпна. През цялото време А. беше живял само на няколко крачки от Спенсър и никоя от тях дори не го подозираше.

Треперейки, Емили пусна телефона си в джоба и натисна звънеца на Спенсър. Чуха се стъпки и Спенсър отвори вратата, пуснатата ѝ мръсно руса коса покриваше раменете ѝ.

— Събрали сме се в хола — смотоледи тя.

Миризмата на масло се носеше из въздуха, Ариа и Хана седяха на ръба на дивана и бъркаха в дълбоката купа с пуканки. По телевизията даваха „Хълмовете“, но звукът беше изключен.

— Е? — вдигна вежди Емили, настанявайки се на единия фотьойл. — Трябва ли да се обаждаме на Мериън, или какво?

Спенсър сви рамене.

— Всъщност тя не ни каза точно какво да правим. Просто предложи да се срещнем и да... разговаряме.

Те се спогледаха мълчаливо.

— И така, момичета, припявате ли успокоителните си стихчета? — каза Хана с фалшива загриженост в гласа.

— Оммммм — измуча Ариа и избухна в смях.

Емили хвана един конец, който висеше от подгъва на самото ѝ, изпитвайки нужда да защити Мериън. Жената просто се опитваше да помогне. Емили огледа стаята и забеляза нещо, облеганото върху основата на голямата телена скулптура, изобразяваща Айфеловата кула. Това беше черно-бяла снимка на Али как стои пред рампата за велосипеди в „Роузууд дей“, преметнала самото си през ръка — същата онази фотография, която Емили беше помолила Спенсър да не изгаря.

Емили се загледа в снимката. В нея имаше нещо много остро и реалистично. Тя буквално усещаше свежия есенен въздух и аромата на киселиците, които растяха на моравата пред „Роузууд дей“. Али гледаше право в обектива, устата ѝ беше отворена за смях. В дясната си ръка държеше лист хартия. Емили присви очи и се взря в думите.

„Утре започва Капсулата на времето. Пригответе се!“.

— Еха! — Емили скочи от фотьойла, грабна снимката и я показа на останалите. Ариа прочете обявата и също се ококори. — Помните ли онзи ден? — попита Емили. — Когато Али обяви, че ще намери едно от парчетата от знамето?

— Кой ден? — Хана изпъна дългите си крака и тръгна към тях. — Ау, да.

Спенсър също се изправи зад тях, най-накрая заинтригувана.

— Столовата беше претъпкана. Всички веднага забелязваха обявата.

Емили не се беше сецала за този ден от доста време. Толкова се беше развълнувала, когато видя обявата за началото на играта. И изведнъж Али се беше появила заедно с Наоми и Райли, беше разблъскала тълпата, беше скъсала обявата и беше заявила, че едно от парчетата ще бъде намерено от нея.

Емили вдигна поглед, стресната от спомена за онова, което се беше случило след това.

— А после Иън дойде при нея, помните ли, мацки?

Спенсър бавно кимна.

— Подразни я, че не бива да се хвали с това, че ще намери парчето знаме, защото някой може да ѝ го открадне.

Хана притисна ръка към устата си.

— И тогава Али каза, че няма начин това да стане. Който иска нейното парче, трябва да...

— ... я убие. — Лицето на Спенсър придоби пепеляв цвят. — А Иън каза нещо от сорта на: „Ами щом се налага“.

— Господи — прошепна Ариа.

Стомахът на Емили се разбунтува. В думите на Иън се съдържаше зловещо пророчество, но откъде да знаят те, че трябва да го приемат на сериозно? В ония години единственото, което Емили знаеше за Иън Томас беше, че той е човекът в „Роузууд дей“, който винаги ще помогне на малките от основното училище в деня на земята или ще прибере децата в кафенето, ако снежна буря е попречила на училищния автобус да дойде навреме. В същия онзи ден, след като Али си тръгна заедно със свитата си, Иън се обърна и спокойно отиде

до колата си. Въобще не се държеше като човек, който планира нечие убийство... което правеше всичко да изглежда още по-странно.

— А на следващата сутрин тя се държеше толкова самодоволно, че всички разбраха, че е открила парчето — каза намръщено Спенсър, Сякаш все още се ядосваше, че Али е намерила знамето вместо нея.

Хана се взираше в снимката.

— Господи, колко силно исках да притежавам късчето знаме на Али.

— Аз също — призна си Емили. Тя погледна към Ариа, която се размърда смутено и като че ли избягваше погледите на останалите.

— Всички искахме да спечелим. — Спенсър седна на дивана и притисна една синя сатенена възглавница към гърдите си. — Иначе нямаше да се озовем в двора й два дни по-късно, с надеждата да го откраднем.

— Не е ли странно, че някой друг вече беше успял да го открадне? — попита Хана, въртейки непрекъснато тюркоазната си гривна около китката. — Чудя се какво ли му се е случило.

Внезапно сестрата на Спенсър, Мелиса, връхлетя в стаята. Беше облечена в развлечен бежов пуловер и дънки с широки крачоли. Беше пребледняла.

— Момичета. — Гласът й трепереше. — Пуснете си новините. *Веднага!* — Тя посочи телевизора.

Емили и останалите се втренчиха в нея за миг, без да помръдват. Раздразнена, Мелиса грабна дистанционното и сама включи телевизора. На екрана се появи тълпа от хора, които бутаха микрофони в нечие лице. Камерата подскачаше, сякаш операторът беше блъскан непрекъснато. След миг намери пролука между събраните глави. Емили видя един мъж със силна челюст и зашеметяващи зелени очи. Това беше Дарън Уайлдън, най-младият полицай в Роузууд, който им беше помогнал да намерят Спенсър, след като Мона я отвлече. Когато Уайлдън отстъпи встрани, камерата се закова върху човек с омачкано сако. Разрошената му златиста коса не можеше да се сбърка. Тялото на Емили омекна.

— Иън? — прошепна тя.

Ариа я хвана за ръката.

Спенсър се втренчи в Мелиса, лицето й беше бяло като брашно.

— Какво става тук? Защо той не е в затвора?

Мелиса поклати безпомощно глава.

— Не знам.

Русата коса на Иън блестеше като полирана бронзова статуя, но лицето му имаше нездрав цвят. На екрана се появи репортерката на Канал 4.

— Майката на господин Томас е била диагностицирана с агресивен рак на панкреаса — обясни тя. — Имаше спешно изслушване и Томас беше пуснат временно под гаранция, за да може да я посети.

— *Какво?* — изпищя Хана.

На банера в ъгъла на екрана пишеше:

СЪДИЯ БАКСТЪР РАЗГЛЕЖДА МОЛБАТА ЗА ПУСКАНЕ ПОД ГАРАНЦИЯ НА ТОМАС.

Сърцето на Емили биеше силно и тътенът отекваше в ушите ѝ. Адвокатът на Иън, достолепен мъж с посребрени коси и раиран костюм, си проправи път през тълпата и застана пред камерите. Отвсякъде проблясваха светкавици.

— Предсмъртното желание на майката на моя клиент беше да прекара последните си дни в компанията на своя син — обяви той. — Доволен съм, че искането ни за временно пускане под гаранция беше одобрено. Иън ще се намира под домашен арест до петък, когато ще започне процесът му.

Емили усети как ѝ премалява.

— Домашен арест? — повтори тя, пускайки ръката на Ариа. Семейството на Иън живееше в голяма къща на по-малко от миля от имението на Спенсър. Веднъж, докато Али беше още жива, а Мелиса и Иън още ходеха, Емили беше чула Иън да казва на Мелиса, че от прозореца на спалнята му се вижда вятърната мелница на Хейстингсови.

— Това не може да е вярно — обяви Ариа с истеричен глас.

Репортерите тикнаха микрофоните си в лицето на Иън.

— Какво мислиш за решението? — питаха те. — Как ти се стори областният затвор? Смяташ ли, че си обвинен несправедливо?

— Да, обвинен съм несправедливо — каза Иън със силен, гневен глас. — А затворот е точно такъв, какъвто си го представяте — същински ад. — Той стисна гневно устни, втренчил поглед в обектива на камерата. — И ще направя всичко, което зависи от мен, за да не се връщам повече там.

По гръбнака на Емили пробягаха тръпки. Сети се за онова интервю с Иън, което беше гледала преди Коледа.

„Някой иска да съм в затвора. Някой крие истината. И той ще си плати“.

Репортерите последваха Иън, който тръгна към очакващата го лимузина.

— Какво искаш да кажеш с това, че няма да се върнеш тук? — викаха те. — Някой друг ли го е направил? Знаеш ли нещо, което ние не знаем?

Иън не им отговори. Просто се остави в ръцете на адвоката си, който го поведе към очакващата го лимузина. Емили огледа приятелките си. Лицето на Хана беше позеленяло. Ариа дъвчеше яката на пуловера си. Мелиса избяга от стаята, затръшвайки вратата зад гърба си. Спенсър се изправи и се обърна с лице към тях.

— Всичко ще бъде наред — каза твърдо тя. — Не изпадайте в паника.

— Той може да дойде да ни търси — прошепна Емили, а сърцето ѝ блъскаше в гърдите. — Толкова е ядосан. И обвинява нас за всичко.

Едно мускулче до устата на Спенсър започна да потрепва.

Телевизионната камера се фокусира върху Иън, който сядаше на задната седалка на лимузината. За миг безумните му очи като че ли се втренчиха в обектива, през който можеше да види Емили и приятелките ѝ. Хана изписка тихо „олеле“.

Момичетата го гледаха как се настанява наложената седалка и бръква в джоба на якето си. След това адвокатът му затвори вратата, камерата се отмести и на екрана се появи репортерът на Канал 4. Банерът в долната част на екрана вече гласеше:

СЪДИЯ БАКСТЪР ПУСКА ТОМАС ПОД ВРЕМЕННА ГАРАНЦИЯ.

Внезапно телефонът на Емили изпиука и я накара да подскочи. Едновременно с това същият звук се разнесе от чантата на Хана.

След миг се чу и едно дълго „бийп“. Триото на Ариа, което лежеше в скута ѝ, светна. Сайдкикът на Спенсър иззвъня рязко два пъти, също като някой стар английски телефон.

Екранът на телевизора мигаше в дъното. Единственото, което можаха да видят, беше задницата на лимузината, която се отдалечаваше по улицата и постепенно се изгуби. Емили се спогледа с приятелките си и усети как кръвта бавно се изтегля от главата ѝ.

После обърна очи към дисплея на телефона си.

Имате 1 ново съобщение.

Ръката ѝ трепереше, когато натисна бутона Прочети.

Честно, кучки... наистина ли си мислехте, че толкова лесно ще ви се размине? Далеч не сте получили онова, което заслужавате. А аз умирам от нетърпение да ви го осигуря. Мляс!

А.

10.

КРЪВТА ВОДА НЕ СТАВА... НО САМО АКО НАИСТИНА СИ ОТ СЕМЕЙСТВОТО

Само след минута Спенсър вече говореше по телефона с полицаи Уайлдън. Тя пусна разговора през говорителя, за да могат приятелките й също да го чуват.

— Точно така — излая тя в слушалката. — Иън току-що ни изпрати заплашително съобщение.

— Сигурна ли си, че е Иън? — изпука гласът на Уайлдън от другия край.

— Абсолютно — отвърна Спенсър. Тя погледна към другите и те кимнаха. Че кой друг би могъл да го изпрати? Иън сигурно им беше бесен. Техните улики го бяха изпратили в затвора и техните показания — особено *нейните* показания — на предстоящия процес щяха да го вкарат в затвора до живот. Освен това той беше бръкнал в джоба си точно преди вратата на лимузината да се затвори, сякаш търсеше мобилния си телефон...

— Наблизо съм — каза Уайлдън. — След минутка съм при вас.

След малко те чува колата му да паркира в алеята пред къщата. Уайлдън беше облечен с тежко, закопчано догоре полицейско яке, което леко миришеше на нафталин. В кобура му на колана имаше пистолет и неизменното уоки-токи. Когато свали черната си вълнена шапка, косата му изглеждаше сплъстена.

— Не мога да повярвам, че съдията го пусна. — Гласът му режеше остро като бръснач. — Наистина не мога да *повярвам*. — Той връхлетя във фоайето с такава енергия, подобно на лъв, който кръстосва клетката си в зоопарка на Филадельфия.

Спенсър повдигна вежди. Не беше виждала Уайлдън такъв от гимназията, когато директорът Епълтън го беше заплашил с изключване за това, че се е опитал да открадне скъпия му мотоциклет „Дукати“. Дори в нощта, когато Мона умря и Уайлдън трябваше да

върже Иън в задния двор на Спенсър, за да не избяга, той запази спокойствие и невъзмутимост.

Но това, че и той беше вбесен като тях, им действаше успокояващо.

— Ето съобщението — каза Спенсър и тикна сайдкака си под носа на Уайлдън. Той се намръщи и погледна екрана. Уоки-токито му изпука и се разнесоха някакви звуци, но той не му обърна внимание.

След малко върна телефона на Спенсър.

— Значи си мислите, че това идва от Иън?

— *Разбира се*, че е от Иън — сопна се Емили.

Уайлдън пъкна ръце в джобовете си. Въздъхна и се настани върху мекия розов диван.

— Знаем как ви изглежда това — започна той внимателно. — И ви обещавам, че ще го разследвам. Но ми се иска да не пренебрегвате вероятността това да е дело на имитатор.

— *Имитатор* ли? — изпищя Хана.

— Само си помислете. — Уайлдън се наведе напред, облягайки лакти на коленете си. — Откакто историята ви се появи в пресата, хиляди започнаха да изпращат заплашителни съобщения, подписвайки се „А“. И въпреки че се опитахме да запазим в тайна номерата на вашите телефони, хората си имат начини да се доберат до тази информация. — Той посочи към телефона на Спенсър. — Който е написал това, сигурно е решил да го синхронизира с излизането на Иън, за да го направи да *изглежда* така, сякаш той го е пратил, това е.

— Ами ако наистина е бил Иън? — изпищя Спенсър. Тя махна с ръка към хола, където телевизорът още работеше. — Ами ако иска да ни изплаши, за да не се разприказваме на процеса му?

Уайлдън я погледна със снизходителна усмивка.

— Ясно ми е как си стигнала до този извод. Но погледни на нещата от гледната точка на Иън. Дори и да е луд, на този етап е извън затвора. И иска да остане навън. Не би извършил нещо толкова очевечно глупаво.

Спенсър прокара ръка по врата си. Чувстваше се точно като онзи път, когато реши да опита един от тренажорите на НАСА, когато цялото семейство посети космическия център „Кенеди“ във Флорида — гадеше й се и не беше сигурна къде е долу и къде горе.

— Но той уби Али — избъбри тя.

— Не може ли пак да го арестуващ, докато не мине процесът му?
— предложи Ариа.

— Законът не се прилага по този начин, момичета — каза Уайлдън. — Не мога просто да обикалям наоколо и да арестувам наред всеки, който не ми харесва. Дори не го решавам аз. — Той ги огледа внимателно, забелязвайки неудовлетворението им. — Лично ще наглеждам Иън, става ли? Освен това ще се опитаме да проследим откъде е дошъл този есемес. Онзи, който изпраца тези съобщения, ще бъде спряен, обещавам. Междувременно не се притеснявайте. Някой просто се опитва да ви прави номера. Напълно възможно е есемесът да е изпратен от някое хлапе, което няма с какво друго да се занимава. А сега нека всички си поемем дълбоко дъх и да се опитаме да не мислим прекалено за това, става ли?

Никоя от тях не продума нито дума. Уайлдън поклати глава.

— Моля ви!

Остър звън се разнесе от колана му и накара всички да подскочат. Уайлдън погледна надолу и откопча мобилния си телефон.

— Извинете ме, но трябва да приема този разговор. Ще се видим по-късно, момичета. — Той им махна извинително с ръка и излезе от къщата.

Вратата се затвори тихо зад гърба му, а във фоайето за миг нахлу свеж, смразяващо студен въздух. В стаята настъпи тишина, чуваше се единствено мърморенето на телевизора. Спенсър завъртя своя сайджик в ръцете си.

— Възможно е Уайлдън да е прав — каза тихо тя, без да вярва на собствените си думи. — Може да е просто имитатор.

— Да — каза Хана и се спря, за да преглътне тежко. — Аз вече получих две съобщения от имитатора.

Спенсър стисна зъби. Тя също беше получавала, но те нямаха нищо общо с този есемес.

— Уговорката остава ли? — предложи Ариа. — Ако получим още съобщения, да споделим една с друга?

Всички кимнаха в съгласие. Но Спенсър знаеше колко добре беше проработил този план преди — А. й беше изпратил много изключително лични бележки, които тя не беше посмяла да покаже на останалите, а и приятелките й не бяха показали своите. Само че онези есемеси бяха от Мона, която, благодарение на дневника на Али,

познаваше и най-мрачните им тайни, и можеше да дебне наоколо и да рови около тях наляво и надясно. Иън лежа в затвора повече от два месеца. Какво би могъл да знае за тях освен това, че умират от страх? Нищо. А и нали Уайлдън обеща да го наглежда?

Но нищо от това не ги накара да се почувстват по-добре.

Не ѝ оставаше друго, освен да изпрати старите си приятелки до вратата. Спенсър ги проследи с очи как вървят бавно по пътеката към колите си и внимателно напускат описващата кръг алея. Светът изглеждаше абсолютно неподвижен, замразен от зимата. Грозд от дълги, остри като нож ледени висулки висеше от покрива на гаража и проблясваше на светлината на фаровете.

Нещо проблесна близо до гъстата редица от тъмни дървета, която разделяше част от дворовете на Али и Спенсър. След това се чу покашляне, Спенсър се завъртя и изпищя. Мелиса стоеше зад нея във фоайето, сложила ръце на кръста, с неопределено изражение на лицето.

— Господи — каза Спенсър, притиснала ръце към гърдите си.

— Извинявай — обади се с дрезгав глас Мелиса. Тя влезе тихо в хола и погали с пръсти рамката на античната арфа. — Чух какво каза на Уайлдън. Да не би да сте получили ново съобщение?

Спенсър вдигна подозрително вежди. Да не би Мелиса да се е въртяла около вратата и да е подслушвала?

— Щом си ни слушала, защо не каза на Уайлдън, че Иън ти се е обадил от затвора и е молил да не свидетелстваме срещу него? — попита настоятелно тя. — Тогава Уайлдън щеше да повярва, че Иън е изпратил съобщението. И може би щеше да има причина да го арестува отново.

Мелиса дръпна една струна. На лицето ѝ беше изписано безпомощно изражение.

— Видя ли Иън по телевизията? Изглеждаше толкова... слаб. Сякаш докато е бил в затвора, не са му давали изобщо да яде.

Спенсър не можеше да повярва на ушите си и усети как я изпълва гняв. Да не би Мелиса да изпитваше съжаление към него?

— Просто си го признай — избъбри тя. — Мислиш си, че съм излъгала за това, че съм видяла Иън с Али онази нощ, също както излъгах за „Златната орхидея“. И по-скоро би оставила Иън да ни

нарани, отколкото да повярваш, че той я е убил — и че наистина заслужава да се върне в затвора.

Мелиса сви рамене и дръпна още една струна. Неприятен звук се разнесе из стаята.

— Разбира се, че не искам никой да те нарани. Но... нали ти го казах вече. Ами ако се окаже, че е грешка? Ами ако Иън не го е направил?

— *Направи* го е — извика Спенсър, а в гърдите ѝ пламтеше огън. Интересно, помисли си тя. Мелиса въобще не си призна дали според нея Спенсър лъже, или казва истината.

Мелиса махна с ръка презрително, сякаш въобще не искаше да започва този спор отново.

— Във всеки случай наистина смятам, че Уайлдън е прав за тези есемеси. Не ги е пратил Иън. Не е толкова глупав, че да тръгне да ви заплашва. Може да е разстроен, но не е идиот.

Раздразнена, Спенсър обърна гръб на сестра си и погледна навън към студения, празен двор. Точно в този миг колата на майка ѝ паркираше в алеята пред къщата. След минута вратата между гаража и кухнята тракна и високите токчета на госпожа Хейстингс затракаха по кухненския под. Мелиса въздъхна и тръгна по коридора. Спенсър ги чу да разговарят, след това се разнесе шумоленето на торбите с продукти.

Сърцето ѝ заби лудо. Искаше ѝ се да хукне нагоре по стълбите, да се скрие в стаята си и да се опита да не мисли за Иън и за каквото и да било друго, но това беше първата ѝ възможност да се изправи срещу майка си и да я попита за завещанието на баба си.

Спенсър опъна рамене, пое си дълбоко дъх и тръгна по коридора към кухнята. Майка ѝ се беше облегла на масата и вадеше прясно опечен хляб от торбичката с лого „Фреш фийлдс“. Мелиса се появи от гаража, понесла каса с шампанско „Моет“.

— За какво е шампанското? — попита Спенсър и сбърчи нос.

— За фъндрейзинга^[1], разбира се. — Мелиса я погледна надменно.

Спенсър се намръщи.

— Какъв фъндрейзинг?

Мелиса наведе глава изненадана. Тя погледна към майка си, но госпожа Хейстингс продължи да вади органичните зеленчуци и пшеничните макарони, стиснала здраво устни.

— Този уикенд фъндрейзингът на „Роузууд дей“ ще се проведе у нас — обясни Мелиса.

Тънък писък се изплъзна от устата на Спенсър. Фъндрейзинг? Досега двете с майка й винаги планираха провеждането на разни събирания заедно. Спенсър подготвяше поканите, помагаше при планирането на менюто, приемаше обажданията от онези, които потвърждаваха присъствието си и дори организираше музикалната програма. Това беше едно от малкото неща, с които се справяше по-добре от Мелиса — малко бяха хората, които приемаха да се занимават с изготвянето на досие за всеки поканен, което да съдържа информация за това кой яде телешко и кой няма нищо против да седи на масата до противното семейство Пемброук.

Спенсър се обърна към майка си с разтуптяно сърце.

— Мамо?

Майка й се извърна настрани. Тя докосна диамантената си гривна така, сякаш беше решила, че Спенсър ще се опита да ѝ я открадне.

— Имаш ли... нужда от помощ с фъндрейзинга? — Гласът на Спенсър се пречупи.

Госпожа Хейстингс хвана един голям буркан със сладко от боровинки.

— За всичко съм се погрижила, благодаря.

Стомахът на Спенсър се сви на кълбо. Тя се пое дълбоко дъх.

— Освен това исках да те попитам за завещанието на баба. Защо ме е пропуснала? Дали изобщо е законно да даваш пари само на някои внуци, а на други не?

Майка й остави буркана със сладкото на рафта и се изсмя смразяващо.

— Разбира се, че е законно, Спенсър. Баба ти може да прави каквото си поиска с парите си. — Тя наметна черната си кашмирена пелерина и се устреми покрай Спенсър към гаража.

— Но... — проплака Спенсър. Майка й дори не се обърна. Тя затръшна вратата зад себе си. Камбанките от шейната, които висяха закачени на бравата, силно иззвъняха и стреснаха двете дълбоко заспали кучета.

Тялото на Спенсър омекна. Значи това беше краят. Тя наистина беше обезнаследена. Може би родителите ѝ бяха разказали на баба ѝ за

провала със „Златната орхидея“ преди няколко месеца. Може би дори бяха подтикнали баба ѝ да промени завещанието си, умишлено изключвайки Спенсър, защото беше опозорила семейството. Спенсър затвори очи и ги стисна, като се питаше какъв ли щеше да бъде животът ѝ, ако просто си беше замълчала и беше приела наградата „Златна орхидея“. Дали щеше да участва в „Добро утро, Америка“ както останалите победители в конкурса и да приема поздравленията на всички? Дали можеше наистина да влезе в университет, който щеше да я приеме без изпити, въз основа единствено на едно есе, което не беше написала сама — и съдържанието на което дори не разбираше напълно? Ако просто си беше замълчала, дали щеше да продължи да се носи слухът, че Иън ще бъде оправдан поради липса на благонадеждни показания?

Тя се облегна на покрития с гранитни плочи кухненски плот и проплака тихо и жаловито. Мелиса остави една пълна с продукти торба на масата и се приближи до нея.

— Ужасно съжалявам, Спенс — каза тихо тя. Поколеба се за миг, след което протегна ръка и прегърна Спенсър през раменете. Спенсър беше твърде съсипана, за да се противи. — Те се държат ужасно с теб.

Спенсър се отпусна на един от кухненските столове край масата, взе една салфетка от салфетника и избърса насълзените си очи.

Мелиса седна до нея.

— Просто не мога да разбера. Колкото и да го премислям, не ми идва на ум причина, поради която баба да не те включи в завещанието.

— Тя ме мразеше — отвърна Спенсър с равен глас, а носът ѝ започна да я смъди така, сякаш се кани да кихне — както ставаше всеки път, преди да избухне в плач. — Аз откраднах есето ти. След това си признах, че съм го направила. Аз съм истински позор за семейството.

— Според мен случилото се няма нищо общо с това. — Мелиса се наведе към нея. Спенсър усети миризмата на лосион против слънчево изгаряне — кожата на Мелиса беше толкова изнежена, че тя си слагаше лосион дори тогава, когато знаеше, че ще прекара целия ден у дома. — В него има нещо много подозрително.

Спенсър махна салфетката от очите си.

— Подозрително... как?

Мелиса придърпа стола си по-близо до нея.

— Нана остави пари на всеки един от *законните си внуци*. — Тя чукна три пъти по масата, за да наблегне върху последните три думи, след което изпитателно се взря в Спенсър, сякаш очакваше от нея да разбере нещо от тях. След това Мелиса погледна през прозореца към майка им, която продължаваше да разтоварва продукти от колата. — Мисля, че в това семейство има твърде много тайни — прошепна тя. — Неща, които двете с теб не би трябвало да знаем. Всичко, което изглежда идеално отвън, всъщност е... — Тя остави думите да висят във въздуха.

Спенсър присви очи. Въпреки че нямаше представа за какво говори Мелиса, в гърдите ѝ започна да се заражда едно неприятно, болезнено усещане.

— Защо не зарежеш тези заобикалки и да ми кажеш направо какво имаш предвид?

Мелиса се облегна назад.

— *Законните ѝ внуци* — повтори тя. — Спенс... може би ти си осиновена?

[1] Събиране на средства (англ.) — Б.пр. ↑

11.

ЩОМ НЕ МОЖЕШ ДА Я ПОБЕДИШ, СЪЮЗИ СЕ С НЕЯ

В сряда сутринта Хана се беше завила през глава с юргана и се опитваше да заглуши гласа на Кейт, която пееше под душа в банята.

— Тя е убедена, че ще получи главната роля в пиесата — измърмори Хана в своя блекбъри. — Ще ми се да мога да ѝ видя лицето, когато режисьорът ѝ каже, че става въпрос за Шекспир, а не за някакъв мюзикъл.

Лукас се изхили.

— Наистина ли те заплаши, че ще се оплаче, ако не се съгласиш да ѝ покажеш училището?

— Общо взето да — изръмжа Хана. — Мога ли да се преместя при теб, докато се дипломираме?

— Добра идея — промърмори Лукас. — Но ще се наложи да делим една спалня.

— Нямам нищо против — измърка Хана.

— Нито пък аз. — Хана беше сигурна, че той се усмихва.

На вратата се почука и Изабел надникна в стаята. Преди да се сгоди за бащата на Хана, тя беше работила като сестра в спешно отделение и продължаваше да облича униформата си и в леглото. Гадост.

— Хана? — Очите на Изабел бяха по-увиснали от обичайното. — Никакви разговори по телефона, докато не си оправиш леглото, забрави ли?

Хана се намръщи.

— Добре — промърмори тя под нос. Минутки след като Изабел беше довякла големия си куфар в къщата и беше заменила направените по поръчка щори с лилави плюшени пердета, тя определи сума ти правила: никакъв интернет след девет вечерта. Никакви разговори по телефона, докато не се свърши домакинската работа.

Абсолютно никакви момчета в къщата, когато Изабел и бащата на Хана не са си у дома. Общо взето Хана живееше в полицейска държава.

— Принуждават ме да затворя телефона — каза Хана на Лукас достатъчно силно, за да може Изабел да я чуе.

— Няма проблеми — отвърна Лукас. — И без това трябва да вървя. Клубът по фотографии провежда среща тази сутрин.

Той ѝ изпрати въздушна целувка и затвори. Хана размърда пръстите на краката си, усещайки как всички тревоги и раздразнения постепенно изчезват. Лукас беше далеч по-добро гадже от Шон Ейкърд и почти успяваше да компенсират факта, че Хана няма най-добра приятелка. Той разбираше колко тежко приема тя всичко, което Мона ѝ беше причинила и винаги се смееше на нейните истории за злата Кейт. Освен това с новата си прическа и чанта „Джак Спейд“, която беше заменила старата му раница, Лукас изглеждаше далеч не толкова смотан, както в началото, когато станаха приятели.

Щом се увери, че Изабел се е оттеглила по коридора към спалнята, която делеше с бащата на Хана — с две легла, пфу! — Хана се измъкна от леглото и го наметна как да е с покривката, за да има вид на оправено. След това седна пред тоалетната масичка и пушна телевизора. От тонколоните се разнесе мелодията на сутрешния новинарски блок. „РОУЗУУД РЕАГИРА НА ВРЕМЕННОТО ОСВОБОЖДАВАНЕ НА ТОМАС“ проблесна с печатни черни букви в дъното на екрана. Хана замръзна. Колкото и да не ѝ се искаше да гледа репортажа, просто не можеше да откъсне очи от екрана.

Дребничката червенокоса репортерка се намиреше в пътническия салон на местната гара и разпитваше пътуващите за това какво мислят за процеса.

— Жалка работа — каза слаба, доста възрастна жена, облечена е кашмирено палто е висока яка. — След онова, което е причинил на бедното момиче, този младеж не е трябвало да излиза навън дори за минутка.

Камерата се премести към тъмнокосо момиче на около двайсет. Хана веднага я позна. Някога тя беше звезда в отбора по хоккей на трева в „Роузууд дей“, но се беше дипломирала, когато Хана беше в шести клас, една година преди Иън, Мелиса Хейстингс и брата на Али, Джейсън.

— Несъмнено е виновен — каза Александра, без да си прави труда да свали огромните си слънчеви очила „Валентино“. — Понякога през уикенда Алисън играеше с нас хокей на трева. След края на играта Иън често разговаряше с нея. Не я познавах много добре, но мисля, че той я караше да се чувства неудобно. Та тя беше толкова малка!

Хана свали капачката от тубичката крем „Медерма“, е който мажеше белезите си. Всъщност тя си спомняше нещо съвсем различно. Бузите на Али пламваха и очите ѝ блясваха всеки път, когато Иън беше наоколо. По време на едно от техните гостувания е преспиване, докато се упражняваха да се целуват върху една възглавничка с бродирана майmunка, която Али беше направила в часа по трудово в шести клас, Спенсър ги беше накарала да си признаят кое момче биха целунали в реалния живот. „Иън Томас“, изтърси Али и след това веднага покри устата си с ръка.

На екрана се появи една снимка от дипломирането на Иън. Той се усмихваше широко... и неискрено. Хана отмести поглед. Предишния ден, след поредната неловка вечеря със семейството си, тя беше изровила визитната картичка на полицай Уайлдън от дъното на чантата си. Искаше да го пита колко строг ще бъде домашният арест на Иън. Ще бъде ли прикован към леглото си? Ще носи ли от онези гривни на глезена, каквито трябваше да носи Марта Стюърт? Искаше ѝ се да вярва, че Уайлдън е прав за вчерашното съобщение от А. — че това е просто имитатор, — но всяко допълнително успокоение щеше да ѝ дойде добре. Освен това смяташе, че Уайлдън може да ѝ даде малко повече информация. Винаги се опитваше да се държи приятелски с нея преди, докато излизаше с майка ѝ.

Само че безполезният Уайлдън ѝ беше казал: „Съжалявам, Хана, но не ми е позволено да обсъждам този случай“. И точно когато Хана се канеше да затваря, Уайлдън се беше прокашлял: „Виж какво, и аз искам да го видя в килия не по-малко от теб. Иън заслужава да лежи много, много дълго за това, което е направил“.

Хана изключи телевизора, когато новините продължиха с репортаж за продажбата на марули, заразени с E. Coli, в местния супермаркет. След като сложи още няколко пласта „Медерма“, фон дьо тен и пудра, Хана реши, че по-добре не може да скрие белега си. Напръска се с парфюм „Нарцисо Родригес“, изпъна униформената си

пола, нахвърля ученическите си принадлежности в чантата и слезе по стълбите.

Кейт вече седеше на кухненската маса. Когато видя Хана, на лицето ѝ грейна ослепителна усмивка.

— Божичко, Хана! — извика тя. — Снощи Том донесе страхотен органичен пъпеш от „Фреш фийлдс“. Просто трябва да го опиташ!

Хана ненавиждаше начина, по който Кейт наричаше баща ѝ „Том“, сякаш беше на нейната възраст. Тя например не наричаше Изабел на малко име. Всъщност Хана избягваше да се обръща към Изабел по какъвто и да е начин. Тя прекоси стаята и си наля чаша кафе.

— Мразя пъпеша — отвърна превзето тя. — Има вкус на сперма.

— Хана! — закашля се баща ѝ. Тя не беше забелязала, че и той е в кухнята, и облегнат на плота довършва намазаната с масло препечена филийка. Изабел стоеше до него, облечена все още в ужасната зелена медицинска униформа, с неестествен оранжев цвят на лицето.

Господин Мерин се приближи до момичетата. Сложи едната си ръка на рамото на Кейт, а другата на Ханиното.

— Тръгвам. Ще се видим довечера, момичета.

— Чао, Том — рече сладко Кейт.

Баща ѝ тръгна, а Изабел се качи по стълбите на втория етаж. Хана се загледа в предната страница на вестник „Филадельфия инкуайърър“, който баща ѝ беше оставил на масата, но за съжаление всички заглавия бяха свързани с пускането под гаранция на Иън. Кейт продължи да дъвче пъпеша си. Хана искаше просто да стане и да излезе от стаята, но защо трябва точно тя да е онази, която първа ще си тръгне? Та това беше нейната къща.

— Хана — обади се Кейт с тих и тъжен гласец. Хана вдигна поглед и я изгледа с вдигнати вежди. — Хана, съжалявам — избъбри бързо Кейт. — Вече не издържам. Не мога просто да... седя тук и да не говоря. Знам, че си ми ядосана заради есента — за случилото се в „Le Вес-Fin“. Наистина омазах нещата тогава. И наистина съжалявам.

Хана обърна страницата на вестника. Некролози, добре. Престори се, че е заинтригувана от този на Етел Норис, осемдесет и петгодишна, хореографка в труппа за модерен балет във Филадельфия. Починала предишния ден в съня си.

— И на мен не ми е лесно тук. — Гласът на Кейт трепереше. — Липсва ми татко. Искан ми се да е още жив. Не искам да кажа нищо

лошо за Том, но още не мога да свикна да виждам мама с някой друг. И някак си ми е странно, че трябва да се радвам за тях. Те въобще не се сещат за нас, нали?

Хана се вбеси до такава степен, че изпита желание да запрати пъпеша на Кейт по стената. Всичко, което излизаше от устата ѝ, звучеше като предварително написано, сякаш беше свалила от интернет готовата напечатана реч „съжали ме“.

Кейт си пое дълбоко дъх.

— Съжалявам за онова, което ти причиних във Филадельфия, но тогава ми се случиха някои неща. Заради които не трябваше да си го изкарвам на теб. — Тя остави вилницата си на масата и се чу тихо „дзън“. — В нощта преди вечерята се случи нещо наистина страшно. Още не бях казала на майка и бях сигурна, че щом разбере, ще откачи.

Хана се намръщи и за миг погледна към Кейт. Проблеми?

Кейт отмести чинията си.

— Миналото лято излизах с едно момче, Конър. Една нощ, през един от последните уикенди преди да започнем училище, нещата стигнаха доста... далеч. — Челото ѝ се набръчка и долната ѝ устна започна да трепери. — На следващия ден той скъса с мен. Около месец по-късно отидох на гинеколог и се оказа, че има... усложнения.

Очите на Хана се разшириха.

— Да не си бременна?

Кейт бързо поклати глава.

— Не. Има... нещо друго.

Хана беше сигурна, че ако челюстта ѝ увисне още малко, ще се удари в масата. Мислите ѝ препускаха с милион мили в секунда, опитвайки се да разберат какво биха могли да означават тези усложнения. Венерическа болест? Трети яйчник? Странно изглеждащо зърно?

— Сега... добре ли си?

Кейт сви рамене.

— Вече съм. Но известно време се чувствах доста гадно. Много се бях уплашила.

Хана присви очи.

— Защо ми разказваш всичко това?

— Защото исках да ти обясня какво се е случило — призна Кейт. В очите ѝ блестяха сълзи. — Виж, моля те, не казвай на никого за това.

Мама знае, но Том не.

Хана отпи от кафето си. Тя беше изумена от думите на Кейт, но в същото време изпитваше и облекчение. Перфектната Кейт беше сгазила лука. И Хана в никакъв случай не би могла да си помисли дори, че ще види някога Кейт да плаче.

— На никого няма да кажа — рече тя. — Всички си имаме своите проблеми.

Кейт подсмръкна силно.

— Така е. А какъв е твой проблем?

Хана остави на масата чашата с кафе, размишлявайки. Ако не друго, поне щеше да разбере дали Али е издала на Кейт тайната ѝ.

— Хубаво. Но ти сигурно вече го знаеш. За пръв път се случи, когато двете с Алисън дойдохме в Анаполис.

Тя погледна към Кейт, опитвайки се да открие признаци, че тя знае за какво говори. Кейт бодна с вилицата си парче банан и очите ѝ смутено зашариха из стаята.

— Още ли го правиш? — попита тихо тя. Хана усети как я заливат едновременно вълнение и разочарование — значи Али наистина бе изтичала на верандата и беше издрънкала всичко.

— Вече не — промърмори Хана.

За миг запазиха мълчание. Хана зяпаше навън през прозореца към една голяма пряспа в задния двор на съседите им. Въпреки че беше още рано сутринта, щурите шестгодишни близнаци бяха излезли на снега и замеряха катериците със снежни топки. Изведнъж Кейт вдигна глава и я погледна лукаво.

— Все се каня да те питам. Какво има между теб и Наоми и Райли?

Хана оголи зъби.

— Защо ме питаш? Не са ли те новите ти най-добри приятелки?

Кейт прибра замислено кичур коса зад ухото си.

— Да ти кажа, мисля, че те искат да станете приятелки. Може би трябва да им дадеш шанс.

Хана изсумтя.

— Съжалявам, не разговарям с момичета, които ме обиждат право в очите.

Кейт се наведе напред и се облегна на лактите си.

— Сигурно са го казали, защото ти завиждат. Ако се държиш мило с тях, аз съм сигурна, че ще ти бъде отвърнато със същото. Помисли си — ако се съберем с тях, никой няма да може да ни спре.

Хана повдигна въпросително вежди.

— Ние?

— Признай си, Хана. — Очите на Кейт шареха напред-назад. — Двете с теб можем да владеем групичката им.

Хана примигна. Тя погледна към висящия над масата рафт, върху който бяха наредени хромирани чинии и тигани, които майката на Хана беше купила преди няколко години от „Уилямс-Сонома“. Когато замина за Сингапур, госпожа Мерин остави голяма част от личните си вещи в къщата и Изабел не се поколеба да ги обяви за свои.

Кейт определено беше права. Наоми и Райли се чувстваха несигурни до мозъка на костите си — още от момента, в който Алисън Дилорентис ги заряза без очевидна причина в шести клас и вместо тях реши да се сприятели с Хана, Спенсър, Ариа и Емили. Със сигурност щеше да е хубаво пак да си има групичка — особено такава, която ще може да командва.

— Добре. Навита съм — реши тя.

Кейт се ухили.

— Чудничко. — Тя вдигна чашата си с портокалов сок за тост. Хана я чукна с чашата си за кафе. Двете се усмихнаха и отпиха. След това Хана сведе поглед към вестника, който все още лежеше отворен на масата. Очите ѝ се плъзнаха директно към обявите за ваканционни пакети на Бермудите. „Всички ваши мечти ще се сбъднат“, уверяваше я една реклама.

Дано да е така.

12.

ВСИЧКО Е ВЪПРОС НА ГЛЕДНА ТОЧКА

В сряда вечерта Ариа и Майк седяха в „Зайко байко“, любимия вегетариански ресторант на семейство Монтгомъри. Залата миришеше на смесица от босилек, риган и соево сирене. От уредбата се носеше песен на Реджина Спектър, а ресторантът беше претъпкан със семейства, двойки и деца на нейната възраст. След стряскащото освобождение на Иън и новото съобщение от А. предишния ден, тя се чувстваше прекрасно в обкръжението на толкова много хора.

Майк огледа намръщено залата и свали качулката на суичъра си, който му беше поне с един номер по-голям.

— Не мога да разбера защо трябва да се срещаме с този тип. Та мама е излизала с него само два пъти!

И Ариа не можеше да го разбере. Когато предишната вечер Ила се прибра след срещата си с Ксавие, тя не спря да говори за това колко чудесно е минала вечерта и колко бързо са намерили общ език двамата. Изглежда, днес следобед той я е завел в студиото си и когато Ариа се прибра, намери бележка от майка си на кухненската маса, в която я молеше двамата с Майк да се облекат прилично и да бъдат в „Зайко байко“ точно в седем вечерта. А, да, и Ксавие щял да бъде с нея. Кой да предположи, че и двамата й родители ще се влюбят отново толкова лесно? Те дори не се бяха развели официално все още.

Разбира се, Ариа се радваше за Ила, но същевременно се самосъжаляваше. Тя беше толкова сигурна, че Ксавие се интересува от нея. Чувстваше такова унижение, че беше разчела ситуацията в галерията по толкова погрешен начин.

Майк изсумтя шумно, откъсвайки Ариа от мислите й.

— Тук мирише на заешка урина. — Той сбърчи нос.

Ариа завъртя очи.

— Яд те е, че мама избра място, където не сервират крилца.

Майк смачка салфетката си.

— Да не би да ме обвиняваш за това? Един зрял мъж като мен не може да живее само на зеленчуци!

Ариа се сви, възмутена от това, че Майк определя себе си едновременно като зрял и мъж.

— Между другото, как мина срещата ти със Савана онзи ден?

Майк изпука с пръсти, преглеждайки менюто.

— Това си е моя работа, а ти умри от любопитство.

Ариа повдигна вежди.

— Аха! Вече не ме поправяш веднага, че това не е среща.

Майк сви рамене и заби вилицата си в средата на кактуса. Ариа взе светлосиния молив от малката чашка, поставена в средата на масата; в „Зайко байко“ оставяха моливи на всяка маса и подтикваха клиентите си да рисуват на гърба на подложките за чинии. Завършените рисунки висяха по стените на ресторанта. Стените вече бяха изцяло запълнени и персоналът беше започнал да окача подложки на тавана.

— Успели сте! — извика Ила, която се появи на входната врата заедно с Ксавие. Наскоро боядисаната ѝ коса блестеше. Бузите на Ксавие очарователно розовееха от студа. Ариа се опита да се усмихне, но имаше чувството, че лицето ѝ се изкривява в гримаса.

Ила махна с ръка към Ксавие.

— Ариа, вие вече се познавате. Ксавие, това е синът ми, Микеланджело.

Майк изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне.

— Никой не ме нарича така.

— Обещавам, че няма да кажа на никого. — Ксавие протегна ръка. — Приятно ми е да се запознаем. — Той погледна към Ариа. — Радвам се да те видя.

Ариа му се усмихна смутено едва-едва, без да го поглежда в очите. Тя огледа залата, търсейки последната подложка, която Али беше декорирала, преди да изчезне. Тя беше дошла тук заедно със семейството на Ариа и беше нарисувала момче и момиче, които се държат за ръце и вървят към дъгата. „Те са тайни гаджета“, беше обявила тя, без да сваля очи от Ариа. Няколко дни по-рано Али и Ариа бяха хванали Байрън с Мередит... но сега като се замисли човек, може би Али е имала предвид тайната си връзка с Иън.

Ксавие и Ила съблякоха палтата си и седнаха на масата. Ксавие се огледа, очевидно изумен от рисунките по стените. Ила не спираше да се върти неспокойно, играеше си с косата си, с бижутата, с вилицата. След няколко секунди неловко мълчание Майк впери поглед в Ксавие.

— На колко си години всъщност?

Ила го стрелна с поглед, но Ксавие му отговори:

— На трийсет и четири.

— Знаеш, че мама е на четирийсет, нали?

— Майк! — ахна Ила. Но според Ариа реакцията му беше много сладка. Досега не беше виждала Майк да се държи покровителствено спрямо Ила.

— Знам — засмя се Ксавие. — Тя ми каза.

Сервитьорката, едрогърдо момиче с коса на дредове и пиърсинг на носната преграда, ги попита какво искат за пиене. Ариа поиска зелен чай, а Ксавие и Ила си поръчаха чаши с каберне. Майк също се опита да си поръча каберне, но сервитьорката просто сви устни и се врътна.

Ксавие погледна към Майк и Ариа.

— Разбрах, че известно време сте живели в Исландия. И аз съм ходил там няколко пъти.

— Наистина ли? — възкликна изненадано Ариа.

— Нека позная — адски ти е харесало — прекъсна ги Майк с присмех в гласа, играейки си с гумената лакрос гривна на лявата си китка. — Защото има толкова развита култура. И толкова девствена природа. И всички са толкова добре образовани там.

Ксавие потърка брадичката си.

— Всъщност Исландия ми се стори много странна. Кой би поискал да се къпе във вода, която мирише на развалени яйца? Ами манията им по миниатюрните кончета? Не можах да я разбера.

Майк се ококори от изненада. Той се обърна рязко към Ила.

— Ти ли го накара да каже това?

Ила поклати глава. Самата тя изглеждаше леко слисана.

Майк се обърна възторжено към Ксавие.

— Благодаря ти. От години се опитвам да обясня точно това на семейството си! Но не-е-е, те всички са влюбени в конете! Всички мислят, че са невероятно сладки. Но знаете ли какво ще стане, ако

някой от тези трътлести кончета влезе в битка с клайсдейла^[1] от рекламите на „Будвайзер“? Клайсдейлът ще му срита задника. От това женствено малко конче нищо няма да остане!

— Прав си, по дяволите! — кимна утвърдително Ксавие.

Майк потри доволно ръце, очевидно поласкан. Ариа се опита да скрие усмивката си. Тя имаше своите си подозрения за причината Майк толкова да мрази исландските коне. Няколко дни след като пристигнаха в Рейкявик, двамата с Майк бяха отишли на обиколка с кон по една вулканична пътека. И въпреки че водачът им предложи на Майк най-стария, най-дебел, най-бавен исландски кон, в момента, в който Майк се покатери на седлото, лицето му смущаващо пребледня. Той обяви, че е получил схващане на крака и ще остане да ги изчака. Никога преди Майк не беше получавал схващане на крака... нито покъсно, но той продължаваше да отрича, че се е изплашил.

Сервитърката донесе питиетата, а Майк и Ксавие се разговориха за други неща в Исландия, които мразеха: това, че един от исландските деликатеси беше вмирисана акула. Как исландците вярвали, че huldufolk — елфите — живеят в камъните и скалите. Как се наричали само по малко име, защото всички произхождали от кръвосмешението на три викингски племена.

От време на време Ила поглеждаше към Ариа, навярно учудена защо дъщеря ѝ не защитава Исландия. Но Ариа просто не беше в настроение за разговор.

В края на вечерята, точно когато довършваха платото с прочутите органични домашни бисквитки на ресторанта, телефонът на Майк иззвъня. Той погледна към дисплея и се изправи.

— Ей сега се връщам — избъбри той и тръгна към изхода.

Ариа и Ила се спогледаха многозначително. Обикновено Майк нямаше проблем с разговорите по телефона по време на вечеря, дори и да ставаше въпрос, например, за гърдите на момичетата.

— Подозираме, че Майк си има приятелка — театрално прошепна Ила на Ксавие и стана. — Връщам се след минутка — обяви тя и се отправи към тоалетната.

Ариа се заигра със салфетката в скута си, проследявайки с безпомощен поглед Ила, която лавираше между масите. Искаше ѝ се да последва майка си, но нямаше намерение да разкрива на Ксавие, че не желае да остане насаме с него.

Усещаше погледа му. Ксавие отпи голяма глътка от втората си чаша вино.

— Много си тиха тази вечер — отбеляза той.

Ариа сви рамене.

— Може пък винаги да съм така тиха.

— Съмнявам се.

Тя рязко го погледна. Ксавие се усмихна, но изражението на лицето му не можеше лесно да бъде разчетено. Той измъкна един тъмнозелен молив от купата и започна да драска върху подложката си.

— Нали нямаш нищо против? — попита той. — За мен и майка ти?

— Не — отвърна бързо Ариа, въртейки в ръцете си лъжичката от капучиното. Дали я питаше, защото беше усетил, че го харесва? Или защото беше дъщеря на Ила и я питаше просто от учтивост?

Ксавие остави зеления молив обратно в купата и извади черен.

— Майка ти ми каза, че и ти си художничка.

— Има нещо такова — отвърна дистанцирано Ариа.

— Кои творци са ти оказали влияние?

Ариа прехапа устна, усещайки се в свои води.

— Харесвам сюрреалистите. Нали знаеш, Клее, Макс Ернст, Маргит, М. К. Ешер.

Ксавие направи гримаса.

— Ешер.

— Че какво не му е наред?

Той поклати глава.

— Всички от гимназията имаха постер на Ешер в спалните си, мислейки, че така изглеждат много потайни. Ау, птици, преливащи в риби. Ау, едната ръка рисува другата. Различни перспективи. Яко.

Ариа се наведе напред, развеселена.

— Какво, да не би да познаваш Ешер лично? Да не те е ритнал, когато си бил още малък? Да не ти е откраднал колелото?

— Той е починал в началото на седемдесетте — изсумтя Ксавие.
— Не съм чак толкова стар.

— Аз пък си мислех друго — повдигна вежди Ариа.

Ксавие се ухили.

— Просто... Ешер е комерсиален.

Ариа поклати глава.

— Великолепен е! А и как може да си комерсиален, след като си вече мъртъв?

Ксавие я погледа мълчаливо известно време, след което устата му бавно се разтегна в усмивка.

— Добре тогава, госпожице Фенка на Ешер. Какво ще кажеш за едно състезание? — Той завъртя молива в ръцете си. — И двамата ще нарисуваме нещо от тази стая. Чиято рисунка е по-добра, значи той е прав за Ешер. И победителят получава последната бисквитка. — Той посочи с пръст към масата. — Забелязах, че я гледаш влюбено. Или не си я взела досега, защото си на диета?

Ариа изсумтя.

— Никога през живота си не съм била на диета.

— Така казват всички момичета. — Очите на Ксавие проблеснаха. — Но всичките лъжат.

— Сякаш знаеш всичко за момичетата! — извика Ариа и се засмя на закачката им. Чувстваше се като в любимия си филм, „Филадельфийска история“, където Катрин Хепбърн и Кари Грант непрекъснато се задяваха.

— Ще участвам в малкото ти състезание. — Ариа протегна ръка и взе червения молив. Винаги използваше момента, за да покаже уменията си. — Но нека приемем и лимит на времето. Да речем една минута.

— Съгласен съм. — Ксавие погледна към часовника във форма на догат, който висеше над бара. Дългата стрелка се намираше на дванайсет. — Старт.

Ариа огледа залата в търсене на нещо, което да скицира. Най-накрая се спря на един възрастен човек, който се беше прегърбил на бара, с керамична чаша пред себе си. Моливът ѝ сръчно полетя по подложката, улавяйки неговото изморено, но умиротворено изражение. След като добави още няколко детайла, стрелката на часовника прескочи на следващото деление.

— Край! — извика тя.

Ксавие покри подложката си с ръка.

— Първо ти — каза той. Ариа бутна подложката си към него. Той кимна, впечатлен, и очите му започнаха да прескачат от рисунката към възрастния мъж. — Как успя да го направиш само за една минута?

— Години практика — отвърна Ариа. — Непрекъснато скицирах тайничко децата в училище. Това означава ли, че получавам бисквитката? — Тя побутна ръката на Ксавие, която все още покриваше подложката му. — Горкият господин Абстрактен Художник. Толкова ли е зле, че те е срам да я покажеш?

— Не... — Ксавие бавно отмести ръката си от подложката. На нея с меки линии и отсенки беше нарисувано красиво, тъмнокосо момиче. То имаше големи кръгли обеци, също като Ариа. И това не беше единствената, прилика.

— О! — преглътна тежко Ариа. Ксавие беше уловил дори мъничката бенка на бузата ѝ и луничките по носа. Сякаш цялата вечер я беше изучавал в очакване на този момент.

От кухнята се донесе остра миризма на сос тахини и стомахът на Ариа се разбунтува. Погледната от една страна, рисунката на Ксавие беше много мила — приятелят на майка ѝ се опитва да ѝ се хареса. Но от друга... това не беше редно.

— Не ти ли харесва? — попита изненадано Ксавие.

Ариа отвори уста, за да отговори, но точно в този миг се чу звън от чантата ѝ.

— Ъ-ъ-ъ... само секунда — промърмори тя. Извади триото от джобчето на чантата си и прочете:

Имате 2 нови есемеса.

После сви ръка над мъничкия дисплей, за да скрие отблясъците.

Ксавие продължаваше да я наблюдава внимателно, затова се опита да сдържи ахването си. Някой ѝ беше изпратил снимка на тях двамата с Ксавие на изложбата в неделя. Бяха се навели един към друг, устните му почти докосваха ухото ѝ. Втората снимка се отвори почти веднага, този път Ариа и Ксавие седяха на масата в „Зайко байко“. Ксавие покриваше рисунката си с ръка, а Ариа се беше навела над масата, като го сочеше закачливо, опитвайки се да го накара да я покаже. Фотоапаратът беше успял да улови за части от секундата момента, в който те сякаш щастливо докосваха ръцете си. Двете снимки обрисоваха доста убедителна картинка.

На всичкото отгоре втората снимка беше уловена само преди секунди. Със свито сърце тя огледа ресторанта. Видя Майк, който все още разговаряше по телефона пред ресторанта. Майка ѝ току-що излизаше от тоалетната. Мъжът, когото беше нарисувала, се давеше в кашлица.

Телефонът ѝ звънна още веднъж. С треперещи ръце Ариа отвори следващото си съобщение. То представляваше стихотворение.

*Художниците обичат тройките,
току-виж допаднали на мама.
Но ако си мълчи за мен девойката,
и тайните ѝ скрити ще останат.*

А.

Телефонът се изплъзна от пръстите на Ариа. Тя рязко се изправи, като едва не събори чашата си с вода.

— Трябва да вървя — избъбри тя, грабна рисунката на Ксавие и я пхна в чантата си.

— Какво? Защо? — Ксавие я гледаше объркано.

— Просто... така. — Тя навлече палтото си и посочи последната останала бисквитка. — Твоя е. Добра работа. — След това се обърна рязко и едва не се сблъска със сервитьорката, която носеше голям поднос с панирано сирене тофу. Имитатор на А. или не, снимките доказваха едно нещо: колкото по-далеч стоеше от майка си и новата ѝ връзка, толкова по-добре.

[1] Порода тежки товарни коне, взели името си от област в Шотландия, където е била създадена породата. — Б.пр. ↑

13.

СТРАННА ХИМИЯ НА ХИМИЧЕСКИЯ ХЪЛМ

По същото време в сряда вечерта, когато луната се появи над дърветата и осветлението на големия паркинг на Холис се включи, Емили стоеше на върха на Химическия хълм, хванала шейната с облечената си в ръкавица ръка.

— Сигурен ли си, че искаш да се състезаваш с мен? — подразни тя Айзък, който държеше своята шейна. — Аз съм най-бързата в цял Роузууд.

— Кой го казва? — блеснаха очите на Айзък. — Досега не си се състезавала с мен.

Емили се хвана за дръжките на шейната.

— Първият, който стигне до онова голямо дърво долу, печели. Пригответи се...

— Давай! — изпревари я Айзък, скочи в шейната и се плъзна надолу по хълма.

— Хей! — извика Емили, хвърли се по корем върху шейната си и спусна след него. Тя сви колене и вдигна ботушите си във въздуха, за да не се търкат по земята, и насочи шейната си към най-стръмната част от хълма. За съжаление Айзък насочваше шейната си в същата посока. Емили го застигна със страшна скорост и двамата се сблъскаха по средата на хълма, изтъркулвайки се в мекия сняг.

Шейната на Айзък продължи да се пързала надолу по хълма без него, право към гората.

— Хей! — извика той, когато шейната му прелетя край дървото, което бяха определили за крайна точка. — Технически печеля!

— С измама — промърмори меко Емили. — Брат ми също обичаше да тръгва преди мен. Направо ме побъркваше.

— Това означава ли, че аз също те побърквам? — усмихна се дяволито Айзък.

Емили погледна надолу към червените си ръкавици.

— Не знам — отвърна тя с тих глас. — Може би.

И без това розовите ѝ бузи се зачервиха още повече. Още щом спря колата си на паркинга до червената сграда на факултета по химия и зърна Айзък, изправен до пикапа си, хванал двете шейни, сърцето ѝ започна лудо да бие. Облечен в зимните си дрехи и готов за игра в снега, Айзък изглеждаше дори още по-сладък, отколкото с дънките и рокаджийската си тениска. Морскосинята му вълнена шапка беше нахлупена ниско над веждите, сплескваше косата му над ушите и правеше очите му да изглеждат още по-сини. Ръкавиците му имаха избродирани еленчета на дланите. Той срамежливо си призна, че всяка година майка му му изплита по един нов чифт. Имаше нещо много сладко в това как беше праметнал два пъти шала си около врата, покривайки всеки сантиметър кожа — така изглеждаше уязвим и я изкушаваше да го гушне.

Емили искаше да си мисли, че чудните силни емоции, които бушуваха в гърдите ѝ, са просто вълнение от сдобиването с нов приятел... или просто реакция в резултат на остра хипотермия, тъй като малкият термометър във волвото на майка ѝ показваше, че навън е седем градуса под нулата. Но в действителност тя нямаше представа какво се случва с чувствата ѝ.

— От години не съм идвала тук — наруши мълчанието тя, загледана в тухлената сграда на Химическия факултет в подножието на хълма. — Брат ми и сестра ми откриха това място. Сега учат в колеж в Калифорния. Направо не мога да разбера как са могли да отидат на място, където никога не вали сняг.

— Голяма си късметлийка да имаш братя и сестри — каза Айзък. — Аз съм единствено дете.

— Преди си мечтаех да бъда сама — изсумтя Емили. — Вкъщи винаги се мотаеха много хора. И никога не ми купуваха нови дрехи — все доизносвах тези на сестра ми.

— Не, много е самотно да си единствено дете — рече Айзък. — Когато бях малък, семейството ми живееше в квартал, в който нямаше много деца, така че трябваше сам да се забавлявам. Разхождах си се съвсем сам, представях си, че съм изследовател. Разказвах сам на себе си какво правя. Сега Великият Айзък прекоси един мощен поток. А

сега Великият Айзък откри планина. Убеден съм, че който ме е чул, си е помислил, че съм луд.

— Великият Айзък, а? — изхили се Емили, намирайки го за изключително сладко. — Честно, роднините не са кой знае какво. Не съм чак толкова близка с братята и сестрите ми. Напоследък имахме доста сблъсъци, всъщност.

Айзък се обърна с лице към нея и се облегна на лакът.

— Защо?

Снегът беше започнал да прониква през дънките на Емили и да гъделичка кожата ѝ. Тя имаше предвид начина, по който семейството ѝ беше реагирало на новината, че харесва Мая. Не само Карълайн откачи, Джейк и Бет дори я извадиха от имейл списъка си за известно време.

— О, обичайните семейни разправии — пророни тя най-накрая. — Нищо кой знае колко интересно.

Айзък кимна с глава, после се изправи и обяви, че слиза в гората, за да спаси шейната си, преди да е станало твърде тъмно. Емили го проследи с поглед как се спуска по хълма и усети как я изпълва едно неспокойно, мъчително усещане. Защо просто не му разкри каква е всъщност? Защо ѝ се струваше толкова... трудно?

След това погледът ѝ се премести към празния паркинг на факултета по химия. Една кола тъкмо завиваше в него и паркира под светлините в подножието на хълма Холис, недалеч от мястото, където двамата с Айзък се сблъскаха. Отстрани на колата пишеше „Роузуудска полиция“. Емили тихо изписка, разпознавайки кестенявата коса на шофьора. Беше полицай Уайлдън.

Челото му беше набръчкано от тревога и той излая нещо в телефона си. Емили продължи да го наблюдава. Когато беше малка, двете с Карълайн отмъкваха малкия телевизор от кухнята в тяхната стая и до късно през нощта гледаха хорър филми, намалили звука до край. Умението ѝ да чете по устните се беше поизгубило, но тя бе повече от сигурна, че току-що е хванала Уайлдън да казва на някого по телефона да стои надалеч.

Сърцето на Емили биеше като лудо в гърдите ѝ. Да стои надалеч? В този момент Уайлдън я забеляза. Очите му се разшириха. След миг той ѝ кимна рязко и наведе глава.

Емили се обърна смутено, питайки се дали Уайлдън не е дошъл тук, насаме, за да се погрижи за някакъв личен проблем. Беше глупаво да си мисли, че целият му живот се върти около случая на Али.

Когато телефонът ѝ, който беше пъхнат в малкото предно джобче на анорака ѝ, започна да звъни, Емили тихо извика. Тя го измъкна, цялата настръхнала. На дисплея беше изписано името на Ариа.

— Здравсти — въздъхна Емили с облекчение. — Какво става?

— Получавала ли си някакви нови странни съобщения? — попита настоятелно Ариа.

Емили се размърда и снегът под тялото ѝ заскърца. Тя проследи с поглед Айзък, който изчезна в гъстата борова гора, в търсене на шейната си.

— Не...

— А аз получих. Преди минутка. Някой ме беше снимал, Емили. Тази вечер. Човекът, който праща тези есемеси, знае къде ходим и какво правим.

Остър порив на вятъра преряза лицето на Емили и очите ѝ се насълзиха.

— Сигурна ли си?

— Обадох се на Уайлдън в участъка преди около двацет минути — продължи Ариа, — но той каза, че отива на важна среща и не може да говори.

— Чакай малко — измърмори Емили с измръзналите си устни, объркана. — Уайлдън не е в участъка. Преди минутка го видях. — Тя погледна надолу по хълма. Колата на Уайлдън вече не беше на паркинга. Стомахът ѝ се сви на кълбо. Уайлдън сигурно е казал на Ариа, че отива на обиколка, а не на важна среща. Най-вероятно не го беше чула добре.

— А ти къде си всъщност? — попита Ариа.

Айзък се появи от гората, като теглеше шейната си. Погледна нагоре към нея и махна с ръка. Емили преглътна тежко, сърцето ѝ се разтуптя.

— Трябва да вървя — каза бързо тя. — Ще ти се обадя после.

— Чакай! — В гласа на Ариа прозвуча тревога. — Аз не съм...

Емили затвори телефона, прекъсвайки връзката. Айзък вдигна триумфално гумената шейна над главата си.

— Великият Айзък трябваше да се бори с мечка за нея! — извика той. Емили се засмя насила, опитвайки се да се успокои. Сигурно имаше някакво логично обяснение за съобщението на Ариа. Едва ли беше нещо сериозно.

Айзък се тръсна в шейната си и я погледна изпитателно.

— Така и не решихме каква ще е наградата ми за това, че спечелих състезанието.

Емили изсумтя, позволявайки си да се отпусне за миг.

— Какво ще кажеш за титлата „Най-великият измамник на света“? Или снежна топка в лицето?

— А какво ще кажеш за това? — И преди тя да се усети, той коленичи до нея и я целуна нежно по устните. Когато се отдръпна, Емили притисна длан към устата си. Усети вкуса на зелените ментови бонбонки тик-так, които Айзък смучеше, и устните ѝ изтръпнаха, сякаш току-що я беше ужалила пчела.

Очите на Айзък се разшириха, когато забеляза изражението на лицето ѝ.

— Нали... не сбърках?

Емили се усмихна объркано.

— Не — отвърна бавно тя. И щом думата докосна устните ѝ, тя някак си усети, че наистина не е сбъркал.

Айзък се ухили и хвана облечената ѝ в ръкавица ръка. Главата на Емили се завъртя така, сякаш току беше слязла от карнавална въртележка.

Внезапно телефонът ѝ отново иззвъня.

— Извинявай. Една моя приятелка се обади преди малко — обясни тя и отново го извади от джоба си. — Сигурно пак звъни. — Тя леко се обърна настрани и погледна към екрана:

Имате 1 ново съобщение.

Емили усети как гърлото ѝ пресъхва. Обърна се и огледа неясния, тъмен хълм, но двамата с Айзък бяха единствените хора тук. Тя бавно отвори съобщението.

Здрасти, Ем! Не пише ли в Библията, че добрите християни не целуват момичета като теб? И какво ще правим сега? Аз няма да издам греховете ти, ако ти не издадеш моите. Целувки.

А.

14. ВИВА ЛА ХАНА!

Малко по-късно същата вечер Хана влетя през входа на „Рив Гош“, френското бистро в мола „Кинг Джеймс“, като свиваше и разгъваше напрегнато юмруци. От грижливо прикритите тонколони се носеше гласът на Серж Гинсбург, а въздухът ухаеше на печено месо и пържени картопки, разтопено краве сирене и „Диор Жадор“. Затвореше ли очи, Хана почти можеше да си представи, че е миналата зима и Мона стои до нея. Все още не се беше случило нищо лошо — тялото на Али не беше открито в онази ужасна яма, нямаше го ужасният белег на брадичката ѝ, зловещият Иън не беше пуснат навън под гаранция, нямаше никакви нови съобщения от някакъв си фалшив А. Хана и Мона все още бяха най-добри приятелки, оглеждаха се в античните огледала, които висяха над умивалниците, и отправяха влюбени погледи към новите броеве на списанията „Ел“ и „Ю Ес Уийкли“.

Тя беше идвала в „Рив Гош“ и след Мона, разбира се — Лукас работеше тук през уикендите и винаги черпеше Хана с малък ром и диетична кола. Но тази вечер до нея не стоеше Лукас. Тя вървеше заедно с... Кейт.

Кейт изглеждаше добре — великолепно дори. Черна копринена панделка придържаше лъскавата ѝ кестенява коса. Беше облечена с яркочервена вталена рокля и носеше тъмнокафяви ботуши „Льофлер Рандъл“. Хана беше обула любимите си черни боти „Марк Джейкъбс“ с високи токчета, кашмирена блуза с качулка и тесни дънки, а устните ѝ блестяха с любимото ѝ ултрачервено червило „Нарс“. Двете заедно изглеждаха милиард пъти по-добре от Наоми и Райли, които се бяха свили като два грозни градински гнома край масата, на която по принцип сядаше Хана.

Хана се намръщи. Адски късо подстриганата коса на Наоми и късият ѝ, дебел врат я правеха да изглежда като костенурка.

Плъховидният нос на Райли помръдна, когато онази избърса ужасно тънките си устни със салфетка.

Кейт погледна към Хана, засичайки намръщения ѝ поглед.

— Те вече не са ти врагове, не го забравяй! — прошепна тя с ъгъла на устата си.

Хана въздъхна. На теория подкрепяше плана на Кейт „щом не можеш да ги победиш, съюзи се с тях“. Но в действителност...

Кейт се обърна към Хана. Тя беше с три инча по-висока от нея, затова се налагаше да навежда глава, когато ѝ казва нещо.

— Имаме нужда от приятелки като тях — произнесе спокойно Кейт. — Силата ни е в бройката.

— Да, просто...

— Имаш ли дори причина да ги мразиш? — изстреля бързо Кейт.

Хана сви рамене. Мразеше ги, защото бяха кучки... и защото Али също ги мразеше. Само че Али така и не им беше обяснила какво са направили Наоми и Райли, за да ги зареже така безцеремонно. Пък и Хана не можеше просто ей така да ги попита за това. Али беше накарала Хана и останалите да обещаят, че никога повече да не говорят с Наоми и Райли.

— Хайде. — Кейт сложи ръце на хълбоците си. — Дай да го направим.

Хана простена и изгледа намръщено бъдещата си доведена сестра. В единия ъгъл на устата ѝ имаше някакво мъничко петно. Хана не беше сигурна дали беше пъпка... или нещо друго. От ума ѝ не излизаше загадъчната тайна, за която Кейт беше намекнала предишния ден на закуска — че беше спала с някакво момче и това беше довело до усложнения. Херпесът си беше усложнение, нали? А от него не се ли получаваха мехури по кожата?

— Хубаво, да вървим — изсумтя Хана. Кейт се усмихна, хвана я за ръката и я поведе към масата на Наоми и Райли. Момичетата ги забелязаха, магнаха на Кейт, но Хана изгледаха подозрително. Кейт се запъти право към пейката и се тръшна върху червената възглавничка.

— Как сте, мацки? — изписка тя, раздавайки въздушни целувки.

Наоми и Райли се умилкваха известно време около Кейт, възхищавайки се на роклята ѝ, на гривната и ботушите, побутваха пълните си чинии с пържени картофи към нея. След това Наоми

погледна към Хана, която продължаваше да стои права до количката с десерти.

— А тази какво прави тук? — попита тя с нисък глас.

Кейт пъхна едно пържено картофче в устата си. Хана беше забелязала, че тя е от момичетата, които можеха да погълнат тонове храна, без да наддадат и един килограм. Кучка.

— Хана дойде, защото иска да ви каже нещо, мацки — обяви Кейт.

Райли повдигна извитите си вежди.

— Така ли?

Кейт кимна и скръсти ръце.

— Искате да се извини за всички гадости, които ви е причинила през годините.

Какво? Хана беше прекадено зашеметена, за да издаде и звук. Кейт беше казала, че просто ще се държат мило, не че ще се подмазват. Защо ѝ е да се извинява на Наоми и Райли? Те ѝ бяха причинили също толкова гадости, колкото и тя на тях.

Кейт продължи:

— Искате да започне на чисто с вас, мацки. Каза ми, че дори не се сееща за причината, поради която сте се скарали.

Хана хвърли такъв поглед към Кейт, който би стопил и замръзнала лава.

— Добре де — промърмори накрая, навеждайки очи. — Съжалявам.

— Чудесно! — изграчи Кейт. Тя погледна другите момичета окуражаващо. — Значи мир?

Наоми и Райли се спогледаха и се усмигнаха.

— Мир! — извика гръмко Наоми и всички, които седяха на околните маси, се обърнаха раздражено към тях. — Мона прецака и нас. Правеше се на наша най-добра приятелка, а после ни заряза след катастрофата с теб. Без каквато и да е причина!

— Е, всъщност вече знаем причината — поправи я Райли, вдигайки показалеца си. — Заряза ни, за да се върне при теб и покъсно, когато никой не е подозирал, да те блъсне с нейната кола.

— Боже. — Райли притисна ръка към гърдите си. — Толкова е зла.

Хана примигна. Точно за това ли трябваше да говорят сега?

— Наистина се чувстваме ужасно заради това, което трябваше да преживееш, Хана — усмихна се престорено Наоми. — Освен това съжаляваме много, че се карахме. Така че мир, определено! — Тя се изправи развълнувано и отново седна.

— Страхотно! — извика Кейт. Тя прегърна Хана и Хана също се опита да изобрази усмивка.

— Сядай, Хана! — каза Наоми. Хана седна предпазливо, чувствайки се като чихуахуа, което е навлязло в двора на някой ротвайлер. Всичко ѝ изглеждаше твърде лесно.

— Тъкмо разглеждахме новия „Тийн воуг“. — Райли побутна списанието към тях. — Нали благотворителната среща е този уикенд. Трябва да бием всички кучки с най-хубавите рокли.

Хана повдигна вежди, забелязвайки датата на корицата на списанието.

— Мислех, че този брой ще излезе чак след няколко седмици.

Райли отпи глътка от боровинковия си сок.

— Братовчедка ми работи в редакцията на списанието. Това е просто макет, но броят вече е даден за набор. Праща ми ги предварително. Понякога дори получавам покани за разпродажби, до които обикновените клиенти нямат достъп.

Сините очи на Кейт се опулиха.

— Супер!

Райли прехвърли няколко страници от списанието и посочи една кокетна черна коктейлна рокля.

— Божичко, толкова ще ти отива, Хана.

— На кого е? — наведе се напред с любопитство Хана.

— А тази страхотно ще ти подхожда на очите, Кейт. — Наоми посочи една синя тясна рокля на „BCBG“. — „Прада“ имат едни прелестни сатенени пантофки в същия цвят. Посетихте ли вече магазина им? Ей го там. — И тя посочи с пръст.

Кейт поклати глава. Наоми сложи ръка на устата си и ахна ужасена.

Кейт се засмя и отново погледна към списанието.

— Сигурно трябва да водим и кавалер на тази среща, нали? — попита тя, докосвайки лъскавите страници. — А аз дори не познавам нито едно момче тук.

— Няма за какво да се тревожиш. — Наоми завъртя очи. — Всички момчета в училище говорят за теб.

Райли обърна страницата.

— А Хана вече си има кавалер.

Хана веднага се напрегна. Сарказъм ли долови в гласа на Райли? И каква беше тази грозна усмивка на лицето на Наоми? В този миг я осени — канеха се да се изгаврят с Лукас. С манията му да ходи на разни клубни сбирки след училище, може ли, или пък с гейския потник, който трябваше да облича на работа в „Рив Гош“, или с това, че не играе лакрос. Из училище се носеше нелепият — и абсолютно неверен — слух, че няколко години по-рано Али била казала, че Лукас е хермафродит.

Хана сви юмруци в очакване. Знаеше си, че цялата „да простим и да забравим“ работа е твърде хубава, за да е истина.

Но Наоми просто ѝ се усмихна меко. Райли цъкна с език.

— Късметлийка.

Слабата като манекенка сервитьорка остави в ъгъла на масата тефтерче със сметката. В другия край на залата една млада двойка около двацетте седеше под любимия на Хана стар френски постер — зелен дявол, който танцува прегърнал бутилка абсент. Хана погледна към Наоми и Райли, момичетата, които ѝ бяха врагове откакто се помнеше. Нещата, заради които двете с Мона им се подиграваха, вече като че ли не струваха. Любовта на Райли към клиновете всъщност се оказа предвестник на модата — тя беше започнала да ги носи още преди Рейчъл Зоуи да ги избере за Линдзи Лоън. А новата прическа на Наоми всъщност я правеше да изглежда шик, и тя наистина заслужаваше признание за това, че се е осмелила да се хвърли в тази авантюра.

Хана отново погледна към списанието, внезапно изпълнена с великодушие.

— Райли, ще изглеждаш зашеметяващо в тази „Фоули и Корина“ — рече тя, сочейки една смарагдово зелена рокля.

— И аз си мислех същото! — съгласи се Райли и плесна одобрително ръката ѝ. Изведнъж на лицето ѝ се изписа лукаво изражение. — Знаете ли, до затварянето на мола остава един час. Да отскочим ли до „Сакс“?

Хана внезапно се почувства така, сякаш някой я беше наметнал е голям, мек кашмирен шал. Тя отново седеше в „Рив Гош“ с група момичета, готови да полетят към любимите ѝ магазини. Всичките ѝ тревоги отлетяха за миг. Че кой ще хаби време в тревоги и съжаления, когато може да отиде на пазар с новите си най-добри приятелки? Тя си спомни за съня си в болницата, докато още беше в кома след инцидента. Тогава Али се беше навела над болничното ѝ легло и ѝ беше казала, че всичко ще бъде наред. Може би Али от сънищата ѝ говореше точно за този момент.

Докато протягаше ръка, за да вземе чантата си и да тръгне след останалите, тя забеляза, че на дисплея на блекбърито ѝ примигва съобщение за нов есемес. Хана бързо погледна към момичетата. Кейт тъкмо обличаше кожухчето си, Наоми подписваше сметката, а Райли си слагаше червило. Сервитьорките обикаляха из „Рив Гош“, вземаха поръчки и поднасяха чинии. Тя отметна коса през раменете си и отвори съобщението.

Мило малко прасенце. Онези, които забравят миналото, са обречени да го повторят. Помниш ли нещастния си „инцидент“? Ако разкажеш на някого за мен, този път ще се погрижа да не се събудиш повече. Но само за да ти покажа, че мога да се държа мило, ще ти подсказва нещичко: някой в живота ти не е такъв, какъвто изглежда. Обичкам те!

А.

— Хана?

Хана бързо покри дисплея на телефона си с ръка. Кейт се беше приближила на няколко крачки и я чакаше, облегната на мраморния бар.

— Наред ли е всичко?

Хана си пое дълбоко дъх и постепенно черните точки пред очите ѝ започнаха да се разсейват. После бавно пусна телефона обратно в чантата си. Голяма работа. Майната му на тоя измислен А. — всеки може да е чул за малкото прасенце и инцидента. Тя отново беше на

върха, където ѝ беше мястото, и нямаше да позволи на някое глупаво хлапе да ѝ съсипва живота.

— Всичко е наред — изчурулика тя, дръпвайки ципа на чантата. После се втурна през ресторанта и се присъедини към останалите.

15.

ДОРИ В БИБЛИОТЕКИТЕ НЕ Е БЕЗОПАСНО

Спенсър наблюдаваше безизразно как парата от металната й термо чаша за кафе бавно се издига във въздуха. Андрю Кембъл седеше срещу нея, разлиствайки дебелия учебник по икономика. Той почука с пръст по една графика.

— Така, тук се обяснява как Федералният резерв контролира притока на пари — заяви той. — Например, ако Феда се разтревожи, че икономиката ни навлиза в рецесия, той намалява резерва и лихвите по заемите. Помниш ли, че говорихме за това в час?

— Аха — промърмори неясно Спенсър. Единственото нещо, което знаеше за Федералния резерв беше, че когато той намали лихвите, родителите й започват да се вълнуват, защото това означава, че акциите им ще скочат до небето и майка й ще може да предекорира хола — отново! Но Спенсър въобще не можеше да си спомни кога са говорили за това в час. Тя се чувстваше все така отчаяно безпомощна по икономика, както когато сънуваше, че е затворена в някаква подземна стая, която бавно се пълни с вода. Всеки път, когато се опиташе да набере 911, бутоните на телефона започваха да се въртят около нея. След това се превръщаха в гумени мечета и водата изпълваше устата и носа й.

Беше малко след осем часа в сряда вечерта и Спенсър и Андрю седяха в една от залите за четене на Роузуудската обществена библиотека и преговаряха последния дял от учебника по икономика. Тъй като тя беше изплагиатствала есето си по икономика, от „Роузууд дей“ бяха обявили, че ако този срок не завърши с шестица, ще бъде изключена завинаги от класа. Родителите й със сигурност нямаше да се изръсвят за частен учител — те дори все още не бяха разблокирали кредитните й карти — затова Спенсър се примири и се обади на Андрю, който имаше най-високите оценки в класа. Странно, но той с

удоволствие се съгласи да се срещне с нея, въпреки тоновете домашни, които имаха по английски, висша математика и химия.

— Освен това тук се прилага и уравнението на Фишер — продължи Андрю, почуквайки с пръст по учебника. — Спомняш ли си го? Нека да го използваме при разрешаването на някои проблеми в този раздел.

Кичур от гъстата руса коса на Андрю падна над очите му, когато се протегна, за да вземе калкулатора. Тя си помисли, че усеща кестеновия аромат на „Килс Фейшъл Фюъл“, любимият ѝ мъжки балсам за лице. Винаги ли го беше използвал, или отскоро? Беше повече от сигурна, че последния път, когато беше близо до него, на бала, той си беше сложил нещо по-различно.

— Ехо, Земята вика Спенсър! — Андрю размаха ръка пред лицето ѝ.

Спенсър примигна.

— Извинявай — заекна тя.

Той сгъна ръка върху учебника и се облегна на нея.

— Чу ли въобще нещо от това, което ти казах?

— Разбира се — увери го Спенсър, въпреки че когато се опита да си спомни, в главата ѝ се завъртяха съвсем различни мисли. Като съобщението на А., което получиха, след като Иън беше пуснат под гаранция. Или новинарските репортажи за процеса срещу него, който започваше в петък. Или как майка ѝ планира благотворителното събитие без нейно участие. Или намекът, че може би Спенсър не е родена Хейстингс.

Мелиса не разполагаше с кой знае какво в подкрепа на теорията си, която беше изказала във вторник вечерта. Всъщност единственото ѝ доказателство, че може би Спенсър е осиновена, беше това, че братовчед им Смит я беше подигравал някога, когато бяха още малки. Женевиев го беше напляскала и го беше изпратила в стаята му. И освен това, като се замисли, Мелиса не можеше да си спомни майка си да е била бременна цели девет месеца със Спенсър.

Това не беше много, но колкото повече разсъждаваше Спенсър, толкова повече ѝ се струваше като важно парче от пъзела, паднало точно на мястото си. Като се изключат мръснорусите коси, двете с Мелиса въобще не си приличаха. Освен това Спенсър винаги се беше чудила защо майка ѝ се ядосваше толкова много, когато я хващаше

заедно с Али и останалите да играят на „Ние сме тайни сестри“ в шести клас. Фантазираха си, че рождената им майка всъщност е някаква богата светска дама с много връзки, която изгубила петте си красиви дъщери на летището в Куала Лумпур (най-вече защото им харесваше как звучат думите Куала Лумпур), защото била шизо (най-вече защото им харесваше звученето на думата шизо). Обикновено госпожа Хейстингс се преструваше, че Спенсър и приятелките ѝ все едно не съществуват. Но когато чу с какво се занимават, тя бързо се намеси с думите, че въобще не е забавно човек да се шегува с психиатричните заболявания или с изоставените от майките си деца. Ама, чакай! Това беше просто игра.

Това обясняваше и много други неща. Защо родителите ѝ винаги фаворизираха Мелиса пред нея. Защо винаги бяха толкова разочаровани от Спенсър. А може би това въобще не беше разочарование — може би просто се отнасяха към нея с презрение, защото тя не беше истинска Хейстингс. Но защо не ѝ го бяха казали още преди години? Осиновяването не беше нещо скандално. Кирстен Кълън беше осиновена; рождената ѝ майка беше от Южна Африка. В началото на всяка учебна година Кирстен носеше снимки от лятното си пътуване до Кейптаун, където беше родена, и всяко момиче в класа на Спенсър си умираше от завист. Някога Спенсър също си беше мечтала тайно да е осиновена. Това ѝ изглеждаше толкова екзотично.

Тя гледаше разсеяно през малкото прозорче на читалнята към огромната синя арт инсталация, която висеше от тавана на библиотеката.

— Извинявай — обърна се тя към Андрю. — Малко съм стресирана.

Андрю се намръщи.

— Заради икономиката ли?

Спенсър си пое дълбоко дъх, готова да му се сопне, че това въобще не му влиза в работата. Само че той я гледаше толкова пламенно, а и наистина ѝ помагаше. Тя отново се сети за онази ужасна нощ на благотворителния бал. Андрю беше толкова развълнуван от мисълта, че те излизат заедно, но когато откри, че Спенсър всъщност го е използвала, много се обезсърчи и ядоса. Всичките истории с А. и Тоби Кавана се случиха точно след като Андрю разбра, че тя излиза с друг. Всъщност тя дали въобще му се извини за това?

Спенсър започна да затваря цветните си маркери и да ги прибира в калъфчето им, като внимаваше да ги подрежда с капачетата нагоре. Точно когато прибра електриковосиния маркер, изведнъж всичко в нея започна да съска, сякаш тя беше миниатюрен вулкан, готов всеки момент да изригне.

— Вчера получих покана за участие в лятната програма на Йейл и майка ми я изхвърли, преди да успея да я погледна — изтърси тя. Не можеше да разкаже на Андрю за Иън или А., но се почувства добре, след като поне успя да каже нещо. — Каза ми, че за нищо на света от Йейл няма да ме приемат в тяхната лятна програма. Освен това... родителите ми подготвят благотворителното събиране на „Роузууд дей“ този уикенд, а майка ми дори не ми спомена за това. Обикновено ѝ помагам при подготовката на подобни събития. После пък баба ми почина в понеделник и...

— Баба ти е починала? — очите на Андрю се разшириха. — Защо не каза нищо?

Спенсър примигна, изумена. Защо да казва точно на Андрю, че баба ѝ е починала? Да не би да са приятели?

— Не знам. Както и да е. Оставила е завещание, в което не съм включена — продължи тя. — Първо си помислих, че е заради историята със „Златната орхида“, но после сестра ми спомена за това, че в завещанието бил използва изразът „законни внуци“. В началото не ѝ повярвах, но след това се замислих. В това има смисъл. Трябваше да се досетя.

— Я по-бавно — рече Андрю, поклащайки тава. — Нещо не разбирам. Трябваше да се досетиш... за какво?

Спенсър си пое дълбоко дъх.

— Извинявай — произнесе меко тя. — Законни внуци означава, че някой от нас не е роден в семейството. Означава, че съм... осиновена.

Спенсър почука с нокти по голямото махагоново бюро в читалнята. Някой беше издълбал с ножче върху него. „Анджела е кучка“. Беше ѝ много странно да произнесе на глас думите „аз съм осиновена“.

— Може да е за добро — продължи да размишлява на глас Спенсър, протягайки дългите си крака под масата. — Може би

истинската ми майка се интересува от мен? Може би ще успея да се измъкна от Роузууд?

Андрю мълчеше. Спенсър го погледна, чудейки се дали не е казала нещо обидно. Най-накрая той се обърна и я погледна право в очите.

— Обичам те — обяви той.

Спенсър се ококори.

— Моля?

— Това е един уеб сайт — продължи Андрю, без да трепне. Столът му изскърца, когато се облегна назад. — Обичам те точка ком. Или може би беше слято „обичам те“, не съм съвсем сигурен. Сайтът помага на осиновени деца да се съберат с рождените си майки. По време на пътуването ми до Гърция се запознах с едно момиче, което ми разказа за него. Писа ми на следващия ден, за да ми каже, че се е получило. Щяла да се срещне с истинската си майка следващата седмица.

— О... — Спенсър се развълнува и се престори, че изпъва и без това идеално изгладената си пола. Разбира се, тя нито за миг не си беше помислила, че Андрю всъщност казва, че обича нея или нещо такова.

— Искаш ли да се регистрираш? — Той започна да прибира учебниците в раницата си. — Ако не си осиновена, те просто няма да намерят майка ти. Ако си... може и да го направят.

— Ами... — Главата на Спенсър се завъртя. — Добре. Защо не?

Андрю тръгна през библиотеката към залата с компютри. Спенсър го последва. Голямата читалня беше почти празна, имаше само няколко закъснели ученици, две момчета се въртяха около ксерокса и очевидно размишляваха кое да снимат, задниците или физиономиите си, както и няколко жени на средна възраст, които като че ли присъстваха на събрание на някакъв култ — всяка от тях носеше синя шапка. Стори й се че зърна някой, който се бързо се скри зад рафтовете с автобиографични книги, но когато отново погледна натам, не видя никого.

Залата с компютрите се намираше в предната част на библиотеката, обградена от всички страни с големи стъклени стени. Андрю седна пред една конзола, а Спенсър си придърпа стол до него. Той размърда мишката и мониторът светна.

— Добре. — Андрю започна да пише, след което завъртя екрана леко към Спенсър. — Виждаш ли?

„Събиране на семейства“ гласеше украсеният с цветенца розов надпис най-отгоре на страницата. В лявата страна на екрана имаше поредица от снимки и благодарствени писма от хора, вече използвали услугата. Спенсър се зачуди дали снимката на малката гръцка приятелка на Андрю я има тук — и дали е красива. Не че ревнуваше или нещо...

Тя кликна на линка, който гласеше „Регистрирай се тук“. Отвори се нова страница, на която имаше най-различни въпроси за нея, които сайтът по-късно щеше да използва, за да открие потенциалната майка на Спенсър.

Погледът на Спенсър пробяга по благодарствените писма. „Мислех си, че никога няма да намеря сина си! — пишеше някоя си Сейди, на четирийсет и девет години. — Вече сме заедно и сме най-добри приятели!“. Анджеела, момиче на двацет и четири години, възкликваше: „Винаги съм се питала коя е истинската ми майка. Сега вече я открих и двете смятаме да започнем заедно търговия с аксесоари!“. Спенсър знаеше, че светът въобще не е толкова невинен и наивен — нещата не се получаваха толкова лесно. Но същевременно не можеше да не се надява.

Тя преглътна тежко.

— А ако наистина се получи?

Андрю пхна ръце в джобовете на униформеното си сако.

— Ами това ще е добре, нали?

Спенсър потърка брадичката си, пое си дълбоко въздух и започна да пише името си, номера на мобилния телефон и адреса на електронната си поща. Попълни всички празни полета с данни за това къде и кога е била родена, какви здравни проблеми е имала и кръвната си група. Когато стигна до въпроса „Моля, обяснете защо провеждате това търсене“, пръстите ѝ се поколебаха над клавиатурата, в търсене на подходящия отговор. „Защото семейството ми ме мрази“ — искаше да напише тя. „Защото не означавам нищо за тях.“

Андрю надникна над рамото ѝ. „От любопитство“, написа най-накрая Спенсър. След това си пое дълбоко дъх и натисна „ИЗПРАТИ“.

От малките тонколонки се разнесе „лит лит калинке шаренокрила“, а по екрана се понесе анимираната фигурка на един

щъркел, който лети по света в търсене на майката на Спенсър.

Спенсър изпука с пръсти, вцепенена от това, което току-що беше направила. Когато се огледа, внезапно всичко наоколо ѝ се стори непознато. Беше идвала в тази библиотека през целия си живот, но никога не беше забелязала, че маслените картини по стените на компютърната зала всъщност бяха гористи пейзажи. Или че на голямата табела, залепена на гърба на вратата, пишеше:

„ДО ПОСЕТИТЕЛИТЕ В БИБЛИОТЕКАТА: КОГАТО ПОЛЗВАТЕ ИНТЕРНЕТ,
КАТЕГОРИЧНО СЕ ЗАБРАНЯВА ВЛИЗАНЕТО В МАЙ СПЕЙС И ФЕЙСБУК!“.

Тя никога не се беше заглеждала в дървения паркет с цвят на пясък, нито в огромните лампи с форма на петоъгълник, които величествено висяха от тавана на библиотеката.

Когато след това погледна към Андрю, той също ѝ се стори непознат — в добрия смисъл. Спенсър се изчерви, чувствайки се уязвима.

— Благодаря ти.

— Няма защо. — Андрю се изправи и се облегна на касата на вратата. — Намаля ли ти стресът?

Тя кимна.

— Да, намаля.

— Добре. — Андрю се усмихна и погледна часовника си. — Трябва да вървя, но ще се видим утре в училище.

Спенсър го проследи с поглед как прекосява библиотеката, махва на госпожа Джеймисън, библиотекарката, и излиза през въртящата се врата. След това се върна на компютъра и влезе в електронната си поща. Сайтът за осиновени ѝ беше изпратил писмо за добре дошла, в което заявяваше, че тя най-вероятно може да очаква резултати от търсенето както през следващите няколко дни, така и през следващите шест месеца. Тъкмо се нахвана да излезе и в кутията се появи ново писмо. Името на подателя представляваше комбинация от букви и цифри, а заглавието гласеше „Аз наблюдавам“.

По гърба ѝ пробягаха тръпки. Тя отвори писмото и се взря в думите.

Мислех, че сме приятели, Спенс. Аз ти пращам мило съобщение, а ти звъниш на ченгетата... Какво да направя, за да ви затворя устата, момичета? Всъщност, по-добре не ме предизвиквайте!

А.

— О, Господи! — прошепна Спенсър.

Край нея се разнесе трополене. Тя се обърна вдървено. В компютърната зала нямаше никой. Лампата в задния двор на библиотеката светна, но върху блестящия бял сняг не се виждаше нито един отпечатък. В този миг Спенсър забеляза нещо от външната страна на един от прозорците — бързо изчезващото запотвяване от нечий дъх.

Кръвта ѝ се вледени. „Аз наблюдавам“. Само преди секунди пред прозореца беше имало някой... а тя въобще не го беше усетила.

16.

ОСОБНЯЦИТЕ СЕ ПРИВЛИЧАТ

На следващата сутрин Ариа тръгна да слиза по стълбите, като разтъркваше сънено очи. Миризмата на органичното кафе, което Ила беше купила от пазара — едно от малкото неща, за които плащаше луди пари, без да се оплаква, — я примами към кухнята. Ила вече беше тръгнала за работа, но Майк седеше край масата, надвесен над купа мюсли с плодове, и общуваше с приятелите си в Туитър по айфона си. Щом Ариа видя кой седи до него, тя изписка стреснато.

— Ох! — Ксавие я погледна разтревожено. — Здравей.

Беше облечен с обикновена бяла тениска и едно много познато карирано долнище на пижама. В първия момент Ариа помисли, че Байрън го е забравил, но след това осъзна, че това е пижамата на Ила. Старата любима чаша за кафе на Байрън стоеше на масата пред Ксавие, заедно с днешния брой на „Филаделфия инкуайърър“. Ариа целомъдрено притисна ръка към гърдите си. Въобще не й беше минало през ума, че ще трябва да си сложи сутиен, преди да слезе в кухнята за закуска.

Отвън се разнесе звукът на автомобилен клаксон. Столът на Майк изскърца гневно, когато той се изправи с капещо от брадичката му мляко.

— Това е Ноъл. — Той грабна огромната си чанта с екипа за лакрос и се обърна към Ксавие. — До довечера, нали?

— Там съм — отвърна Ксавие.

Ариа погледна към часовника си.

— Седем и половина е. — Училището започваше след час и Майк обикновено се мотаеше до последната минута.

— Искаме да заемем най-удобните места в „Стийм“, за да видим Хана Мерин и готината й доведена сестра. — Очите на Майк се ококориха. — Виждала ли си я тая Кейт? Не мога да си представя, че те двете живеят заедно! Понякога разговаряш с Хана — знаеш ли дали спят в едно легло?

Ариа го погледна вбесено.

— Наистина ли очакваш да ти отговоря?

Майк метна чантата си през рамо и тръгна бавно по коридора, плесвайки с ръка огромния тотем с жабешко лице, който Ила беше намерила в един турски магазин. Входната врата се затръшна тежко. Ариа чу как автомобилният двигател изръмжа... и после нищо.

Къщата беше влудяващо тиха. Единственото нещо, което Ариа чуваше, беше музиката, изпълнявана на индийска цитра, която Ила слушаше всяка сутрин преди работа — често я оставяше да свири по цял ден, твърдейки, че действа успокояващо на котката им Поло и на цветята.

— Искаш ли да ти дам част от вестника? — наруши мълчанието Ксавие.

Подаде ѝ предната страница. На нея е големи букви пишеше „ИЪН ТОМАС СЕ КЪЛНЕ, ЧЕ ЩЕ ОТКРИЕ ИСТИНСКИЯ УБИЕЦ НА ДИЛОРЕНТИС ПРЕДИ УТРЕШНИЯ ПРОЦЕС“. Ариа потръпна.

— Няма нужда. — Тя бързо си наля кафе и тръгна обратно към стълбището.

— Чакай — викна Ксавие. Ариа се спря толкова рязко, че част от кафето ѝ се разля по пода. — Съжалявам, ако снощи в ресторанта съм те накарал да се чувстваш неудобно — произнесе сериозно той. — Това е последното нещо, което бих искал да направя. Освен това смятах да си тръгна, преди да слезеш долу. Знам колко особено ще се почувстваш.

Ариа искаше да го попита дали има предвид, че ще е особено, защото знае, че тя се интересува от него, или защото се среща с нейната все още неразведена майка.

— Всичко е... наред. — Ариа остави чашата с кафе на масичката в коридора, върху която стоеше телефонът. Тя беше затрупана с рекламни материали от последните изложби на Ксавие — Ила сигурно се беше разровила из творбите му. След това поотпусна твърде късите сиви панталонки на пижамата си. Искаше ѝ се да не беше обличала точно тези, които имаха огромен розов Пегас на задничето.

Тя се сети за съобщението на А., което беше получила предишната вечер в „Зайко байко“. Уайлдън беше обещал, че ще ѝ се обади веднага, щом проследи източника на последния есемес от А.

Надяваше се, че той ще я потърси още днес, за да може най-накрая да остави всичко зад гърба си.

Ариа обмисляше да покаже снимките си с Ксавие на Ила преди А. да успее да го направи. Опита се да си представи как ги обяснява. Работата е там, че аз си харесах Ксавие много преди да започнеш да излизаш с него, би могла да каже. Но вече не ме интересува! Така че ако някой ти изпрати съобщение или снимки, просто не им обръщай внимание, става ли?

Всъщност Уайлдън най-вероятно беше прав. Съобщението сигурно беше от някое глупаво хлапе. А и нямаше за какво да се сърди на Ксавие — той просто я беше скицирал, и то много добре. Това е. Дори Ила да види снимките, които А. беше изпратил на Ариа, Ксавие можеше да се намеси и да каже, че не е имало нищо. Той може би дори не е осъзнал посланието, което изпраща, когато е скицирал толкова подробно Ариа. Все пак Ксавие беше художник, а художниците не са от най-опитните в общуването същества на света. Ето Байрън, например: когато организираше коктейли за студентите си, той често се скриваше в спалнята и оставяше Ила да ги забавлява.

Ксавие се изправи и избърса брадичката си със салфетка.

— Какво ще кажеш да ти се реванширам? Отивам да се облека и после ще те закарам на училище.

Ариа отпусна рамене. Сутринта Ила беше отишла на работа с колата и предложението му определено звучеше по-добре от пътуването с училищния автобус, който беше пълен с ученици от началното училище, които не се уморяваха да си устройват състезания по надпърдяване.

— Добре — съгласи се тя. — Благодаря.

Двайсет минути по-късно Ариа се появи на входната врата, облечена в черното си букляно палто, което си беше купила в Париж. Колата на Ксавие, идеално реставрирано БМВ 2002 от края на шейсетте, я чакаше на алеята. Ариа се плъзна на предната седалка, възхищавайки се на лъскавия хромиран интериор.

— Ето така трябва да изглеждат старите автомобили. — Тя подсвирна, впечатлена. — Виждала ли си древната хонда на майка ми? Седалките ѝ са плесенясали.

Ксавие се засмя.

— Когато бях малък, баща ми караше една такава. — Той даде на заден ход в алеята. — След като родителите ми се развеدهа и той се премести в Орегон, колата ми липсваше повече от него.

Той погледна към Ариа съучастнически.

— Наистина разбирам колко особена е тази ситуация. Майка ми тръгна по срещи веднага, след като се разведе. Ненавиждах я за това.

Значи това е имал предвид. Ариа упорито се загледа в противоположната посока, към двама ученици от долните класове на общественото училище, които трмаво прескачаха започналите да се топят преспи на път към автобусната спирка. Последното нещо, което би искала да чуе, е поредната история от типа „и аз съм го преживял“. Шон Ейкърд, с който беше излизала известно време през есента, беше споделил колко трудно е преживял смъртта на майка си и повторния брак на баща си. А Езра се оплакваше, че когато техните се развели, той изпушил тонове марихуана. Иха, животът на всички е гаден! Това не правеше проблемите ѝ по-лесни.

— Всичките гаджета на мама се опитваха да се сприятелят с мен — продължаваше Ксавие. — Всеки ми носеше спортни принадлежности — бейзболни ръкавици, баскетболни топки, един дори ми подари хокейна униформа, заедно с наколенките и всичко останало. Ако наистина си бяха направили труда да се поинтересуват от мен, щяха да разберат, че бих предпочел миксер. Или формички за печене на сладкиши. Или тиган за палачинки.

Ариа го погледна заинтригувано.

— Тиган за палачинки ли?

Ксавие се усмихна смутено.

— Много обичах да готвя. — Той натисна спирачките пред пешеходната пътека и изчака група деца да преминат. — Така се успокоявах. Много добър бях в приготвянето на целувки. Това беше преди да открия изкуството. Бях единственото момче в клуба по готварство в училище. Всъщност оттам идва и името ми в сайта за запознанства — Волфганг. В гимназията бях обсебен от Волфганг Пък. Той имаше един ресторант в Лос Анджелис, наречен „Спаго“ и веднъж отидох там от Сиатъл, където учех, с надеждата, че просто ще вляза вътре без резервация. — Той завъртя очи. — Накрая се озовах на обяд в „Арбис“.

Ариа го погледна, отбелязвайки сериозното му изражение. После избухна в смях.

— Направо е трябвало да се родиш момиче!

— Знам. — Ксавие наведе глава. — Не бях много популярен в гимназията. Никой не ме харесваше.

Ариа прокара пръсти през дългата си черна опашка.

— И аз не бях особено популярна.

— Ти? — Ксавие махна с ръка. — Не го вярвам.

— Така беше — тихо отвърна Ариа. — Никой не можеше да ме разбере.

Тя се облегна назад и потъна в мислите си. Ариа твърдо избягваше да си спомня за самотните години без приятели, преди да се съберат с Али, но когато предишния ден видя онази черно-бяла снимка — от деня, когато бяха обявили началото на „Капсулата на времето“, — тя отпуши цял поток от спомени.

Когато беше в четвърти клас, всеки от класа ѝ в „Роузууд дей“ си беше намерил приятелче сред останалите. Но в пети нещата внезапно... се промениха. Буквално за една нощ се сформираха групички и вече всеки си знаеше мястото. Сякаш играеха на „заеми свободния стол“: когато музиката спря, всеки играч седна на най-близкия до него стол, а Ариа продължи да обикаля наоколо.

После се опита да си намери приятелки. Веднъж се облече в черно, обу кубинки „Док Мартенс“ и се смеси с хулиганите, които обичаха да отмъкват разни неща от магазините „Уауа“ и пушеха цигари, скрити зад пързалката с форма на дракон пред училището. Но тя нямаше нищо общо с тях. Те презираха четенето, ненавиждаха дори такива забавни неща като „Нарния“. Друг път извади скъпите си дрехи и се опита да се смеси с онези предвзети кокошки, които обожаваха „Хеллоу Кити“^[1] и намираха момчетата за възмутително груби. Но не можа да ги изтърпи. Едно от тях плака цели три часа, защото по невнимание беше стъпило в междучасието върху една калинка. Нито една групичка не ѝ допадаше, така че в края на краищата Ариа спря да опитва. Прекарваше много време сама, без да обръща внимание на останалите, в което беше много добра.

Всъщност останалите, без Али. Разбира се, Али беше типично роузуудско момиче, но нещо в нея очароваше Ариа. В деня, когато Али излезе от училище и обяви, че ще спечели „Капсулата на времето“,

Ариа не се стърпя и набързо скицира красивото ѝ лице със сърцевидна форма и зашеметяващата усмивка. Завиждаше ѝ колко лесно се оправя с момчетата — дори с по-големите като Иън. Но онова, което Ариа харесваше най-много в Али, беше красивият ѝ, чувствителен по-голям брат.

В деня, когато Джейсън се сопна на Иън и му каза да остави Али на мира, Ариа вече беше безумно и окончателно влюбена в него. От седмици през всяко междучасие тя се промъкваше в гимназиалната библиотека, за да го наблюдава как учи немски. Криеше се зад дърветата, които растяха около игрището, за да го гледа как се покланя театрално след всеки вкаран гол. Понякога отиваше в стаята, където бяха изложени годишниците, и ги разлистваше в търсене на каквато и да е информация за него. Това беше един от малкото мигове, когато беше доволна, че няма приятели. Можеше спокойно да въздиша по несподелената си любов, без да се налага да я обяснява на когото и да било.

Скоро след като беше обявено началото на „Капсулата на времето“, Ариа пхна в раницата си Байръновата „Кланица пет“ с автограф от Вонегът — едно от нещата, които беше прочела за Джейсън в един стар годишник беше, че е голям почитател на писателя. Сърцето ѝ тупкаше силно, докато го чакаше да излезе от часа по „Принципи на журналистическото писане“. Щом го зърна, тя бръкна в чантата си за книгата, с надеждата, че ще успее да му я покаже, когато минава край нея. Когато Джейсън разбереше, че Ариа също харесва Вонегът, може би щеше да осъзнае, че са другарчета по душа.

Но госпожа Уогнър, секретарката на директора, се появи в последната минута, и хвана Джейсън за ръката. Търсели го по телефона, важно било. „Някакво момиче“ — обясни госпожа Уогнър. Лицето на Джейсън потъмня. Той прелетя край Ариа, без дори да я погледне. Тя смутено прибра книгата обратно в чантата си. Момичето, което се обаждаше на Джейсън, сигурно беше на неговата възраст и зашеметяващо красиво, а Ариа беше просто някаква си странна шестокласничка. На следващия ден Ариа, Емили, Спенсър и Хана се озоваха едновременно в задния двор на Али. Очевидно всички имаха едно на ум: да откраднат парчето от знамето за „Капсулата на времето“. Всъщност Ариа не се интересуваше особено от него —

просто търсеше нова възможност да види Джейсън. Тогава още не знаеше, че желанието ѝ ще се изпълни.

Ксавие натисна спирачката на старото БМВ и рязко върна Ариа в действителността. Намираха се на паркинга пред „Роузууд дей“.

— Все още имам чувството, че хората не ме приемат — завърши Ариа, загледана във величествената тухлена сграда на училището. — Дори и сега.

— Може би защото си художничка — меко отвърна Ксавие. — Художниците винаги се чувстват неразбрани. Но точно това те прави специална.

Ариа прокара пръсти по чантата си, направена от кожа на як.

— Благодаря — отвърна тя, наистина поласкана от думите му. След това добави с усмивка: — Волфганг.

Ксавие трепна.

— До после. — Той ѝ махна с ръка и потегли.

Ариа проследи с поглед как колата му излиза от паркинга и тръгва по пътя. Изведнъж чу нещо, което ѝ прозвуча като хихикане, близко до ухото ѝ. Обърна се рязко, опитвайки се да разбере откъде идва, но никой не гледаше към нея. Паркингът беше пълен с деца. Девън Арлис и Мейсън Байърс се опитваха да се избутат един друг в една кална локва. Скот Чин, фотографът на годишника, беше насочил обектива към изкривените клони на дърветата, а зад него, на хлъзгавия тротоар, стояха Джена Кавана и нейното куче водач. Тя държеше главата си вдигната, бледата ѝ кожа блестеше, а тъмната ѝ коса се беше разпиляла върху червеното ѝ вълнено палто. Ако не беше бялото бастунче и кучето, Джена можеше да мине за типично роузуудско момиче.

Тя се спря само на няколко ярда от Ариа, сякаш се взираше в нея.

Ариа се обърна към нея.

— Здравей, Джена — произнесе тихо тя.

Джена вдигна глава — не я беше чула и със сигурност не я виждаше, — след което дръпна кучето за каишката и продължи напред по тротоара към училището.

Ариа усети как космите по ръцете ѝ настръхват и я побиват студени тръпки от главата до петите. И въпреки че навън беше мразовито, тя беше повече от сигурна, че не времето е причината за това.

[1] Най-известната анимационна героиня на японската компания „Санрио“. Името означава буквално „котенцето Здравей“. — Б.пр. ↑

17.

ОХ, ПОПУЛЯРНОСТТА ИСКА ЖЕРТВИ

— Има нещо дебело в Кирстен Калън — прошепна Наоми в ухото на Хана. — Дали не са ръцете ѝ?

— Определено — изсъска в отговор Хана. — Но така става, когато пиеш калорична бира на коледните партита. — Тя проследи с поглед Сиена Морган, красива второкурсничка, която мина край тях, метнала на рамо скъпата си чанта „Луи Вюитон“ с монограм. — Мацки, а знаете ли истината за чантата на Сиена? — Тя се обърна към тях и замълча, за да постигне по-драматичен ефект. — Купила си я е от аутлет!

Наоми притисна длан към устата си. Райли изплези език с отвращение. Кейт праметна косата си през рамо и бръкна в собствената си оригинална чанта „Вюитон“ за червило.

— Чувам, че нещата, които се продават в аутлетите, са фалшиви — промърмори тя.

Беше четвъртък сутринта, преди училище, и Хана седеше заедно с Кейт, Наоми и Райли на най-хубавата маса в „Стийм“. През тонколониите се разнесе класическа музика, което означаваше, че е време да тръгват към класните си стаи. Хана и Кейт се изправиха и се хванаха за ръце, а Наоми и Райли тръгнаха след тях. Процесията от четирите момичета пое напред, следвана от малък антураж от момчета. Кестенявата коса на Хана сияеше. Наоми изглеждаше изключително модерна с тревистозелените си боти. Обикновено плоскогърдата Райли днес изглеждаше доста закръглена, благодарение на сутиена „Уондърбра“, който я бяха накарали да купи предишния ден в мола „Кинг Джеймс“. Хана отдавна не си беше прекарвала толкова приятно по време на пазаруване. Нищо чудно, че малката групичка второкурснички край гишетото за изгубени и намерени вещи ги гледаше завистливо. Нищо чудно, че Ноъл Кан, Майк Монтгомъри, Джеймс Фрийд и останалите от отбора по лакрос ги бяха гледали влюбено от масата си в дъното на кафенето. Бяха минали само няколко часа

откакто Хана се беше извинила на Наоми и Райли, но вече всички в училище разбираха, че те са хората, на които трябва да се завивда, които трябва да се познават. Усецането беше адски приятно.

Внезапно Хана усети как някой я хваща за ръката.

— Имаш ли минутка?

Спенсър се беше подала между шкафчетата. Мръсно русата ѝ коса беше опъната назад и очите ѝ се стрелкаха наляво и надясно. Сякаш малкото механично ключе на гърба ѝ беше твърде пренавито.

— Ами заета съм — отвърна Хана, опитвайки се да я подмине.

Но Спенсър я придърпа в нишата на фонтанчето. Кейт погледна през рамо и изненадано повдигна вежди, но Хана ѝ махна да върви. После се обърна към старата си приятелка.

— Господи, сега пък какво? — сопна ѝ се тя.

— Снощи получих ново съобщение. — Спенсър тикна сайджика си под носа на Хана. — Виж.

Хана мълчаливо прочете есемеса. Мислех си, че сме приятелки, Спенс! Ала-бала.

— И какво? — тросна ѝ се тя.

— По това време бях в библиотеката. А когато се обърнах, видях че прозорецът е замъглен. От нечий дъх. Кълна се в Бога, това е Иън! Той ни следи!

Хана подсмръкна. Може би сега беше подходящият момент да спомене за своето съобщение от А., което беше получила предишния ден, но това означаваше да признае, че съобщенията са нещо, от което трябва да се страхуват.

— Уайлдън каза, че явно става въпрос имитатор — прошепна тя. — Не е Иън.

— Трябва да е той! — извика толкова силно Спенсър, че група по-малки момичета, облечени в зимните униформи на мажоретки, ги погледнаха изплашено. — Пуснаха го от затвора. Той не иска да свидетелстваме срещу него, затова е решил да ни изплаши. В това има смисъл, нали?

— Иън е под домашен арест — напомни ѝ Хана. — Сигурно е някое смотано хлапе от Роузууд, което те е видяло по новините, решило е, че си готина и мисли, че по този начин ще успее да привлече вниманието ти. И знаеш ли какво? Наистина е успял. Спечелил е. Най-

доброто, което можеш да направиш, е просто да не му обръщаш внимание.

— Ариа също е получила ново съобщение. — Спенсър подаде глава навън и огледа коридора, сякаш Ариа щеше изведнъж да се появи като по чудо отнякъде. — Споменала ли ти е нещо? Знаеш ли дали Емили е получавала?

— Защо не занимаеш Уайлдън с това? — отвърна бързо Хана и отстъпи назад.

— Смяташ ли, че трябва? — Спенсър замислено опря пръст на брадичката си. — В съобщението пише, че трябва да си мълча.

Хана изсумтя.

— Толкова си смотана — промърмори тя. — Това е фалшивият А.

След тези думи тя сви пренебрежително рамене и си тръгна. Спенсър изписка невярващо, но Хана въобще не ѝ обърна внимание. Нямахше да позволи на Имитатора А. да я манипулира — вече нямахше да бъде така уплашена, нямахше да е страхливото малко момиче от преди няколко месеца. Животът ѝ вече беше различен.

Кейт, Наоми и Райли бяха стигнали до края на коридора, близо до големия панорамен прозорец, който гледаше към заснеженото игрище за хокей на трева. Хана се устреми към тях, надявайки се, че не е пропуснала нещо интересно. Трите момичета обсъждаха какво ще облекат за благотворителното събиране на „Роузууд дей“, което щеше да се проведе в къщата на Спенсър в събота вечерта. Планът беше на сутринта да отидат на спрей-тен процедури в „Сънленд“, след обяд да си направят маникюр и педикюр във „Фермата“, а после да се облекат и да идат у Наоми, където да си оправят грима и да скокнат в наетата кола. Възнамеряваха да се появят с дълга лимузина „Хамър“, но Кейт ги осветли, че хамърите не са на мода от две години.

— Там сигурно ще има светски фотографии, затова смятам да облека рокля на „Дерек Лам“. — Наоми отметна платинено русия бретон от очите си. — Мама каза, че трябва да я пазя за бала, но след седмица вече ще е забравила за това и ще ми каже да си избира нещо друго.

— Можем да се облечем еднакво — предложи Райли, хвърляйки един поглед в огледалцето на пудриерата си „Диор“. — Какво ще кажете за онези рокли на „Суитфейс“, които видяхме вчера в „Сакс“?

— „Суитфейс“, гадост. — Наоми изплези език. — На звездите не трябва да им се позволява да моделират дрехи.

— Роклите бяха много къси и сладки — настоя Райли.

— Спрете да спорите — прекъсна ги Кейт отегчено. — Днес следобед пак ще отидем в „Крал Джеймс“, става ли? Сигурно има хиляди магазини, които не сме посетили. Ще си намерим нещо великолепно. Какво ще кажеш, Хана?

— Става — кимна Хана. Наоми и Райли бързо се съгласиха с тях.

— Трябва да ти намерим кавалер, Кейт. — Наоми прегърна Кейт през кръста. — В града има такива сладурчета.

— Какво ще кажете за Ерик, брата на Ноъл? — предложи Райли и опря кльошавия си задник на парното под прозореца. — Толкова е готин.

— Но пък е излизал с Мона. — Наоми погледна към Хана. — Смяташ ли го за странно?

— Не — бързо отвърна Хана. За пръв път не усети болка при споменаването на името на Мона.

— Ерик ще бъде идеален за Кейт. — Наоми разшири очи. Чух, че докато ходел с Бриана Когън, двамата отскочили до Ню Йорк и отседнали в луксозен апартамент на последния етаж на „Мандарин Ориентал“. Ерик я завел на разходка с карета из Сентръл парк и в знак на любовта си ѝ купил златна гривна от „Картие“.

— И аз го чух — въздъхна с копнеж Райли.

— Ами, подобна романтика ще ми дойде добре — призна Кейт. Тя погледна крадешком към Хана. Хана кимна утвърдително, долавяйки лекия намек на Кейт за тайната ѝ, пагубна, сложна връзка с Херпесчо в Анаполис. Въпреки че Кейт все още не беше потвърдила, че става въпрос за херпес, тя беше помолила Хана да не обсъжда историята с новите им приятелки.

Хана усети нечия друга ръка на рамото си и ядосано се обърна, очаквайки отново да види Спенсър. Вместо това се озова пред Лукас.

— О, здравей. — Тя спокойно приглади косата си с ръце. През последните няколко дни двамата с Лукас си бяха разменили само няколко имейла и есемеса, тя упорито отказваше позвъняванията му. Беше твърде заета да обработва новата си групичка, което си беше деликатно изкуство, също като обшиването с мъниста на някоя модна рокля.

Хана забеляза, че на ноздрата му беше залепнало нещо дребно, което много приличаше на троха от поничка. Обикновено намираще неспособността на Лукас да улучва устата си за много сладка, но сега, когато Кейт, Наоми и Райли бяха тук, тя се почувства неудобно. Бързо я избърса. Освен това ѝ се прииска да можеше да пхне ризата му в панталоните, да завърже връзките на едната му маратонка и да оформи косата му с малко пяна — изглежда той беше забравил да използва гела, който му беше купила от „Сефора“, — но това вече щеше да изглежда прекалено.

Кейт пристъпи напред и се усмихна широко.

— Здравсти, Лукас. Радвам се да те видя.

Очите на Лукас прескачаха от ръката на Кейт, която стискаше Ханината, към лицето на Хана, след това обратно към ръката. Хана се усмихна безмълвно, молейки се Лукас да си затваря устата. Последния път, когато беше видял Хана и Кейт заедно, беше през зимната ваканция, когато беше отишъл да вземе Хана и да я води на ски. Хана дори не си направи труда да представи Кейт, преструвайки се, че тя е просто част от обзавеждането. Сега просто не беше намерила време, за да му обясни последното развитие на нещата.

Кейт се прокашля, очевидно забавлявайки се.

— Така. Нека оставим влюбените птички насаме, мацки.

— После ще се видим — каза Хана със стиснати устни.

— Чао, Лукас — пропя Кейт и заедно с Наоми и Райли тръгнаха по коридора.

Лукас прехвърли учебниците си в другата ръка.

— Значи...

— Знам какво ще кажеш — прекъсна го Хана изнервено. — Реших да дам на Кейт втори шанс.

— Ама нали каза, че била същински демон.

Хана подпря ръце на кръста си.

— И какво очакваш да направя? Живее в къщата ми! Баща ми практически ми каза, че ще се откаже от мен, ако не се държа добре с нея. Тя ми се извини и аз реших да приема извинението ѝ. Защо просто не се радваш за мен?

— Добре, добре. — Лукас отстъпи примирено назад. — Радвам се за теб. Не исках да прозвучи иначе. Съжалявам.

Хана изпръхтя ядосано.

— Няма нищо. — Но Лукас беше убил тръпката ѝ. Тя се опита да чуе за какво си говорят Кейт, Наоми и Райли, но те бяха твърде далеч. Дали все още обсъждаха роклите, или вече бяха преминали на обувките?

Лукас размаха ръка пред лицето ѝ. Изглеждаше загрижен.

— Добре ли си? Изглеждаш ми малко... странно.

Хана врътна глава към него, докарвайки възможно най-искрената си усмивка.

— Добре съм. Всъщност дори отлично. Но трябва да тръгваме, нали? Ще закъснеем за час.

Лукас кимна, но продължаваше да гледа странно Хана. Най-накрая въздъхна, наведе се напред и я целуна по вратлето.

— Ще поговорим за това по-късно.

Хана го проследи с поглед, докато той се отдалечаваше по коридора към крилото за естествени науки. През зимната ваканция Хана и Лукас бяха направили една огромна снежна жена в двора, нещо, което не беше правила от малка. Лукас ѝ беше сложил едни огромни пластмасови гърди, а Хана ѝ беше вързала своя шал „Бърбери“ на врата. След като приключиха, те започнаха да се замерят със снежни топки, а после се прибраха в къщата и си опекоха шоколадови сладки. Хана примерно изяде само две.

Това беше любимият спомен на Хана от зимната ваканция, но сега се питаше дали двамата с Лукас не би трябвало да се занимават с нещо по-зряло. Като например да се промъкнат в „Мандарин Ориентал“ в Ню Йорк и да пазаруват бижута на Пето авеню.

Коридорът беше почти празен и много учители вече затваряха вратите на класните си стаи. Хана тръгна по коридора и отметна назад коса, опитвайки се да се отърси от усещането за неудобство. От вътрешността на чантата ѝ се разнесе тих звук, който я накара да подскочи. Беше мобилният ѝ телефон.

В стомаха ѝ постепенно започна да пулсира едно мъничко семенце тревога. Когато погледна към екрана, тя е облекчение видя, че съобщението е от Лукас. *Забравих да попитам, пишеше той. Ще се видим ли днес следобед? Прати ми съобщение.*

Класическата музика, която се носеше от тонколониите по време на междучасията, утихна, което означаваше, че Хана закъснява. Беше забравила, че предложи на Лукас да му помогне да си избере нови

дънки в мола. Но въобще не ѝ допаднаше мисълта Кейт, Наоми и Райли да пазаруват рокли без нея, а ѝ се струваше странно Лукас да се мотае с тях.

Не мога, отговори му тя, като набираше текста, докато вървеше по коридора. *Съжалявам.*

Натисна бутона ИЗПРАЩАНЕ и затвори телефона си. Когато зави зад ъгъла, видя новите си най-добри приятелки, които стояха в края на коридора и я чакаха. Тя се усмихна и се приближи до тях, изтласквайки всяко смазващо чувство за вина от главата си. Все пак тя беше Хана Мерин и беше великолепна.

18.

СЪДЕБНО ЖУРИ ОТ ЕДИН

Четвъртък вечерта Спенсър седеше на масата в трапезарията съвсем сама. Мелиса беше излязла с приятели преди около час, а родителите ѝ се бяха прибрали в стаята си, след което чевръсто се измъкнаха през входната врата, като само ѝ казаха довиждане. Тя трябваше да прерови хладилника в търсене на нещо за вечеря и да се задоволи с няколко останали кутии с китайска храна.

Спенсър се взираше в купчината писма на кухненската маса. От колежа „Фениуърт“, някакво затънтено училище в централна Пенсилвания, ѝ бяха изпратили справочник и писмо, в което заявяваха, че биха я приели с удоволствие. Единствената причина „Фениуърт“ да я допусне да кандидатства най-вероятно беше богатото ѝ семейство. Парите, които смяташе, че ѝ се полагат по рождение — до този момент.

Спенсър измъкна сайдка от джоба си и провери електронната поща за трети път през последните петнайсет минути. Нямахше нищо от сайта за осиновени. Нямахше ново съобщение от зловеция нов А. И, за съжаление, нямаше нищо от Уайлдън. Както ѝ беше предложила Хана, тя му се обади, за да му каже за бележката, която беше получила в библиотеката, като не пропусна да добави, че някой я е наблюдавал през прозореца.

Но Уайлдън ѝ се стори отнесен. Или може би той също не ѝ вярваше — може би смяташе, че Спенсър не е благонадежден свидетел. Отново я успокои, че просто някое отегчено хлапе си прави шегички с нея, и че всички в полицейския участък на Роузууд разследват произхода на съобщенията. След това ѝ затвори по средата на следващия ѝ въпрос. Тя се втрени невярващо в телефона си.

Кендис, чистачката, започна да чисти печката и стаята се изпълни с миризма на евкалипт от препаратата, който използваше. Малкият телевизор с плосък екран, който стоеше върху шкафа в кухнята, предаваше „Следващият топ модел на Америка“, любимото

шоу на Кендис. От кетъринг фирмата бяха донесли част от продуктите за съботното благотворително събиране, а дистрибуторът на алкохол беше оставил няколко каси с вино. На кухненския плот бяха оставени три-четири големи бутилки, които непрекъснато напомняха на Спенсър, че тя не е включена в подготовката. Ако беше, тя със сигурност нямаше да поръча мерло — щеше да предпочете нещо по-изискано, като бароло^[1] например.

Спенсър погледна към телевизора, където група красиви момичета вървяха по импровизиран подиум в морга, и представяха нещо, което приличаше на смесица от бански и усмирителна риза. Внезапно екранът стана черен. Спенсър наведе глава. Кендис изпъшка разочаровано. Телевизорът примигна с ново лого. „Прекъсваме заради важни новини от Роузууд“ — разнесе се глас. Спенсър взе дистанционното и усили звука.

Един репортер с опулени очи и ниско подстригана коса стоеше пред сградата на съда в Роузууд.

— Получихме нова информация във връзка с дългоочаквания процес за убийството на Алисън Дилорентис — обяви той. — Въпреки спекулациите за липсата на убедителни доказателства, преди минути от офиса на областния прокурор заявиха, че процесът ще започне както е обявено.

Спенсър се загърна по-плътно с кашмирената си жилетка и въздъхна с облекчение. След това на екрана се появи изглед от къщата на Иън, голяма, несиметрична сграда с американското знаме, забито на верандата.

— Господин Томас беше пуснат временно под гаранция до започването на процеса — обяви гласът на репортера зад камера. — Снощи разговаряхме с него, за да видим как се чувства.

Лицето на Иън изпълни екрана.

— Невинен съм — заяви той. — Някой друг го е извършил, не съм аз.

— Пфу! — възмути се Кендис и поклати глава. — Не мога да повярвам, че това момче някога е стъпвало в тази къща. — Тя взе флакона с освежител за въздуха и пръсна срещу телевизора, сякаш присъствието на Иън на екрана изпълваше стаята с неприятен мирис.

Репортажът приключи и по телевизията продължи „Следващият топ модел на Америка“. Спенсър се изправи, усещаше главата си

замаяна. Имаше нужда да глътне малко въздух... и да прогони Иън от мислите си. Излезе през задната врата на верандата и студеният въздух я блъсна в лицето. Термометърът с форма на чапла, който висеше на стълба до барбекюто, показваше само два градуса по Целзий, но на Спенсър не ѝ се влизаше вътре за яке.

Навън беше тихо и студено. Гората зад хамбара — последното място, където Спенсър беше видяла Али жива — изглеждаше по-мрачна от обичайното. Когато тя се обърна и погледна към предния двор, в къщата на семейство Кавана светна лампа. Една висока, тъмнокоса фигура се приближи до прозореца на всекидневната. *Джена*. Тя обикаляше напред-назад и говореше по телефона си, устните ѝ се движеха бързо. Спенсър потрепери неспокойно. Толкова ѝ беше странно да види някой, който носи слънчеви очила вкъщи... и то през нощта.

— Спенсър! — прошепна някой много близо до нея.

Тя се завъртя рязко по посока към гласа и коленете ѝ се подгънаха. От другата страна на парапета стоеше Иън. Беше облечен в черно яке, закопчано догоре и черна скиорска шапка, нахлупена до веждите. Единственото, което Спенсър можеше да види, бяха очите му.

Тя изписка, но Иън вдигна ръка.

— Ш-ш-шт. Просто ме изслушай.

Спенсър беше толкова изплашена, че можеше да се закълне, че сърцето ѝ подскача като полудяло из гърдите.

— К-как успя да излезеш от къщи?

Очите на Иън проблеснаха.

— Имам си начини.

Спенсър погледна към задния прозорец, но Кендис беше излязла от кухнята. Телефонът ѝ лежеше само на няколко фута от нея, върху масата на верандата, прибран в ментовозеленото си кожено калъфче „Кейт Спейд“. Тя протегна ръка към него.

— Недей — промълви Иън с мек глас. Той леко разкопча якето си и свали шапката. Лицето му изглеждаше отслабнало, а светлокестенявата му коса стърчеше. — Просто искам да поговорим — каза той. — Бяхме толкова добри приятели. Защо ми причиняваш това?

Спенсър зяпна от изненада.

— Защото уби най-добрата ми приятелка, затова!

Иън бръкна в джоба си, без да сваля очи от нея.

Измъкна бавно пакет „Парламент“ и запали една цигара със запалката си „Зипо“. Спенсър никога не беше си помисляла, че ще види това. Иън и още няколко момчета от Роузууд участваха в местните рекламни акции против тютюнопушенето.

От устата му излезе синкав пушек.

— Знаеш, че не съм убил Алисън. Дори с пръст не бих я докоснал.

Спенсър се вкопчи в гладката дървена оградка на верандата.

— Ти си я убил — повтори тя с треперещ глас. — И ако си мислиш, че съобщенията, които ни изпращаш, ще ни уплашат и няма да свидетелстваме срещу теб, жестоко се лъжеш. Не се страхуваме от теб!

Иън наведе объркано глава.

— Какви съобщения?

— Не се прави на глупак! — изписка Спенсър.

Иън подсмръкна с объркано изражение на лицето. Спенсър погледна към ямата в двора на семейство Дилорентис. Беше толкова близо. После премести поглед към хамбара, мястото на последното им гостуване с преспиване. Бяха толкова развълнувани, че седми клас е свършил. Вярно, че между тях имаше някои търкания, вярно, че Али беше направила много неща, които бяха вбесили Спенсър, но тя беше сигурна, че ако бяха прекарвали достатъчно време заедно през онова лято, далеч от всички останали в „Роузууд дей“, те отново щяха да станат по-близки от всякога.

Но тогава двете с Али се скараха заради спускането на глупавите щори, за да може тя да ги хипнотизира. Преди Спенсър да се усети, спорът премина в скандал. Тя каза на Али да си върви... и Али си тръгна.

Дълго време Спенсър се чувстваше ужасно заради случилото се. Ако не беше казала на Али да си тръгне, може би момичето сега нямаше да е мъртво. Но сега вече знаеше, че каквото и да беше направила, то нямаше да промени нищо. Али и без това смяташе да ги зарече. Най-вероятно умираше от нетърпение да се срещне с Иън и да разбере какво е решил — дали ще скъса с Мелиса, или ще остави Али да разкаже на всички за тяхната толкова неуместна връзка. Али живееше заради подобни неща, изпробваше докъде може да манипулира хората. Но това не даваше право на Иън да я убива.

Очите на Спенсър се напълниха със сълзи. Тя се сети за онази стара снимка, която бяха гледали точно преди да обявят пускането на Иън под гаранция, от деня, в който беше обявено началото на „Капсулата на времето“. Иън беше имал дързостта да отиде право при Али и да ѝ каже, че ще я убие. Кой знае, може би още тогава е искал да го направи. Може би през цялото време това желание е тлеело в него. Може би го е приемал като идеалното престъпление. Никой няма да ме заподозре, сигурно си е мислил той. Та аз съм Иън Томас.

Тя го погледна, цялата трепереше.

— Наистина ли вярваш, че ще ти се размине? Какво ти е минавало през ума, докато си се забавлявал с Али? Не знаеше ли, че това е грешно? Не осъзнаваше ли, че се възползваш от нея?

В далечината играчи гарван, силно и грозно.

— Не съм се възползвал от нея — отвърна Иън.

Спенсър подсмръкна.

— Тя беше в седми клас — ти в дванайсети. Това не ти ли се струва странно?

Иън премигна.

— Поставила ти е някакъв глупав ултиматум — продължи Спенсър с разширени от вълнение ноздри. — Не е трябвало да я приемаш на сериозно. Просто е трябвало да ѝ кажеш, че не искаш да я виждаш повече!

— Това ли смяташ, че е станало? — Гласът на Иън прозвуча наистина изненадано. — Че Али ме е харесвала повече, отколкото аз нея? — Той се засмя. — Дватамата флиртувахме много, но това беше всичко. Тя като че ли не искаше да задълбаваме повече.

— Да бе, да — изсъска Спенсър през зъби.

— Но после... изведнъж... тя промени мнението си — продължи Иън. — Първоначално реших, че ми обръща повече внимание само, за да ядоса някой друг.

Минаха няколко секунди. Една птичка кацна до хранилката на задната веранда и закълва семенца. Спенсър постави ръце на кръста си.

— И този някой ще да съм била аз, така ли? Али е решила да те харесва само, за да ме ядоса?

— А? — Силен порив на вятъра развя краищата на черния шал на Иън.

Спенсър изсумтя. Наистина ли трябваше да го казва?

— Аз. Те. Харесвах. В седми клас. Знам, че Али ти е казала. Тя те е накарала да ме целунеш.

Иън въздъхна, свъсил вежди.

— Знам ли. Беше доста отдавна.

— Стига си лъгал — сопна му се Спенсър, бузите ѝ пламтяха от гняв. — Ти си убил Али — повтори тя. — Престани да се преструваш, че не си.

Иън отвори уста, но от тях не излезе нито звук.

— Ами ако ти кажа, че има още нещо, което не знаеш? — изстреля най-накрая той.

Над главите им с грохот прелетя самолет. Няколко къщи по-нататък, господин Хърст включи машината за почистване на сняг.

— За какво говориш? — прошепна Спенсър.

Иън дръпна дълбоко от цигарата си.

— Нещо голямо. Мисля, че и ченгетата го знаят, но не му обръщат внимание. Опитват се да ме натопят, но до утре ще съм се сдобил с улика, която ще докаже моята невинност. — Той се наведе към Спенсър и издуха дим в лицето ѝ. — Повярвай ми, това нещо ще преобърне живота ти.

Цялото тяло на Спенсър изтръпна.

— Кажи ми какво е то.

Иън отмести поглед.

— Все още не мога да ти кажа. Първо искам да съм сигурен.

Спенсър се изсмя горчиво.

— И очакваш просто да... ти повярвам? Нищо не ти дължа. Може би трябва да говориш с Мелиса, а не с мен. Мисля, че тя ще прояви повече съчувствие към съзливата ти история.

През лицето на Иън премина предпазливо изражение, което Спенсър не можа съвсем да улови — сякаш идеята въобще не му хареса. Отровната миризма от цигарата му надвисна над тях като саван.

— Онази нощ може и да съм бил пиан, но знам какво видях — каза Иън. — Отидох там с намерението да се видя с Али... но вместо това в гората видях две руси глави. Едната беше на Алисън. Другата... — Той повдигна подканващо вежди.

Две руси глави в гората. Спенсър бързо поклати глава, разбирайки намека на Иън.

— Не съм била аз. Излязох от хамбара след нея. Но след това тя ме заряза — за да намери теб.

— Значи е бил някой друг русокос.

— Щом си видял някого, защо не го каза на ченгетата още когато Али изчезна?

Погледът на Иън се отмести встрани. Той отново дръпна нервно от цигарата. Спенсър щракна с пръсти и го посочи.

— Не си казал нищо, защото нищо не си видял. Няма нищо голямо, на което ченгетата да не обръщат внимание... това е. Ти си я убил, Иън, и ще си платиш за това. Точка.

Иън издържа погледа ѝ няколко дълги секунди. След това конвулсивно мръдна с рамене и хвърли угарката от цигарата си в двора.

— Нищо не си разбрала — каза той с мъртъв глас. После изведнъж се обърна и тръгна по верандата, промъкна се през страничния двор на Спенсър и потъна в гората. Спенсър изчака да го види как се скрива между дърветата, преди да се стовари безпомощно на колене, без да осъзнава, че кишата веднага се просмуква през дънките ѝ. Горещи сълзи от страх се плъзнаха по лицето ѝ. Минаха няколко дълги минути, преди да забележи, че телефонът ѝ, който все още лежеше на масата на верандата, звъни.

Тя скочи и го грабна. Имаше ново съобщение.

Въпрос: Ако горката малка мис Несвършена внезапно изчезне, някой ще забележи ли въобще? Ти ме издаде два пъти. Ако станат три, ще разберем дали твоите „родители“ ще оплакват загубата на жалкия ти живот. Действай внимателно, Спенс.

А.

Спенсър погледна към гората.

— Не пращаш съобщения, така ли, Иън? — изкрещя тя към пустотата със свиреп глас. — Излез да те видя!

Вятърът тихо повя. Иън не отговори. Единственото доказателство, че въобще е бил тук, беше гневно блестящото червено въгленче на цигарата му, което бавно умираше на снега в двора.

[1] Италианско вино, наричано „Кралят на вината и вино на кралете“. Произвежда се в провинциите Кунео, Алби и Пиемонт. — Б.пр. ↑

19.

ЧОВЕК ОБИКНОВЕНО НЕ ОТКРИВА КЪСМЕТА СИ В БИСКВИТКИТЕ С КЪСМЕТЧЕТА

Четвъртък вечерта, след тренировката по плуване, Емили стоеше пред огледалото в съблекалнята и оглеждаше преценяващо облеклото си. Носеше любимите си шоколадовокафяви джинси, бледорозова блуза със съвсем леко загатнато жабо и тъмнорозови обувки без токчета. Дали беше подходящо облечена за вечерята с Айзък в „Чайна Роуз“? Или пък изглеждаше твърде женствено, съвсем не-Емили? Макар че напоследък не беше съвсем сигурна какво точно означаваше „Емили“.

— Защо си се изтупала така? — Карълайн изникна иззад ъгъла и стресна Емили. — На среща ли отиваш?

— Не! — отвърна бързо ужасената Емили.

Карълайн поклати многозначително глава.

— Коя е тя? Познавам ли я?

Тя. Емили цъкна през зъби.

— Просто ще обядвам с едно момче. Приятел. Това е.

Карълайн се приближи и оправи якичката на блузата ѝ.

— И на мама ли каза същото?

Всъщност Емили беше казала същото и на майка си. Тя може би беше единственото момиче в Роузууд, което можеше да каже на родителите си, че излиза с момче, без да си навлече на главата параноични лекции за това колко сериозно нещо е сексът и как трябва да се практикува от хора, които са далеч по-възрастни и влюбени.

След целувката на Айзък предишния ден тя се движеше непрекъснато в една озадачаваща мъгла. Нямаше представа какво се случваше в часовете. Сандвичът ѝ с фъстъчено масло и мармалад, който изяде на обяд, можеше със същия успех да бъде с дървени

стърготини и сардели — тя пак нямаше да забележи. И почти не обърна внимание на Майк Монтгомъри и Ноъл Кан, които ѝ махнаха от паркинга след тренировката по плуване и я попитаха дали е изкарала добре коледната ваканция.

— Има ли лесбийска версия на Коледа? — провикна се възбудено Майк. — Седеше ли в скута ѝ? Има ли елфи лесбийки?

Емили дори не се обиди и това доста я обезпокои — щом подигравките с гейовете вече не я притесняваха, това означаваше ли, че самата тя вече не е гей? Но нали до този важен, плашещ извод беше стигнала през последните няколко месеца? Нали това беше причината родителите ѝ да я изпратят в Айова? Щом изпитваше същите чувства към Айзък, каквито беше имала към Мая и Али, това какво означаваше? Хетеро? Би? Объркана?

Колкото и да ѝ се искаше да разкаже на семейството си за Айзък — по ирония на съдбата той беше идеалното момче, което да представи на родителите си, — тя се притесняваше. Ами ако не ѝ повярват? Ако се разсмеят? Ами ако се ядосат? Беше им причинила доста тревоги миналата есен. А сега отново харесваше момче, просто ей така? А и бележката от А. я накара да се замисли. Тя нямаше представа колко консервативен е Айзък и как ще реагира на тайните от миналото ѝ. Ами ако това го накара да се чувства неудобно и повече никога не ѝ проговори?

Емили тресна вратата на шкафчето си, завъртя ключалката и грабна брезентовата си чанта.

— Успех — пропя безгрижно Карълайн, докато Емили излизаше от съблекалнята. — Вярвам, че тя ще те хареса. — Емили примигна, но не я поправи.

„Чайна роуз“ се намираще на няколко мили надолу по магистрала 30, приятна малка самотна сграда, в близост до съборената каменна структура, която някога беше фонтан. За да стигне дотам, Емили трябваше да прекоси паркинга на магазина за преди „Кинко“ и пазара на амишите, където се продаваше домашно ябълково масло и картини на селскостопански животни в рамка от лакирано дърво. Когато излезе от колата, паркингът ѝ се стори мистериозно тих. *Твърде* тих? Усети как косъмчетата на врата ѝ се изправят. Всъщност Емили така и не се обади на Ариа онази вечер, за да обсъдят Новия А. Честно казано, Емили се страхуваше да говори с когото и да било за това и реши, че

ако не мисли за него, може би той просто ще изчезне. Ариа също не се беше обадила. Емили се зачуди дали някогашната ѝ приятелка не се опитва също да блокира мислите за него.

Боулинг залата на Роузууд също се намиреше в бизнес комплекса, въпреки че вече беше затворена и бе в процес на превръщане в поредното заведение за бързо хранене.

Емили, Али и останалите момичета често ходеха да играят боулинг всяка петъчна вечер в шести клас, след като станаха приятелки. В началото Емили го намиреше за странно. Тя си мислеше, че ще се мотаят в мола „Крал Джеймс“, където Али и старите ѝ дружки обичаха да се шляят през уикендите. Но Али каза, че иска да си почине от „Крал Джеймс“ — и от всички останали в „Роузууд дей“. „Новите приятели имат нужда да поостанат насаме, не мислите ли? — ги беше попитала тя. — Никой от училище няма да ни намери тук“.

Точно в тази боулинг зала Емили беше задала на Али единствения си въпрос, свързан с „Капсулата на времето“ — и стряскащите думи, които Иън ѝ беше казал онзи ден. Мотаеха се по алеите, пиеха безалкохолни от бара и се опитваха да свалят колкото се може повече кегли, като хвърляха гюллето между краката си. Емили се чувстваше по-смела онази вечер, по-склонна да се рови в миналото, което толкова усилено се опитваха да забравят. Когато дойде редът на Спенсър да хвърля, Хана и Ариа хукнаха към автомата за вафли. Тогава Емили се обърна към Али, която беше заета да рисува ухилени личица в белите полета на картата за отбелязване на резултата.

— Спомняш ли си как брат ти и Иън Томас се скараха в деня, когато обявиха началото на „Капсулата на времето“? — попита сякаш между другото Емили, като че не беше мислила само за това от седмици.

Али остави на масата изгризания молив и погледна Емили. Остана така повече от минута. После се наведе и завърза отново и без това здраво стегнатите връзки на обувките си.

— Джейсън е ненормален — промърмори тя. — Скъсах го от подигравки, докато ме караше към дома.

Само че Джейсън *не я* беше откарал вкъщи онзи ден — беше отпрашил нанякъде с една черна кола, а Али и приятелките ѝ се бяха запътили към гората.

— Значи караницата им не те е разстроила?

Али я погледна и се усмихна.

— Спокойно, Убиец! Мога да се грижа за себе си! — Това беше първият път, когато Али я нарече Убиец — имайки предвид личния ѝ пазач питбул — и прякорът така си и остана.

Сега, като се замисли, Емили се зачуди дали Али не се беше срещнала с Иън същия ден, и дали не бе прикрила този факт с лъжата си, че Джейсън я е откарал вкъщи. Тя тръсна глава, отпъждайки всички мисли за Али от главата си, затръшна вратата на волвото, сложи ключовете в джоба си и тръгна по тясната тухлена пътека към входа на „Чайна роуз“. Вътрешността на ресторанта беше декорирана така, че да наподобява колиба със сламен покрив — таванът беше покрит с бамбукови рогозки, а до стената стоеше един огромен аквариум, пълен с охранени блестящи златни рибки. Емили премина край бара, откъдето се вземаше храната за вкъщи, и миризмата на джинджибил и зелен лук погъделичка носа ѝ. Група готвачи сновяха напред-назад около огромните дълбоки тигани в откритата кухня. За щастие не забеляза никой от „Роузууд дей“.

Айзък ѝ махна с ръка от една маса в дъното на залата. Емили му махна в отговор, чудейки се дали нервността ѝ може да се прочете по лицето ѝ. Тя тръгна колебливо към него, като внимаваше да не се блъсне в разположените нагъсто маси.

— Здравсти — каза Айзък. Той носеше тъмносиня риза със столче яка, която подчертаваше цвета на очите му. Беше отметнал косата си назад, разкривайки изсечените си скули.

— Здравей — отвърна Емили. Докато седеше, тя се усмихваше напрегнато.

— Благодаря ти, че дойде — произнесе Айзък тържествено.

— Моля. — Емили се опитваше да звучи свенливо и скромно.

— Липсваше ми — додаде той.

— О! — изписука Емили, без да има представа какво да му отговори. Тя отпи от чашата с вода, за да си спести думите.

Появи се сервитьорката, която им даде менюта и кърпи за ръцете. Емили разположи кърпата върху китките си, опитвайки се да се успокои. Усещането за влажна топлина върху кожата ѝ напомни за есента, когато двете е Мая ходеха да плуват в потока Марвин. Водата се беше нагряла от обедното слънце и усещането беше като в гореща вана.

Изтракването на тиган в кухнята откъсна Емили от мислите ѝ. Откъде, за Бога, се сети за Мая? Айзък я гледаше с любопитство, сякаш знаеше за какво си мисли. Това я накара да се изчерви още повече.

Тя наведе поглед към подложките на масата, върху които беше изрисуван китайският зодиак, опитвайки се да разкара Мая от главата си. Покрай ръбовете на подложките бяха изрисувани и обикновените зодии.

— Ти коя зодия си? — изведнъж рече тя.

— Дева — веднага отговори Айзък. — Щедри, свенливи и перфекционисти. Ти коя си?

— Телец.

— Значи си пасваме — усмихна ѝ се леко Айзък.

Емили го погледна изненадано.

— Интересуваш ли се от астрология?

— Леля ми е много запалена — обясни той, забърсвайки дланите си с горещата кърпа. — Идва вкъщи много често и няколко пъти в годината ми прави хороскоп. Знам всичко за лунния и слънчевия ми знак още откакто бях на шест. Ако искаш, и на теб може да направи хороскоп.

Емили се усмихна развълнувано.

— С удоволствие!

— А знаеш ли, че всъщност ние не сме точно астрологичните знаци, които си мислим, че сме? — Айзък отпи глътка от зеления си чай. — Гледах едно предаване по научния канал. Хората са създали зодиака преди хиляди години, но досега Земята постепенно е изместила оста си. Съзвездията от зодиака и месеците, през които се появяват в небето, вече не са синхронизирани с един определен зодиакален знак. Не можах да схвана цялата логика, но технически ти не си телец. Ти си овен.

Мислите на Емили се объркаха. *Овен*? Това не беше възможно. Целият ѝ живот беше построен така, че да отговаря точно на телеца, като се започне с цветовете на дрехите, които носи, и се стигне до това кой е най-подходящият стил на плуване. Али обичаше да се подиграва, че зависимите, упорити телци винаги имат най-отегчителните хороскопи, но Емили харесваше зодията си. Единственото, което знаеше за овните, беше, че са нетърпеливи, искат да са в центъра на

вниманието и понякога са кучки. Спенсър беше овен. Али също. Или всъщност са били риби?

Айзък се наведе напред, отмествайки встрани ръката, с която държеше менюто.

— А аз съм лъв. И *пак* си пасваме. — Той остави менюто на масата. — Така, след като разнисихме астрологичната ни съвместимост, какво още трябва да знам за теб?

В главата на Емили се обади един тъничък гласец, който заяви, че има много неща, които Айзък *трябва* да знае, но тя просто сви рамене.

— Защо не ми кажеш първо ти?

— Добре... — Айзък отпи глътка вода, размишлявайки. — Амиии, освен на китара свиря и на пиано. От тригодишна възраст ходя на уроци.

— Леле! — Емили се ококори. — Аз също ходех на уроци, но ги намирах за много скучни. Нашите винаги ми се караха, защото не се упражнявах.

Айзък се усмихна.

— Нашите също ме караха да се упражнявам. Е... какво още. Баща ми притежава кетъринг компания. И тъй като съм добро момче и негов син, съответно евтина работна ръка, поработвам доста за него.

Емили се ухили.

— Значи можеш да готвиш?

Айзък поклати глава.

— Не, безнадежден случай съм — дори препечена филийка не мога да докарам. Мога само да сервирам. Другата седмица ще бъда на благотворително събиране в някаква опожарена рехабилитационна клиника. Там е имало и болница за пластична хирургия, но да се надяваме, че няма да се събират пари и за това. — Той направи пренебрежителна физиономия.

Емили ококори очи. Наблизо имаше само една опожарена рехабилитационна клиника, включваща пластична хирургия.

— За „Уилиам Атлантик“ ли става въпрос?

Айзък кимна и се усмихна въпросително.

Емили отвърна поглед и се втренчи безизразно в големия бронзов гонг до входа. Някакво малко момче с два липсващи предни зъба се опитваше отчаяно да го срита, докато баща му го дърпаше

назад. „Уилиам Атлантик“ — или „Бил Бийч“, както я наричаха доста хора — беше мястото, където Джена Кавана лекуваше изгарянията си, след като Али случайно я ослепи с фойерверк. Или може би Али го беше направила нарочно... Емили вече не знаеше кое е истина. Мона Вандерваал също беше лекувала там изгарянията си, които беше получила същата онази нощ.

Айзък се намръщи.

— Какво има? Нещо лошо ли казах?

Емили сви рамене.

— Аз, въъ, познавам момчето, чийто баща е основал изгорялата клиника.

— Познаваш сина на Дейвид Ейкърд?

— Той учи в моето училище.

Айзък кимна.

— Вярно. „Роузууд дей“.

— Уча там със стипендия — бързо каза Емили. Последното нещо, което искаше той да си мисли за нея беше, че тя е едно от привилегированите, разглезени богаташки деца.

— Сигурно си много умна — забеляза Айзък.

Емили наведе глава.

— Не.

Край тях мина сервитьорката, която балансираше няколко чинии с „пилешкото на генерал Тсо“.

— Баща ми е поел и кетъринга на благотворителното събиране на „Роузууд дей“ в събота. В някакво имение с десет спални.

— Така ли? — Стомахът на Емили се преобърна. Очевидно Айзък говореше за събитието, което щеше да се проведе в къщата на Спенсър — тази сутрин бяха обявили провеждането му. Почти всички родители присъстваха на благотворителните събития, които се посещаваха и от много ученици, тъй като никой не можеше да пропусне възможността да покаже новите си тоалети и да отмъкне някоя чаша шампанско, докато родителите му не гледат.

— Ще се видим ли там? — Лицето на Айзък грейна.

Емили притисна зъбците на вилицата към дланта си. Ако отидеше, хората със сигурност щяха да задават въпроси защо са заедно. Но ако не отидеше и Айзък започнеше да разпитва за нея, някой можеше да му каже истината. Някой като Ноъл Кан или Майк

Монтгомъри, или дори Бен, бившето ѝ гадже. Може би новият А. също щеше да е там.

— Ами сигурно ще се видим — най-накрая реши тя.

— Страхотно — усмихна се Айзък. — Аз ще бъда облечен в сервитьорски смокинг.

Емили се изчерви.

— Може пък лично да ме обслужваш — реши да пофлиртува тя.

— Съгласен — отвърна Айзък. Той стисна ръката ѝ и сърцето ѝ подскочи.

Внезапно Айзък погледна над главата ѝ и се усмихна на някой зад гърба ѝ. Когато Емили се обърна, сърцето ѝ падна в петите. Тя примигна няколко пъти с надеждата, че момичето, което стоеше там, е просто мираж.

— Здравсти, Емили. — Мая Сен Жермен отметна един къдрав кичур от жълтите си тигрови очи. Беше облечена с бял пуловер, дънкова пола и бели мрежести чорапогачи. Очите ѝ не спираха да прескачат от Емили към Айзък, явно се опитваше да разбере както правят тук заедно.

Емили измъкна ръката си от ръката на Айзък.

— Айзък — рече прегракнало тя, — това е Мая. Учим в едно училище.

Айзък се надигна леко и протегна ръка.

— Здравсти. Аз съм дошъл на среща с Емили.

Очите на Мая се разшириха и тя отстъпи назад, сякаш Айзък току-що ѝ беше казал, че е направен от кравешка тор.

— Да бе — изсмя се тя. — На *среща*. Хубав виц.

Айзък се намръщи.

— Аз... *моля?*

Мая сбърчи чело. В този миг потокът на времето като че ли се забави. Емили видя точния момент, когато разбирането премина по лицето на Мая — това *не беше* виц. Устните ѝ се разтегнаха в бавна, развеселена усмивка. *Ти наистина си на среща с него.* Очите ѝ проблеснаха злобно. *И не си му казала каква си всъщност, точно както не беше казала и на Тоби Кавана.* Емили осъзнаваше колко ѝ е ядосана Мая — беше я размотавала цяла есен, беше ѝ изневерила с Триста, едно момиче, с което се запозна в Айова, беше обвинила Мая,

че е А. и не ѝ беше продумвала от месеци. Сега Мая беше получила възможност да си върне за всичко това.

Когато тя отвори уста, за да заговори, Емили скочи, дръпна якето си от облегалката на стола, грабна чантата си и започна да се провира покрай масите към изхода. Нямаше смисъл да стои там, докато Мая разкаже всичко на Айзък. Не искаше да види разочарованието — и най-вероятно отвращението — по лицето му.

Леденият въздух я шибна по лицето. Когато стигна до колата си, тя се облегна на капака, за да възстанови равновесието си. Не посмя да се обърне и да погледне към ресторанта. Най-добре щеше да е да влезе в колата, да си тръгне и повече да не се връща тук.

Вятърът подвяваше снежните преспи на пустия паркинг. Голямата улична лампа над главата ѝ примигваше и се полюшваше. Изведнъж нещо изшумоля зад един голям „Кадилак Ескалейд“. Две паркоместа по-нататък Емили стоеше настръхнала. Това сянка ли беше? Имаше ли някой *там*? Тя бръкна в чантата за ключовете си, но те се бяха пъхнали някъде.

Телефонът ѝ изписука и Емили тихичко извика. Тя бръкна в джоба си с трепереща ръка.

Имате 1 ново съобщение.

Тя го извика на екрана.

Здрасти, Ем — не е ли гадно бившето ти гадже да се появи и да съсипе романтичната вечер? Чудя се как ли е знаела къде да те намери... Приеми това като предупреждение. Ако се разприказваш, миналото ти ще бъде най-малкият ти проблем.

А.

Емили прокара пръсти през косата си. Точно така беше станало — А. беше изпратил съобщение на Мая, че Емили е в ресторанта, и тя

веднага е тръгнала да си отмъсти. Или дори още по-лошо, може би Мая беше новият А.

— Емили?

Тя се обърна с разтуптяно сърце. Зад нея стоеше Айзък. Той не беше облякъл палтото си и бузите му пламтяха от студа.

— Какво правиш тук? — попита той.

Емили впери поглед във флуоресцентните линии, които очертаваха местата за паркиране.

— Р-реших, че е по-добре да си тръгна.

— *Защо?*

Тя мълчеше. В гласа на Айзък нямаше гняв. Той звучеше... *объркано*. Тя погледна през прозореца на ресторанта към сервитьорките, които обикаляха масите. Възможно ли беше Мая да не е казала нищо?

— Съжалявам за онова, което казах вътре — продължи Айзък, като трепереше от студ. — Че съм дошъл на среща с теб. Не исках да прозвучи така.

Лицето му пламтеше от искрен срам. Внезапно Емили видя случилото се от неговата перспектива — онова, което *той* беше изпуснал несъзнателно, деликатната грешка, която смяташе, че е направил.

— Не се извинявай — избъбри тя, сграбчвайки измръзналите му ръце. — Господи, *моля те*, не се извинявай!

Айзък примигна. Тъглчето на устата му се изви в колеблива усмивка.

— Исках това да бъде среща — въздъхна Емили. Щом го изрече, разбра че това е чистата истина. — Всъщност за онази благотворителна среща на „Роузууд дей“, на която ще работиш... Попитай баща си дали ще те пусне от работа. Бих искала да дойдеш с мен... като мой кавалер.

Айзък се ухили.

— Мисля, че един път все ще може да ме пусне. — След това стисна силно ръцете ѝ и я придърпа към себе си. И тогава, като че ли току-що му беше хрумнало, той промърмори: — Какво беше онова момиче в ресторанта?

Емили се вцепени, изпълнена с остро чувство за вина. Трябваше да каже истината на Айзък, преди А. да го направи. Толкова ли беше

лошо? Не беше ли опитвала цялата есен да говори открито за това?

Но не — сделката беше Емили да си мълчи за А., а А. няма да се разприказва пред Айзък. Нали? В прегръдките му беше толкова топло и уютно, че въобще не ѝ се искаше да разваля мига.

— О, просто момиче, което учи в моето училище — най-накрая отговори тя, преглъщайки истината. — Нищо важно.

20.

ДОГУК С НОВИЯ ТАТКО

Час по-късно същия ден Ариа седеше строго на дивана в стаята си. До нея се беше настанил Майк, който разцъкваше своето „Уии“^[1], което Байрън му беше купил за Коледа в опит да се извини за това, че е разбил семейството им и че Мередит е бременна от него. Майк си правеше поредния аватар, прехвърляше опциите за очи, уши и нос.

— Защо не мога да направя бицепсите си по-големи? — изръмжа той, преценявайки героя си. — Изглеждам толкова хилав.

— Трябва да направиш главата си по-голяма — промърмори Ариа.

— Искаш ли да видиш аватара, който Ноъл Кан направи за теб? — Майк се върна на основния екран, хвърляйки на Ариа поглед, подсказващ, че някой все още я харесва. Ноъл си беше паднал по нея през есента. — Направи и един за себе си. Вие двамата може да се съберете в Уии-ленд.

Ариа просто се отпусна назад, бръкна в голямата пластмасова купа в средата на дивана, взе си една царевична пръчица и не каза нищо.

— Ето и аватара, който Ксавие направи. — Майк кликна върху един герой с голяма глава, къса коса и големи кафяви очи. — Тоя пич размазва на боулинг. Но аз пък му сригах задника на тенис.

Ариа разтри врата си, усещайки необяснима тежест в гърдите.

— Значи ти... харесваш Ксавие?

— Да, доста е готин. — Майк се върна на основното меню на играта. — Защо, на теб не ти ли допада?

— Ами... става. — Ариа облиза устните си. Искаше ѝ се да каже, че Майк много лесно е приел развода на родителите им, като се има предвид как след раздялата им той вманиачено играеше лакрос дори в дъжда. Но ако кажеше нещо подобно, Майк щеше да я погледне страшно и после да не ѝ продума седмица.

Той я стрелна с поглед, изключи играта и прехвърли на новинарския канал.

— Държиш се така, сякаш си дрогирана или нещо такова. Да не би да си притеснена заради утрешния процес? Направо ще ги разбиеш от свидетелската скамейка. Само обърни няколко коктейла преди това. Всичко ще бъде наред.

Ариа изсумтя и погледна към скута си.

— Утре ще бъдат само въвеждащите изявления. Ще давам показания може би чак към края на другата седмица.

— Че какво от това? И утре можеш да обърнеш един коктейл.

Ариа го погледна отегчено. Да можеше един коктейл да реши всичките ѝ проблеми.

Започнаха новините в шест. На екрана се появи картина от сградата на съда в Роузууд. Репортерът интервюираше граждани за утрешното голямо дело за убийство. Ариа зарови лице във възглавницата, защото не искаше да гледа.

— Хей, не познаваше ли тази мацка? — попита Майк, сочейки към телевизора.

— Коя мацка? — отвърна Ариа с приглушен от възглавницата глас.

— Сляпата мацка.

Ариа рязко вдигна глава. Точно така, на екрана се виждаше Джена Кавана, а пред брадичката ѝ стърчеше микрофон. Беше сложила жестоките си огромни слънчеви очила на „Гучи“ и носеше яркочервено вълнено палто. Нейното куче водач седеше кротко до нея.

— Надявам се процесът да свърши бързо — каза Джена на репортера. — Той породи много напрежение в Роузууд.

— Знаеш ли, много е секси за сляпа мацка — отбеляза Майк. — Бих я оправил с кеф.

Ариа изръмжа и удари брат си с възглавницата. След това айфонът на Майк изпиука, той скочи и набързо се изнесе от стаята. Когато започна да слиза по стълбите, Ариа отново насочи вниманието си към телевизора. Появи се снимка на Иън. Косата му беше разрошена и той не се усмихваше. След това камерата прескочи на заснежената яма в задния двор на семейство Дилорентис, където беше намерено тялото на Али. Жълтата полицейска лента подскачаше и плющеше от вятъра. Между двете огромни борови дървета танцуваха

неясни сенки. Ариа се наведе напред, пулсът ѝ внезапно се ускори. Беше ли това... човек? Картината отново се смени, появи се репортерът пред сградата на съда.

— Процедурите по делото продължават по план — рече той, — но мнозина не спират да твърдят, че доказателствата са недостатъчни.

— Не трябва да се измъчваш така.

Ариа рязко се обърна. Ксавие се беше облегал на касата на вратата. Носеше незакопчана раирана риза, торбести дънки и маратонки „Адидас“. На лявата му китка проблесна часовник. Очите му прескочиха от телевизионния екран към лицето на Ариа.

— Ила... ъ-ъ-ъ, май е още в галерията — рече Ариа. — Подготвя някаква частна изложба.

Ксавие влезе в стаята.

— Знам. Пихме кафе, преди да се върне обратно. Обаче у дома няма ток — мисля, че снегът е прекъснал някои жици. Тя ми каза, че мога да изчакам тук, докато го оправят. — Той се ухили. — Може, нали? Ще приготвя вечеря.

Ариа приглади косата си с ръце.

— Разбира се — каза тя, като се опита да прозвучи естествено. Все пак всичко между тях беше наред. Тя се протегна, взе купата с царевични пръчици и я сложи на масата. — Искаш ли да седнеш?

Ксавие се тръшна между две възглавнички. Новините продължаваха с описание на нощта, в която беше убита Али, допълнено с разиграване на сцени от случилото се.

— В десет и половина вечерта Алисън и Спенсър Хейстингс се скарват. Алисън напуска хамбара — разнесе се гласът на диктора. Момичето, което изпълняваше ролята на Спенсър, изглеждаше измъчено и злобно. Дребничката блондинка, която играеше Али, беше почти толкова хубава, колкото и истинската Али. — В десет и четирийсет вечерта Мелиса Хейстингс се събужда от дрямката си и установява, че Иън Томас липсва. — Девојката, което играеше сестрата на Спенсър, приличаше на трийсет и пет годишна.

Ксавие я погледна колебливо.

— Майка ти каза, че си била заедно с Алисън онази нощ.

Ариа примигна и кимна.

— В десет и петдесет вечерта Иън Томас и Алисън са близо до ямата в задния двор на семейство Дилорентис — продължи дикторът.

Неясната фигура на Иън се сборичка с Али. — Предполага се, че е имало борба, Томас е блъснал Дилорентис в ямата и се е върнал в къщата към единайсет и пет.

— Ужасно съжалявам — рече меко Ксавие. — Не мога дори да си представя как си се чувствала.

Ариа прехапа устни и притисна една от плюшените възглавнички към гърдите си.

Ксавие се почеса по главата.

— Честно да си кажа, бях много изненадан, когато обявиха, че Иън Томас е техният заподозрян. Въобще не ми изглеждаше като такова момче.

Ариа настръхна. Какво като Иън беше спретнато, възпитано богато момче? Това не го правеше светец.

— Е, направил го е — сопна му се тя. — Точка.

Ксавие кимна смутено.

— Не исках да прозвучи така. Това просто е доказателство, че всъщност не познаваме никого наистина, нали?

— Това можеш непрекъснато да го повтаряш — изръмжа Ариа.

Ксавие отпи дълга глътка от бутилката си с минерална вода.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Ариа впери безизразен поглед в отсрещната стена. Майка ѝ още не беше свалила семейните снимки с Байрън, включително любимата на Ариа, в която четиримата стояха на ръба на водопада Гулфос в Исландия. Бяха се придвижили до ръба на скалата, която надвисваше над пенещата се вода.

— Можеш да ме телепортираш обратно в Исландия — каза тъжно тя. — Защото за разлика от теб и брат ми, аз я обожавам. С понитата ѝ и всичко останало.

Ксавие се подсмихна. Очите му блестяха.

— Всъщност трябва да ти издам една тайна. Аз също много харесвам Исландия. Казах онези неща само за да се харесам на Майк.

Ариа се ококори.

— Не мога да повярвам! — Тя го удари с възглавницата. — Как може да си такъв подмазвач!

Ксавие грабна възглавницата от своя ъгъл на дивана и я вдигна заплашително над главата си.

— Подмазвач, а? Върни си думите назад!

— Добре, добре — разсмя се Ариа, вдигайки ръка. — Мир!
— Късно е за това — изкикоти се Ксавие.

Той се наведе напред, приближавайки лицето си към нея. *Твърде* близко. Внезапно устните му се притиснаха към нейните.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае какво точно става. Очите ѝ се разшириха. Ксавие я държеше за раменете, пръстите му се впиваха в кожата ѝ. Ариа изписка леко и отметна главата си назад.

— Какво, по дяволите! — ахна тя.

Ксавие се отдръпна рязко. За миг Ариа беше твърде замаяна, за да помръдне. След това скочи от дивана колко се може по-бързо.

— Ариа... — Лицето на Ксавие се сгърчи. — Почакай. Аз...

Тя не можеше да му отговори. Краката ѝ бяха омекнали и при скока от дивана едва не си изкълчи глезена.

— Ариа! — извика отново Ксавие.

Но тя продължи да върви. Когато стигна до стълбището, телефонът ѝ, който лежеше на бюрото в спалнята ѝ, иззвъня. *Имате 1 ново съобщение*, проблесна на екрана.

Тя си пое дълбоко дъх и го отвори. Съобщението се състоеше само от две думи:

Пипнах те!

И както обикновено, беше подписано единствено с буквата А.

[1] Петата домашна игрална конзола, произведена от Нинтендо.
— Б.пр. ↑

21.

СПЕНСЪР ЗАТАЯВА ДЪХ

Обявата беше забодена над рампата за велосипеди така, че всеки да може да я види. „Утре започва Капсулата на времето — пишеше там с големи черни букви. — Пригответе се!“.

Иззвъня последният звънец. Спенсър забеляза Ариа, която седеше на каменния зид и рисуваше. Хана с розовите си пухкави бузки стоеше до Скот Чин. Емили си шушукаше нещо с останалите плувкини, Мона Вандерваал отключваше скутера си, а Тоби Кавана се беше навел под едно отдалечено дърво и разравяше с пръчка малка купчина пръст.

Али разблъска тълпата и смъкна обявата.

— Джейсън ще скрие едното парче от знамето. И ще ми каже къде е.

Всички започнаха да мърморят. Али премина наперено през навалищата и подаде ръка за „дай пет“ на Спенсър. Което беше доста изненадващо — досега Али никога не беше обръщала внимание на Спенсър, въпреки че живееха врата до врата.

Но днес изглежда бяха приятелки. Али плесна Спенсър по хълбока.

— Не се ли радваш за мен?

— Ъ-ъ-ъ, разбира се — заекна Спенсър.

Али присви очи.

— Нали няма да се опиташ да го откраднеш?

Спенсър поклати глава.

— Не! В никакъв случай!

— Напротив, ще се опита — разнесе се глас зад тях. Една втора, по-голяма Али стоеше на тротоара. Тя беше малко по-висока и лицето ѝ беше по-слабо. Около китката ѝ беше завързана синя плетена гривна — онази същата, каквато Али беше изплела за всички след случилото се с Джена — и беше облякла светлосиня тениска и полата от хоккейния

си екип. По същия начин се беше облякла за последното гостуване с преспиване в хамбара на Спенсър.

— Без съмнение ще се опита да го открадне от теб — настоя втората Али, като хвърли кос поглед към по-младата Али. — Но няма да успее. Някой друг ще го направи.

По-младата Али присви очи.

— *Как ли пък не.* Ще трябва да ме убият, за да се доберат до знамето ми.

Тълпата от ученици се раздели и напред пристъпи Иън. Той отвори уста; на лицето му беше изписано зло изражение. „Е, щом е необходимо“, се канеше да каже той на Али. Пое си дъх, за да го изрече, но вместо това издаде звук на противопожарна сирена, писклив и пронизителен.

И двете Алита запушиха ушите си. По-младата Али отстъпи крачка назад.

По-голямата сложи ръце на хълбоците си и скрита по-малката странично.

— Какво ти става? Иди пофлиртувай с него. Той е страхотен.

— Няма — отвърна по-малката Али.

— Върви! — изкомандва я по-голямата. Двете се караха тъй яростно, както го правеха Спенсър и Мелиса.

По-голямата Али завъртя нагоре очи и се обърна към Спенсър:

— Не трябваше да го изхвърляш, Спенсър. Всичко, от което се нуждаеше, беше вътре. Всички отговори.

— Да изхвърля... какво? — попита объркана Спенсър.

По-малката и по-голямата Али се спогледаха. По лицето на по-малката премина уплаха, сякаш внезапно беше разбрала за какво говори по-голямата.

— Онова — каза по-малката Али. — Направи голяма грешка, Спенсър. И може да се каже, че вече е прекалено късно.

— Какво имаш предвид? — извика Спенсър. — И какво е *онова*? Защо вече да е прекалено късно?

— Ще трябва да го поправиш — казаха по-малката и по-голямата Али в унисон, като гласовете им вече бяха абсолютно еднакви. Те се хванаха за ръце и се сляха в една Али. — От теб зависи, Спенсър. Не трябваше да го изхвърляш.

Сирената на Иън виеше все по-силно. Изви се силен вятър, който измъкна обявата от ръцете на Али. Тя се издигна за миг във въздуха, след което полетя право към Спенсър, като силно я удари в лицето, сякаш не беше лист хартия, а камък. Надписът „Пригответи се!“ се озова точно пред очите ѝ.

Спенсър се изправи рязко в леглото си, по гърба ѝ се стичаше пот. Ароматът на ваниловия крем за тяло на Али гъделичкаше носа ѝ, но тя вече не се намираше в столовата на „Роузууд дей“ — беше в идеално чистата си тиха спалня. Слънцето надничаше през прозореца. Кучетата ѝ се гонеха в предния двор, целите омазани в кал. Беше петък, първият ден от процеса срещу Иън.

— Спенсър? — пред очите ѝ се появи сестра ѝ Мелиса. Тя се надвеси над леглото, кичури руса коса висяха пред лицето ѝ, а връзките на синьо-бялата ѝ раирана блузка с качулка едва докосваха носа на Спенсър. — Добре ли си?

Спенсър затвори очи и си спомни предишната вечер. Как Иън се беше материализирал пред вратата, пушейки онази цигара, и как беше казал всички онези ненормални, ужасни неща. А след това есемесът: *Ако горката малка мис Несвършена внезапно изчезне, някой ще забележи ли въобще?* Колкото и да ѝ се искаше, Спенсър беше твърде изплашена, за да каже на когото и да било за това. Ако се обадеше на Уайлдън и му разкаже как Иън е нарушил гаранцията си, това най-вероятно щеше да го върне в затвора, но Спенсър се страхуваше, че щом го каже на Уайлдън, ще ѝ се случи нещо ужасно — или на някой друг. След случилото се с Мона тя не можеше да понесе още кръв по ръцете си.

Спенсър преглътна тежко и погледна към сестра си.

— Ще дам показания срещу Иън. Знам, че не искаш той да влезе в затвора, но съм длъжна да кажа истината от свидетелската скамейка за онова, което видях.

Лицето на Мелиса остана спокойно. Диамантените ѝ обеци отразяваха слънчевата светлина.

— Знам — отвърна разсеяно тя, сякаш мислите ѝ бяха на съвсем друго място. — Не те карам да лъжеш.

След тези думи Мелиса потупа Спенсър по рамото и излезе от стаята. Спенсър се изправи бавно и направи няколко йога упражнения по дишане. Гласовете на двете Али отекваха в ушите ѝ. Тя огледа още

веднъж внимателно стаята си, сякаш очакваше някой от тях да стои някъде там. Но, разбира се, вътре нямаше никой.

* * *

Един час по-късно Спенсър паркира мерцедеса си пред „Роузууд дей“ и с бърза стъпка влезе в основното училище. Снегът почти се беше стопил, но въпреки това в двора имаше няколко хлапета, които упорито правеха жалки снежни ангелчета и се замерваха със снежни топки. Приятелките ѝ я чакаха край люлките, старото им тайно място за срещи. Процесът срещу Иън започваше в един след обяд и те искаха да поговорят преди началото му.

Ариа ѝ махна с ръка. Спенсър се затича към приятелките си, като видимо трепереше, облечена само с обшитото си с кожички якенце с качулка. Хана имаше лилави кръгове под очите и нервно потропваше с острото токче на ботуша си. Емили изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да заплаче. Щом ги видя всички заедно на старото им местенце, нещо в Спенсър се пречупи. „Трябва да им разкажеш какво се случи снощи“ — помисли си тя. Някак си не ѝ се струваше редно да пази посещението на Иън в тайна. Но посланието му се беше отпечатало в съзнанието ѝ: *Ако кажеш на някого за мен...*

— И така, готови ли сме? — Хана нервно хапеше устните си.

— Като че ли да — отвърна Емили. — Ще е доста странно, нали знаеш. Да видим Иън...

— Абсолютно — прошепна Ариа.

— Тъхъ — рече нервно Спенсър, без да отмества очи от зигзагообразната пукнатина на асфалта.

Един слънчев лъч си проби път през облаците, отразявайки се в остатъците от снега. Край гимнастическия салон помръдна някаква сянка, но когато Спенсър се обърна, видя че е просто някаква птица. Сети се за съня, който я беше събудил сутринта. Младата Али като че ли не прояви интерес, но по-голямата я подтикна да пофлиртува с Иън — подчерта, че е страхотен. Това до голяма степен отговаряше на онова, което Иън беше казал на Спенсър предишния ден. Че първоначално Али не го вземала на сериозно. Започнала да го харесва изведнъж, сякаш в главата ѝ светнала някаква крушка.

— Момичета, помните ли някога Али да е казвала нещо... отрицателно... за Иън? — изведнъж се обади тя. — Като, например, че е много голям или гаден?

Ариа примигна объркано.

— Не...

Емили също поклати глава, червеникаворусата ѝ опашка се разклати наляво-надясно.

— Няколко пъти Али ми е подхвърляла за Иън. Не споменаваше името му, само каза, че е много по-голям и много си пада по него. — Тя потръпна, загледана надолу, към калната земя.

— Така си и мислех — отвърна Спенсър удовлетворена.

Хана прокара пръсти по белега си.

— Всъщност онзи ден чух нещо много странно по новините. Интервюираха разни хора на гарата за пускането под гаранция на Иън. И едно момиче, Александра някоя си, каза, че е сигурна, че Али е смятала Иън за извратен.

Спенсър се втренчи в нея.

— Александра Прат?

Хана кимна и сви рамене.

— Така мисля. Тя е много по-голяма от нас, нали?

Спенсър въздъхна треперливо. Когато Али и Спенсър бяха в шести клас, Александра Прат беше в най-горния курс. Като капитан на отбора по хоккей на трева тя беше главен съдия при подбора на състезатели за детската лига. Шестокласниците в „Роузууд дей“ можеха да кандидатстват за лигата, но годишно се приемаше само един. Али се хвалеше, че може и да ѝ излезе късмета, защото беше тренирала няколко пъти през есента с Александра и другите по-големи играчи, но Спенсър просто се изсмя — Али въобще не беше толкова добра, колкото нея.

По някаква причина Александра не харесваше Спенсър. Тя непрекъснато критикуваше дриблирането ѝ и твърдеше, че не държи хоккейния стик както трябва — сякаш Спенсър не прекарваше *всяко лято* на хокеен лагер, като се учеше от най-добрите. Когато обявиха състезателите от новия отбор и в списъка беше името на Али, а не това на Спенсър, тя не повярва на очите си и ядосано се втурна към къщи, без да си прави труда да изчака Али. „Можеш да опиташ и следващата

година — с престорено съчувствие ѝ каза Али по-късно по телефона. — Стига, Спенсър. Не можеш да бъдеш най-добра във *всичко*“.

След това се изсмия ликуващо. В същата онази нощ Али започна да закача чисто новата си хоккейна униформа на прозореца, защото знаеше, че Спенсър ще погледне и ще я види.

Но не беше само хоккеят на трева. Всичко между Али и Спенсър се превръщаше в съревнование. В седми клас двете се обзаложиха за това коя ще успее да си хване по-голямо гадже. Въпреки че никоя от тях нямаше да излезе и да си го признае, и двете знаеха, че тяхната цел номер едно е Иън. Всеки път, когато бяха в дома на Спенсър, а Мелиса и Иън също бяха там, Али нарочно минаваше край него с разкопчана риза или се пъчеше, за да могат да изпъкнат гърдите ѝ.

Изобщо не се държеше така, сякаш смята, че Иън е извратен. Александра Прат определено се беше объркала.

На паркинга изръмжа автобус и Спенсър стреснато подскочи. Ариа я гледаше с любопитство.

— Всъщност защо питаш?

Спенсър преглътна на сухо. „Кажим им“ — помисли си тя. Но устата ѝ остана затворена.

— Просто от любопитство — отвърна най-накрая и въздъхна тежко. — Щеше ми се да има нещо, което да намерим — нещо важно, което да вкара Иън в затвора завинаги.

Хана ритна една твърда буца лед.

— Да, но какво?

— Тази сутрин Али не спираше да повтаря, че пропускам нещо — замислено произнесе Спенсър. — Някаква голяма улика.

— Али ли? — Слънцето проблесна върху малките сребърни халки на Емили.

— Сънувах я — обясни Спенсър и пъхна ръце в джобовете си. — Всъщност в съня ми имаше две Али. Едната беше в шести клас, а другата в седми. И двете ми бяха ядосани, държаха се така, сякаш има нещо, което ще ми извади очите, а аз не го виждам. Повтаряха, че зависи от мен... и че скоро вече ще бъде прекалено късно. — Тя се потърка по гърбицата на носа, опитвайки се да облекчи пулсиращата си глава.

Ариа загриза нокътя на палеца си.

— Преди два месеца и аз сънувах Али, и сънят ми беше подобен на твоя. Случи се точно, когато осъзнахме, че тя тайно се среща с Иън, и в съня ми не спираше да повтаря: „Истината е пред очите ти, истината е пред очите ти“.

— И аз сънувах Али в болницата — напомни им Хана. — Стоеше точно до мен. Непрекъснато повтаряше да не се притеснявам. Че тя е добре.

Студени тръпки побиха Спенсър. Тя се спогледа с останалите, опитвайки се да преглътне огромната буца в гърлото си.

На паркинга започнаха да спират все повече автобуси. На тротоара пред основното училище се изсипаха малки хлапета, които носеха кутиите си с обяд и говореха едновременно. Спенсър отново си спомни как Иън ѝ се беше усмихнал предишната вечер и беше изчезнал сред дърветата. Сякаш смяташе, че всичко това е игра.

„Само още няколко часа“ — напомни си тя. Областният прокурор щеше да накара Иън да се огъне и най-накрая да признае, че е убил Али. Може би дори щеше да успее да го принуди да признае, че се е подигравал със Спенсър и останалите, преструвайки се на новия А. Иън имаше много пари — можеше да наеме цял отбор от А. шпиони и да контролира цялата операция от затвора. Освен това имаше причина да им изпраща съобщения: не искаше никоя от тях да даде показания. Искаше да уплаши Спенсър и да я накара да каже, че *не е* видяла Иън с Али в нощта, когато Али изчезна. Че всъщност си го е измислила.

— Радвам се, че от утре Иън пак ще е под ключ — въздъхна Емили. — Всички ще можем спокойно да отидем на събирането утре.

— Няма да се успокоя, докато не го затворят завинаги — отвърна Спенсър, задавена от сълзи. Гласът ѝ се понесе отвъд сухите клони на дърветата, високо в тюркоазено синьото зимно небе. Тя започна да навива кичур коса на пръста си, като едва не го скъса. „Само още няколко часа“ — повтори си тя. Но тези няколко часа внезапно ѝ се сториха цяла вечност.

22.

ОТНОВО ДЕЖА ВЮ

Хана съблече тъмночервеното си кожено яке и го хвърли в шкафчето си, докато от тонколоните в коридорите на „Роузууд дей“ се носеше прочутата симфония на Дворжак „Из Новия свят“. До нея стояха Кейт, Наоми и Райли и обсъждаха момчетата, които си бяха паднали по Кейт.

— Може би не трябва да ограничаваш възможностите си — казваше Наоми, пресушавайки чашата си с лешниково капучино. — Ерик Кан е много секси, но Мейсън Байърс всъщност е големият улов в „Роузууд дей“. Всеки път, когато си отвори устата, ми иде да му разкъсам дрехите. — Семейството на Мейсън беше живяло десет години в Сидни и той говореше с лек австралийски акцент. Звучеше така, сякаш е прекарал целия си живот на някой слънчев плаж.

— Мейсън играе във волейболния отбор — светнаха очите на Райли. — Видях негова снимка от последния турнир в годишника — беше си съблякъл ризата. Жесток!

— Волейболният отбор не тренира ли след училище? — Наоми потри въодушевено ръце. — Може пък да ги почетем с нашето присъствие и да сформираме личната агитка на Мейсън. — Тя погледна към Кейт за одобрение.

Кейт ѝ подаде ръка за „дай пет“.

— Навита съм. — Тя се обърна към Хана. — Какво ще кажеш, Хан? Ще дойдеш ли?

Хана ги изгледа объркано.

— Днес трябва да си тръгна по-рано... Заради процеса.

— Уф. — Кейт се намръщи. — Вярно.

Хана изчака с надеждата Кейт да каже още нещо, но тя, Наоми и Райли просто продължиха да разменят клюки за Мейсън. Хана заби нокти в дланите си и болката я заля. Част от нея се надяваше, че те ще дойдат с нея на процеса срещу Иън за морална подкрепа. Наоми тъкмо

разказваше някакъв виц, свързан с размера на диджеридуто^[1] на Мейсън, когато Хана усети как някой я потупва по рамото.

— Хана? — Лицето на Лукас изплува пред погледа ѝ. Както винаги, той разнасяше най-различни неща от многобройните клубове, в които участваше — разписание на бъдещите сбирки на клуба по химия, списък с имената на подписалите петицията „Спрете да пълните автоматите за безалкохолни с газирани напитки“, която се опитваше да прокара, а на ревера му беше забодена значка „Бъдещите политици на Америка“. — Какво става?

Хана отегчено отметна кичур коса през рамото си. Кейт, Наоми и Райли ги погледнаха и се отдалечиха на няколко стъпки встрани.

— Нищо особено — промърмори тя.

Настъпи неловка пауза. С ъгъла на окото си Хана забеляза Джена Кавана, която влезе в една празна стая, повела кучето водач след себе си. Винаги, когато Хана забелязваше Джена в „Роузууд дей“, се чувстваше неловко.

— Липсваше ми вчера — казваше в момента Лукас. — Накрая се отказах да ходя в мола — реших да те изчакам и да отидем двамата.

— Аха — промърмори Хана, слушайки го само с половин ухо. Погледът ѝ беше насочен към Кейт и момичетата. Те бяха стигнали до края на коридора, близо до изложбата с акварели на класа по рисуване, шушукаха си нещо и се кикотеха. Хана се запита какво ли е толкова смешно.

Когато погледна отново Лукас, видя намръщеното му лице.

— Какво ти става? — попита той. — Да не си ми сърдита?

— Не. — Хана се заигра с едно от копчетата на сакото си. — Просто бях... заета.

Лукас я докосна по китката.

— Тревожиш ли се за процеса срещу Иън? Искаш ли да те закарам?

Хана внезапно се отърси ядосано, сякаш я беше мушнал с нагорещена пръчка.

— Не ходи на делото — тросна му се тя.

Лукас отскочи назад, сякаш му беше ударила плесница.

— Но... Мислех, че искаш да дойда.

Хана се извърна настрани.

— Няма да е чак толкова интересно — промърмори тя, поуспокоена. — Просто ще произнесат встъпителните си речи. Ще се отегчиш до смърт.

Лукас я погледна, без да обръща внимание на потока от ученици, които минаваха покрай тях. Една малка групичка се бяха отправили на уроци по кормуване, в ръцете си държаха брошура с пътните правила на щата Пенсилвания.

— Но аз искам да съм там, за да те подкрепям.

Хана стисна челюсти и извърна поглед.

— Сериозно говоря. Ще се оправя.

— Има ли някаква *причина* да не искаш да отида?

— Просто го зарежи, става ли? — Хана махна с ръка пред себе си, сякаш пускаше бариера. — Трябва да вървя в час. Ще се видим утре, на благотворителната сбирка.

След тези думи тя затръшна вратата на шкафчето си и профуча край Лукас. Не можеше да си обясни защо просто не се обърна, не хвана ръката му и не му се извини за държанието си. Защо ѝ се искаше Кейт, Наоми и Райли да я придружат на процеса, а когато Лукас предложи да дойде — толкова верен и искрен — тя просто се ядоса? Лукас беше гаджето ѝ и последните няколко месеца с него бяха страхотни. След смъртта на Мона, Хана се беше лутала като замаяна наоколо, докато двамата с Лукас не се събраха. След това прекарваха цялото време заедно, събираха се у тях, играеха GTA^[2] и прекарваха часове в ски спускания по склоновете на планината Елк Ридж. През деветте дни на коледната ваканция Хана нито веднъж не стъпи в някой мол или спацентър. През половината от времето, което прекара с Лукас, тя дори не носеше грим, освен нещата, с които покриваше белега си.

За пръв път през последните няколко месеца с Лукас се беше чувствала наистина щастлива. Защо не ѝ беше достатъчно?

Просто не беше, и тя го знаеше. Когато двамата с Лукас се бяха събрали, тя не мислеше, че има начин да се превърне отново във Великолепната Хана Мерин — а се оказа, че има. Мечтата да бъде най-популярното момиче в „Роузууд дей“ се беше просмукала във всяка една молекула на тялото ѝ. Още от четвърти клас тя наизустяваше всеки един дизайнер от „Воуг“, „Уименс Уеър Дейли“ и „Найлон“. В ония години тя подхвърляше сприхави коментари за останалите

момичета в класа на Скот Чин, един от малцината ѝ приятели, който се заливаше от смях и твърдеше, че от нея ще излезе перфектната кучка.

В шести клас, точно след приключването на „Капсулата на времето“, Хана беше отишла на една благотворителна разпродажба в „Роузууд дей“ и беше забелязала шал на „Ерме“, оставен от някой глупак на купчинката дрехи за по петдесет цента. Секунди по-късно Али се приближи до нея и я поздрави за остроото око. След това се заговориха. Хана беше убедена, че Али я е избрала за приятелка не защото беше най-красивата, не защото беше най-слабата, не защото беше показала куража да се появи в задния двор на Али, за да открадне късчето знаме за „Капсулата на времето“, а защото Хана беше най-подходяща за това. И защото го искаше най-силно.

Хана приглади косата си, опитвайки се да забрави всичко, което се беше случило току-що. Когато зави зад ъгъла, тя видя Кейт, Наоми и Райли да се вторачват в нея и да избухват в неприятен смях.

Внезапно погледът ѝ започна да се замъглява и изведнъж пред нея стоеше не Кейт, а Мона. Беше се върнала няколко месеца назад, дни преди партито за седемнайсетия рожден ден на Мона. Хана никога нямаше да забрави как ѝ се зави свят, когато зърна приятелката си да се държи с Наоми и Райли така, сякаш те бяха новите ѝ най-добри приятелки, и да си шушукат каква загубенячка е Хана.

Онези, които забравят миналото, са обречени да го преживеят отново. Кейт, Наоми и Райли не се смееха на нея, нали?

Тогава зрението на Хана се проясни. Кейт я забеляза и замаха ентузиазирано. Тя посочи с пръст кафенето и Хана прочете по устните ѝ: „Да се видим в «Стийм» през следващото междучасие?“.

Тя кимна едва-едва. Кейт ѝ изпрати една въздушна целувка и изчезна зад ъгъла.

Хана профуча по коридора и хлътна в дамската тоалетна. За щастие тя беше празна. Хана се втурна към един от умивалниците и се наведе над него с бушуващ стомах. Острата амонячна миризма на препаратите за чистене нахлу в носа ѝ. Тя се погледна в огледалото, приближавайки се все повече към него така, че да види всяка една поричка на лицето си.

Те не се смееха на теб. Ти си Хана Мерин, каза тя на отражението си. Най-популярното момиче в училище. Всички искат да са като теб.

Нейният блекбъри, който беше пхнат в един от страничните джобове на чантата ѝ, започна да жужи. Хана примигна и го извади.

Имате 1 ново съобщение.

Малката, облечена в мозаични плочки тоалетна застина. От чешмата се проточваше капка вода. Отражението ѝ в хромираните сешоари за ръце на стената изглеждаше подуто и безформено. Тя погледна под вратите на кабинките, за да провери дали има някой. Беше празно.

Хана си пое дълбоко дъх и отвори съобщението.

Хана — ненаситна за сладкиши... и наказания, както изглежда. Съсипи ѝ живота, преди тя да съсипе твоя.

А.

Обля я яростна вълна. Беше ѝ писнало от новия А. Натисна бутона за отговор и започна да набира текст.

Изгний в ада. Нищичко не знаеш за мен.

Блекбърито ѝ издаде едно кратичко „пинг“, показвайки, че съобщението е изпратено. Тъкмо когато Хана се наклони да прибере телефона в чантата си, той отново звънна.

Знам, че някой повръща насила в момичешката тоалетна. Знам, че някой е тъжен, защото вече не е малкото момиче на татко. Знам, че някой ужасно тъгува за старата си най-добра приятелка, въпреки че тя искаше да го убие. Откъде знам толкова много? Защото и аз израснах в Роузууд, Ханакинс. Също като теб.

А.

[1] Дървен духов музикален инструмент с цилиндрична или конична форма и много нисък тонов обем, характерен за аборигените — коренните жители на Австралия. — Б.пр. ↑

[2] GTA или Grand Theft Auto — поредица от компютърни игри, които симулират кариерата на автокрадец. — Б.пр. ↑

23.

НАЙ-ТИХАТА СЪДЕБНА ЗАЛА

Ариа излезе от мерцедеса на Спенсър и зяпна от изненада при вида на медийния цирк, разпънат пред съдебната палата в Роузууд. На стълбите се тълпяха репортери, камери и мъже с ватенки, които държаха дълги пръти с микрофони. Виждаха се и групички от хора с табели и плакати. Някакви привърженици на теориите за конспирации протестираха, че процесът е част от провеждан от левичарите лов на вещици — бяха погнали Иън, защото баща му беше изпълнителен директор в голяма фармацевтична компания във Филадельфия. От другата страна на стълбището се бяха събрали други, които настояваха Иън да бъде изпратен на електрическия стол заради това, което беше извършил. Там, разбира се, бяха и феновете на Али — хора, които бяха дошли просто, за да издигнат големи снимки на Али и табели с надпис „ЛИПСВАШ НИ, АЛИ“, въпреки че повечето от тях дори не я бяха виждали.

— Леле — прошепна Ариа, а стомахът ѝ се разбушува още повече.

Някъде по средата на алеята тя забеляза двама души, които вървяха бавно към задния паркинг. Ила беше хванала Ксавие под ръка и двамата бяха облекли дебели вълнени палта.

Ариа скри лицето си под голямата, обшита с кожа качулка. Предишната вечер, след като Ксавие я целуна, тя беше избягала по стълбите в стаята си и се беше заключила. Когато няколко часа по-късно най-накрая се осмели да излезе, тя откри Майк да седи до кухненската маса и да яде от огромна купа с шоколадови мюсли. Щом я зърна, той се намръщи.

— Да не си казала нещо гадно на Ксавие? — озъби ѝ се той. — Когато свърших разговора си, видях как се омете отук. Да не се опитваш да прецакаш работата му с мама?

Ариа му обърна гръб, твърде засрамена, за да каже каквото и да било. Беше повече от сигурна, че целувката е била грешка, прищявка.

Дори Ксавие изглеждаше изненадан и изпълнен със съжаление за това, което беше направил. Но тя определено не искаше Майк — или който и да е друг — да разбере. За съжаление някой вече знаеше: А. А Ариа вече му беше направила напук, като съобщи на Уайлдън за предишния есемес. Цяла нощ беше очаквала обаждане от Ила, която щеше да ѝ каже за загадъчното съобщение, в което се казваше, че Ариа се е натиснала на Ксавие, а не обратното. Ако Ила научеше за това, Ариа щеше да бъде прогонена от семейството си завинаги.

— Ариа! — извика Ила, която разпозна дъщеря си под качулката. Тя ѝ махна с ръка, викайки я при себе си. Ксавие изглеждаше притеснен. Ариа беше сигурна, че в мига, когато останеха насаме, той щеше да започне да ѝ се извинява. Но на фона на всичко останало днес, тя просто нямаше сили да се оправя и с това.

Ариа сграбчи ръката на Спенсър, обръщайки гръб на майка си.

— Да влизаме — дръпна я тя. — По-бързо.

Спенсър сви рамене. Те се обърнаха към тълпата на стълбите. Ариа придърпа още по напред качулката си, а Спенсър прикри лицето си с ръкав, но въпреки това репортерите ги забелязаха.

— Спенсър! Какво мислиш, че ще се случи на делото днес? — развикаха се те. — Ариа! Какво ти струваше всичко това? — Ариа и Спенсър си стиснаха здраво ръцете и забързаха ход. Пред вратата на съда стоеше един полицаи от роузуудската полиция, който ги пусна вътре. Дишайки тежко, те се шмугнаха през вратата.

В коридора миришеше на паркетин и афтършейв. Иън и адвокатът му още не бяха пристигнали, затова повечето хора се бяха събрали пред съдебната зала. Сред тях имаше много полицаи от роузуудския участък и представители на общинската власт, както и съседни и приятели. Ариа и Спенсър махнаха на Джаксън Хюз, добре изглеждащият областен прокурор. Когато Джаксън отстъпи встрани, Ариа глътна ментовата си дъвка от изненада. Зад него стоеше семейството на Али. Господин и госпожа Дилорентис и... Джейсън. Ариа го беше виждала наскоро — той присъстваше на паметната служба за Али и на прочитането на обвинението на Иън — но всеки път, когато го зърваше, тя не можеше да не си помисли колко е красив.

— Здравейте, момичета — каза госпожа Дилорентис, приближавайки се към тях. Бръчките между очите ѝ бяха още по-дълбоки, отколкото си ги спомняше Ариа, но тя все още изглеждаше

стройна и елегантна. Тя огледа преценяващо двете момичета. — И двете толкова сте се издължили — произнесе тя с тъга в гласа, сякаш намеквайки, че ако Али беше жива, тя също щеше да бъде висока.

— Успявате ли да се справите? — попита Спенсър с най-възрастния си глас.

— Стараем се — усмихна се смело госпожа Дилорентис.

— Във Филадельфия ли ще отседнете? — поинтересува се Ариа. Преди няколко месеца, когато четяха обвинителния акт на Иън, семейство Дилорентис бяха отседнали там.

Госпожа Дилорентис поклати глава.

— Наехме къща в един съседен град за периода, докато трае процеса. Решихме, че ще ни бъде доста трудно всеки ден да пътуваме дотам. Предпочетохме да бъдем някъде по-наблизо.

Ариа повдигна изненадано вежди.

— Можем ли да направим нещо за вас? — попита тя. — Например... да помагаме в къщата? Имате ли нужда от разчистване на снега по алеята? Двамата с брат ми можем да дойдем.

По лицето на госпожа Дилорентис се изписа неопределено изражение. Тя оправи перлената си огърлица с треперещи ръце.

— Благодаря ти, скъпа, но няма да е необходимо. — Тя се усмихна разсеяно, извини се и се отдалечи.

Ариа я проследи с поглед как прекосява коридора и се приближава до семейството си. Движеше се толкова вдървено, с изправена глава, сякаш балансираше книга върху нея.

— Тя ми изглежда много... странно — промърмори Ариа.

— Не мога да си представя как се чувства. — Спенсър потрепери. — Този процес сигурно е ад за нея.

Те минаха през тежките дървени врати и влязоха в съдебната зала. Хана и Емили вече седяха на втората редица столове, точно зад масите, предназначени за адвокатите. Хана беше съблякла ученическото си сако и го беше метнала върху облегалката на стола си. Емили махаше някакво влакънце от плисираната си униформена пола. Двете кимнаха мълчаливо на Ариа и Спенсър, които се настаниха на съседните столове.

Залата се пълнеше бързо. Джаксън остави купчина папки и документи върху масата си. Адвокатът на Иън се появи и зае мястото си от другата страна на пътеката. В дъното се намираха пейките на

съдебните заседатели, избраните от адвокатите дванайсет души, които Ариа не беше виждала през живота си. Съдебната зала беше затворена за пресата и по-голямата част от Роузууд, допускаха се само близките и приятелите на семейството, както и полицията и свидетелите. Когато Ариа се огледа, тя видя родителите на Емили, бащата на Хана и бъдещата му съпруга и сестрата на Спенсър, Мелиса. От другата страна на залата Ариа зърна баща си, Байрън. Той внимателно помагаше на Мередит да се настани, въпреки че тя не беше *чак толкова* бременна.

Байрън се изправи и се огледа, сякаш беше усетил погледа на дъщеря си. Видя я и махна с ръка. Устните на Ариа оформиха едно „здрости“. Байрън се усмихна. Мередит също я забеляза и очите ѝ се разшириха. „Добре ли си?“ — попита безмълвно тя. Ариа се запита дали Байрън знае, че Ила е тук — и че е довела новия си приятел.

Емили я смушка.

— Сещаш ли се за онази вечер, когато ми се обади, че имаш съобщение от новия А.? И аз получих едно.

Студени тръпки полазиха по гърба на Ариа.

— Какво пишеше?

Емили наведе глава и се заигра с едно разхлабено копче на блузата си.

— Всъщност... нищо особено. Уайлдън обади ли ти се, за да ти каже от кого са?

— Не. — Ариа огледа съдебната зала с надеждата, че Уайлдън може да е тук, но не го видя. Надигна се над Емили и погледна Хана. — Ти получавала ли си нещо?

Хана я погледна предпазливо.

— Точно сега не ми се говори за това.

Ариа се намръщи. Какво означаваше това? Че е получила или че не е?

— Ами ти, Спенсър?

Спенсър ги погледна нервно, но не отговори. Ариа усети горчив вкус в устата си. Дали това не означаваше, че *всички* са получили съобщения от новия А.?

Емили нервно прехапа горната си устна.

— Е, нали скоро няма да има никакво значение? Ако е Иън, всичко ще свърши, щом го вкарат в затвора...

— Дано да стане — промърмори Ариа.

Семейство Дилорентис най-после влязоха и седнаха на пейката пред тях. Джейсън се настани до родителите си, но не спираше да се върти. Първо закопча копчетата на якето си, след това ги разкопча и бръкна във вътрешния джоб за телефона си. Погледна екрана му, изключи го и го прибра обратно. Внезапно се обърна назад и се втренчи в Ариа. Сините му очи не се отместиха от лицето ѝ цели три секунди. Очите му бяха същите като на Али — все едно Ариа гледаше призрак.

Едното ъгълче на устата му се изкриви в усмивка — беше я познал. Той я поздрави — но само нея — с леко махване на ръката, сякаш си я спомняше по-добре от другите момичета. Ариа се огледа, за да провери дали някогашните ѝ приятелки са го забелязали, но Хана си слагаше червило, а Спенсър и Емили шепнешком обсъждаха думите на госпожа Дилорентис, че семейството им е наело къща в съседен град, докато трае процесът. Когато Ариа отново погледна към Джейсън, той отново се беше обърнал с гръб към нея.

Бавно изминаха още двамадесет минути. Мястото на Иън все още беше празно.

— Не трябваше ли вече да е тук? — прошепна Ариа на Спенсър.

Спенсър се намръщи.

— Защо питаш мен? — изсъска тя. — Откъде да знам?

Ариа изненадано се ококори и се облегна назад.

— Извинявай — прошепна остро тя. — Не питах *точно* теб.

Спенсър въздъхна тежко и извърна глава, угаснала здраво челюсти.

Адвокатът на Иън се изправи и тръгна към изхода на залата с разтревожено изражение на лицето. Ариа погледна към вратите, очаквайки Иън и придружаващите го полицаи да врълетях всеки момент, готови да започнат процеса. Но вратите останаха затворени. Тя потърка врата си, изпълнена с безпокойство. Мърморенето в залата се засилваше.

Ариа погледна навън през страничния прозорец, опитвайки се да се успокои. Сградата на съда се издигаше върху един заснежен хълм, надвиснала над роузуудската долина. През лятото гъстите клони на дърветата блокираха изгледа, но сега, когато бяха оголени, целият Роузууд се виждаше като на длан. Кулата на Холис изглеждаше толкова

малка, че Ариа би могла да я стрие между палеца и показалеца си. Мъничките викториански къщи приличаха на куклени къщички, Ариа дори успя да види неоновата реклама във формата на звезда над входа на „Снукърс“, където за пръв път беше срещнала Езра. Отвъд него се простираха обширните девствени поляни на роузуудския клуб за голф. През първото лято, когато станаха приятелки, тя, Али и останалите прекарваха всеки ден край басейна на клуба и зяпаха с влюбени погледи по-големите спасители. Най-гледаният, естествено, беше Иън.

Искаше й се да се върне в онова лято и да прегледа внимателно всичко, което се беше случило с Али — да се върне още преди работниците да започнат да копаят ямата за голямото газебо за двайсет души в задния двор на семейство Дилорентис. Когато за пръв път се озова в двора на Али, тя стоеше точно на същото място, където покъсно щяха да се намират ямата и тялото на Али, много близо до гората.

В онази съдбовна събота в началото на шести клас всички те се бяха появили в задния двор на Али, за да откраднат нейното парче от знамето на „Капсулата на времето“. На Ариа й се искаше да се върне и да промени всичко, което се беше случило и в този ден.

Съдия Бакстър се появи от стаята си. Беше едър и червендалест мъж, със сплескан нос и малки, кръгли очички. Ариа подозираше, че ако се приближи до него, ще усети миризмата на пури. Когато Бакстър привика двамата адвокати към бюрото си, Ариа се изпъна рязко. Тримата разговаряха разгорещено, посочвайки от време на време празното място на Иън.

— Луда работа — промърмори Хана, хвърляйки поглед през рамо. — Иън *наистина* закъснява.

Вратите се отвориха с трясък и момичетата подскочиха стреснато. В съдебната зала връхлетя едно ченге, което Ариа беше виждала по време на четенето на обвинителния акт, и се насочи право към бюрото на съдията.

— Току-що говорих със семейството му — каза той с груб глас. Сребрилата му значка проблясваше на слънцето и разпръскваше лъчи из цялата зала. — Те също го търсят.

Гърлото на Ариа пресъхна изведнъж.

— *Търсят*? — Момичетата се спогледаха.

— Какво искате да кажете? — изкрещя Емили.

Спенсър захапа нокътя на палеца си.

— О, Господи!

През все още отворените врати Ариа забеляза един черен седан, който тъкмо паркираше пред сградата. През задната врата излезе бащата на Иън. Той беше облечен в официален черен костюм и имаше изплашен вид. Ариа предположи, че майка му не е дошла, защото е в болницата.

Зад седана спря една полицейска кола, но от нея излязоха само двама полицаи.

За няколко секунди бащата на Иън стигна до съдийското бюро.

— Снощи не беше в стаята си — промърмори тихо господин Томас на съдия Бакстър, — но не чак толкова тихо. — Не мога да проумея как се стигна дотук.

Лицето на съдията се изкриви за миг.

— Какво имате предвид?

Бащата на Иън наведе глава.

— Той е... изчезнал.

Ариа зяпна от изненада, сърцето ѝ заби като лудо в гърдите ѝ. Емили тихо проплака. Хана се хвана за стомаха и от гърлото ѝ се разнесе гъргорещ звук. Спенсър се надигна от мястото си.

— Мисля, че трябва... — започна тя, но гласът ѝ секна и тя се отпусна обратно на стола.

Съдия Бакстър удари с чукчето си.

— Обявявам прекъсване — извика той към тълпата, — до второ разпореждане. Ще ви повикаме, когато сме готови.

Той махна подканящо с ръце. Внезапно около двайсетина роузуудски полицаи се събраха около бюрото му, радиостанциите им пропукваха, оръжията изпъкваха в кобурите им, готови да бъдат извадени. След като получиха инструкции, ченгетата тръгнаха към изхода на залата към колите си.

Изчезнал е. Ариа отново погледна през прозореца към долината. Долу се простираше Роузууд — имаше хиляди места, където Иън можеше да се скрие.

Емили се сви върху стола и прокара ръце през косата си.

— Как можа да се случи това?

— Нямахте ли там полицай, който да го наблюдава непрекъснато? — обади се и Хана. — Как е успял да се измъкне от

къщата, без да го забележат? Това е невъзможно!

— Напротив.

Всички погледнаха към Спенсър. Очите ѝ шареха механично напред-назад, ръцете ѝ трепереха. Тя бавно вдигна поглед към тях, на лицето ѝ беше изписана вина.

— Трябва да ви кажа нещо — прошепна тя. — За... Иън. И то хич няма да ви хареса.

24. И ТИ ЛИ, КЕЙТ?

— Вляво! — изкрещя Хана.

Жената, която разхождаше един виенски дог, подскочи и направи път на Хана. Реше петък вечерта и Хана тичаше по „Стокбридж трейл“, дългата три мили пътека, която обикаляше старата каменна сграда, собственост на компанията „Роузууд И“. Може би това не беше най-умното нещо, да тича по някаква уединена пътека сама, след като Иън Томас беше избягал. Въпреки че ако Спенсър не беше омазала нещата и беше казала на ченгетата, че предишната вечер Иън е нарушил гаранцията и я беше посетил в дома ѝ, това нямаше да се случи.

Но по дяволите Иън — Хана имаше нужда да потича. Обикновено идваше тук, за да прочисти стомаха си, след като беше погълнала твърде много кракери, но тази вечер имаше нужда да прочисти мислите си.

Съобщенията от А. започваха да я безпокоят. Тя не искаше да повярва, че новият А. беше истински... но ако есемесите бяха истински? Ако Иън беше новият А. и можеше да наруши гаранцията си, то тогава може би знаеше какво беше намислила Кейт, нали?

Хана прелетя покрай затрупаните със сняг пейки и голямата зелена табела с надпис „МОЛЯ, ПОЧИСТВАЙТЕ СЛЕД КУЧЕТО СИ!“. Как можеше да постъпи толкова глупаво и да се сприятели с Кейт? Дали това не беше поредният ѝ номер? Ами ако Кейт беше също тъй зла като Мона и това беше просто един добре обмислен план за съсипването на живота на Хана? Лека-полека премисли всички подробности от приятелството си с Мона — което по-скоро беше враждателство. Бяха станали приятелки в осми клас, няколко месеца след като Али беше изчезнала. Мона първа потърси Хана, направи ѝ комплимент за маратонките „Долче и Габана“ и гривната на Дейвид Юрман, които беше получила за рождения си ден. В първия момент Хана се отдръпна — все пак Мона беше смотанячка, — но в края на

краищата успя да вникне под обвивката ѝ. Освен това се нуждаеше от нова най-добра приятелка.

Но Мона всъщност *никога* не е била най-добрата ѝ приятелка. Може би просто беше изчаквала подходящия момент, за да си отмъсти за всички ужасни неща, които Хана и нейните приятелки ѝ бяха казвали. Точно Мона откъсна Хана от старите ѝ дружки, Мона насади у нея ненавист към Наоми и Райли. Хана искаше да оправи отношенията си с тях след като Али беше сметната за мъртва, но Мона категорично отказа. Наоми и Райли категорично бяха в Б-листата и те не трябваше да имат нищо общо с тях.

Мона първа предложи да започнат да крадат от магазините, твърдейки, че това вдига адреналина. Освен това нямаше проблеми да бъде А. Особено с Хана — тя беше свидетел на повечето от гафовете ѝ. Кой седеше до Хана в нощта, когато блъсна БМВ-то на бащата на Шон Ейкърд? Кой беше с Хана, когато я арестуваха за кражба в „Тифани“?

Краката ѝ шляпаха в кишата, но тя не спираше да тича. Всичко останало, което Мона беше направила, се смеси в съзнанието ѝ неконтролируемо, като шампанско, което плисва от счупена бутилка. Мона-или-А. ѝ беше изпратила онази тясна рокля, защото знаеше, че Хана ще я облече на купона за рождения ѝ ден и шевовете ѝ щяха да се пръснат. Мона-или-А. беше изпратила на Хана онзи есемес, в който я уведомяваше, че Шон е на бала с Ариа, защото знаеше, че Хана ще хукне обратно към Роузууд, за да сдъвче Шон. Така щеше да провали вечерята с баща си и отново да направи Кейт да изглежда като перфектната, послушна малка дъщеря.

Я чакай малко. Хана изведнъж се спря под група дървета. Нещо в цялата тази работа не ѝ се връзваше. Хана беше казала на Мона, че се свързала с баща си, но не ѝ беше казала, че ще пропусне бала, за да иде с него във Филадельфия. И дори Мона да беше разбрала по някакъв начин за това, тя нямаше как да знае, че Кейт и Изабел ще бъдат с тях. Хана си спомни как Изабел и Кейт почукаха на вратата на бащиния ѝ апартамент в „Четири сезона“. „Изненада!“, бяха извикали те. Мона нямаше как да знае, че точно *така* ще стане.

Освен ако...

Хана рязко си пое дъх. Небето се смрачи над главата ѝ. Имаше само един начин Мона да знае, че Кейт и Изабел ще се появят във Филадельфия: ако двете с Кейт се познаваха от по-рано, в това имаше

смисъл. Мона определено знаеше за Кейт. Едно от първите съобщения на А. представляваше изрезка от вестник за Кейт, която получаваше поредната награда в училище. Може би Мона се беше обадила на Кейт и ѝ беше разкрила зловещата си схема. И тъй като Кейт мразеше Хана, се беше съгласила да участва. Това обясняваше откъде Кейт знаеше как да накара Хана да ѝ разкаже всичко в тоалетната на Le Ves-Fin. Или откъде ѝ беше хрумнало да надникне в чантата ѝ — може би Кейт вече знаеше, че Хана държи перкосепт в чантата си. „Хвалеше ми се, че имам цяла опаковка — сигурно бе прошепнала Мона в телефона си, докато е подготвяла Кейт. — И веднага ще ти повярва, че няма да я издадеш, след като я помолиш да ти даде една таблетка. Но след като не се върне след повече от час и баща ѝ тотално откачи, разкажи му всичко. Кажи, че Хана те е *накарала* да го вземеш“.

— О, Боже! — прошепна Хана и се огледа. Студената пот от врата ѝ започна да се стича надолу по гърба. Кейт и Хана заедно като училищните кралици, Наоми и Райли като най-добрите им приятелки — ами ако всичко това е било част от гигантския план на Мона? Ами ако Кейт е продължила делото на Мона... и наистина *планира* да съсипе Хана?

Краката ѝ се подкосиха. Тя се свлече на колене и се подпря на дясната си ръка.

Ами ако всичко това няма край?

Стомахът ѝ се преобърна. Тя се наведе над тревата покрай пътеката и повърна. От очите ѝ закапаха сълзи, гърлото ѝ пламтеше. Чувстваше се толкова изгубена. И самотна. Вече нямаше представа кое в живота ѝ е истина и кое — не.

След няколко минути тя избърса устата си и се огледа. Асфалтираната пътека беше празна. Беше толкова тихо, че можеше да чуе силното куркане на стомаха си. Храстите покрай пътеката започнаха да се поклащат. Като че ли някой беше хванат в капан между тях и сега се опитваше да се измъкне. Хана се опита да помръдне, но усещаше краката си по същия начин, както бе чувствала ръката си след катастрофата — безполезни. Шумоленето на клоните се засилваше все повече.

Това е призракът на Мона, изпищя някой в главата на Хана. Или призракът на Али. Или на Иън.

Клоните се разтвориха. Хана извика задавено и стисна очи. Но когато след няколко секунди ги отвори, пътеката все още беше пуста. Тя примигна и се огледа. И тогава забеляза причината за целия този шум — едно малко сиво зайче, което мърдаше уши край купчина изсъхнала детелина.

— Изплаши ме — скара му се тя. После се изправи с пъшкане, пулсът ѝ постепенно започна да се успокоява. Ноздрите ѝ пламтяха от миризмата на собственото ѝ повръщано. Край нея притича една жена, облечена в розов анорак, оставяйки след себе си аромата на парфюма на Марк Джейкъбс „Дейзи“, с който най-вероятно се беше напръскала за работа. Светът отново се напълни с хора.

Зайчето се изгуби в храстите, главата на Хана започна да се прояснява. Тя си пое дълбоко дъх няколко пъти и зрението ѝ се нормализира. Някой просто се опитваше да я извади от релси — Иън или тъпото хлапе, което се преструваше на новия А. Мона не можеше да контролира вселената от отвъдното. Освен това Кейт беше намекнала за ужасната си връзка с Херпесчо. Тя нямаше да си признае, че е имало нещо такова, ако възнамеряваше да унищожи Хана завинаги.

Хана пробяга половината миля до паркинга на „Роузууд И“, чувствайки се учудващо добре. Блекбърито ѝ лежеше на предната седалка в приуса и в кутията му нямаше получени нови есемеси. Докато караше към дома, Хана си мислеше да отвори последното съобщение от А. И да му отговори: *Добър опит, имитаторе. Без малко да ме измамаш.* Освен това изпитваше вина за това, че цял ден беше игнорирала есемесите на Кейт и я беше избягвала по коридорите. Може би имаше някакъв начин да ѝ се реваншира. Може би утре щяха да минат през „Джамба джус“, преди да започнат да се подготвят за благотворителното събиране, и Хана щеше да я почерпи с една „манго мантра“ без захар.

Когато се прибра, къщата беше тъмна и тиха.

— Ехо? — извика Хана, остави мокрите си обувки в помещението за пране и махна ластика от косата си. Зачуди се къде ли са се покрили всички. — Кейт?

От горния етаж се чуваше приглушен глас. Вратата на стаята на Кейт беше затворена и от нея съвсем тихо се носеше музика, която Хана не разпозна.

— Кейт? — повика я тихо тя.

Никакъв отговор. Хана вдигна юмрук, за да почука на вратата, но отвътре Кейт се изхили злобно.

— Ще стане — каза тя. — Обещавам ти.

Хана се намръщи. Изглежда Кейт говореше по телефона. Тя притисна ухо към вратата ѝ, изпълнена с любопитство.

— Не, обещавам — повтори настоятелно Кейт с нисък глас. — *Довери ми се. А и моментът почти настъпи — чакам го с нетърпение!*

Кейт отново се засмя гадно. Хана рязко се отдръпна от вратата, сякаш тя беше направена от нажежено желязо, и притисна ръка към устата си. Смехът на Кейт премина в силен кикот.

Ужасена, Хана отстъпи назад по коридора. Не можеше да не разпознае тоя смях — двете с Мона се кикотеха така, когато планираха нещо голямо. Хилеха се по този начин, когато Хана планираше да се престори на приятелка на Наоми, защото тя беше отмъкнала кавалера на Мона за „Бала на влюбените“. Така се кикотеха, когато Мона беше направила фалшив профил в Май спейс на Ейдън Стюарт, едно симпатично момче от квакерското училище, и го беше използвала, за да измъчва Ребека Лоури, която се беше самообявила за Снежната кралица, почетна титла, която по право принадлежеше на Хана. *Въобще няма да е красиво, намекваше кикотът, но точно това заслужават кучките. А ние ще се забавляваме до дупка.*

Всичките предишни тревожи и притеснения отново връхлетяха Хана като лавина, която се спуска по планински склон. Като че ли Кейт също планираше нещо голямо и Хана имаше доста добра представа какво би могло да бъде то.

25.

НА СКРИТО... НО РАЗКРИТА

Щом Емили и Айзък паркираха колата си на алеята пред дома на семейство Хейстингс, към тях се завтече един охранител и ги попита за имената им.

— Искаме да направим списък на всички присъствали — каза той. Емили забеляза, че на кръста му виси кобур с пистолет.

Айзък погледна пистолета, след което се обърна към Емили и я докосна по ръката.

— Не се притеснявай. Иън сигурно вече е на другия край на света.

Емили се опита да прикрие треперенето си. Иън го нямаше вече цял ден. Емили беше казала на Айзък, че е била една от най-добрите приятелки на Али и вчера е присъствала на процеса — разбира се, пропусна да му разкаже за есемесите от новия А. — за който беше убедена, че е Иън. За съжаление Емили знаеше много добре, че Иън не е на другия край на света, а е все още в Роузууд, усърдно ровейки за някаква голяма тайна, която смяташе, че ченгетата укриват.

Част от Емили беше безумно ядосана на Спенсър за това, че не им беше разказала по-рано за визитата на Иън предишната вечер. В същото време напълно я разбираше защо го е премълчала. Спенсър им беше показала есемеса, който Иън ѝ беше изпратил след като напусна къщата ѝ, същия, в който я заплашваше, че ще пострада, ако разкаже за това на някого. Пък и нали самата Емили не беше разкрила кой знае какво от собственото ѝ съобщение, в което беше заплашена, че ако каже на някого за А., той ще разкрие на Айзък миналото ѝ. Изглежда Иън беше също толкова коварен, колкото и Мона, и знаеше точно как да ги накара да мълчат.

Въпреки това, веднага, след като Спенсър им призна истината, момичетата се опитаха да се свържат с някой полицаи и да му разкажат какво се е случило, но целият полицейски участък на Роузууд беше тръгнал по следите на Иън. Родителите на Спенсър дори обмисляха

отмяната на тазвечерната благотворителна сбирка, но после решиха просто да проявят изключителна предпазливост. Предишната вечер Спенсър се беше обадила на Емили и останалите си стари дружки и ги беше умолявала да дойдат на събирането, за да бъдат заедно и да се подкрепят психически.

Емили подръпна ръбовете на роклята, която беше взела назаем от Карълайн, и излезе от волвото. Къщата на Спенсър беше осветена като торта за рожден ден. Полицейската кола на Уайлдън беше паркирана пред входа, а няколко други охранители упътваха новопристигналите. Когато Айзък я хвана за ръката, Емили забеляза Сет Кардиф, най-добрият приятел на бившето ѝ гадже Бен, да излиза от колата си, паркирана зад тяхната. Раменете ѝ се напрегнаха и тя се вкопчи в ръката на Айзък.

— Оттук — изрече бързо и го поведе по алеята. Тогава забеляза Ерик Кан, който стоеше до входната врата. Щом Ерик беше тук, значи и Ноъл се въртеше някъде наблизо.

— Ъ-ъ-ъ, почакай малко. — Тя изтика Айзък до едно сенчесто местенце, близо до заснежените шубраци, и се престори, че търси нещо в сребрилата си чантичка. Вятърът клатеше клоните на големия бор, който се издигаше до тях. Внезапно Емили се запита дали не се е побъркала, щом стои там, в тъмното, когато един луд убиец е на свобода.

Айзък се засмя смутено.

— Какво има? Да не би да се криеш от някого?

— Разбира се, че не — излъга Емили. Най-накрая Ерик Кан влезе вътре. Емили се изправи и отново тръгна по алеята. Пое си дълбоко дъх и отвори предната врата. Отвътре ги заля ярка светлина. *Започва се.*

Единият ъгъл на стаята беше зает от струнен квартет, който изпълняваше нежен менует. Жени, облечени в коприна и украсени парти рокли, се смееха заедно с мъже в изтънчени, тъмни костюми. Една сервитьорка се плъзна покрай Емили и Айзък, носейки голям поднос, пълен с чаши шампанско. Айзък грабна две чаши и подаде едната на Емили. Тя отпи една глътка, опитвайки се да не се задави.

— Емили. — Пред нея застана Спенсър, облечена с къса черна рокля, поръбена с пух и невероятно високи обувки с каишки до

коляното. Погледът ѝ попадна върху ръката на Айзък, който беше хванала нейната. Веждите ѝ се вдигнаха.

— Ъ-ъ-ъ, Айзък, това е Спенсър. Родителите ѝ организират сбирката — обясни бързо Емили, измъквайки бавно ръката си от неговата. — Спенсър, това е Айзък. — Тя искаше да добави „приятелят ми“, но наоколо имаше твърде много хора.

— Рик Колбърт, чиято фирма се грижи за кетъринга, ми е баща — обясни Айзък, протягайки ръка на Спенсър, за да се ръкуват. — Срецали ли сте се?

— Не съм участвала в подготовката — отвърна кисело Спенсър. Тя се обърна към Емили. — Уайлдън обясни ли ти правилата? Не ни е разрешено да излизаме навън. Ако някой иска да отиде до колата си, трябва да се обади на Уайлдън. А когато решите да си тръгнете, той ще ви изпрати до колата.

— Леле. — Айзък прокара ръце през косата си. — Изглежда приемате това много на сериозно.

— То е сериозно! — сопна му се Спенсър.

Когато се обърна да си върви, Емили я хвана за ръката. Искаше да попита Спенсър дали е разказала на Уайлдън за посещението на Иън, както беше обещала. Но Спенсър се дръпна рязко.

— Не мога да говоря сега — рече рязко тя и изчезна в тълпата.

Айзък се залюля напред-назад на токовете си.

— Определено се държи приятелски. — Той се огледа наоколо, забелязвайки безценния ориенталски килим в огромното фоайе, каменните гравюри по стените и портретите на предците на семейство Хейстингс, окачени по стените в коридора. — Значи така живеят учениците от твоето училище, а?

— Не всички — поправи го Емили.

Айзък се приближи до масата и прокара пръсти по богато украсения сервиз за чай на „Севр“. Емили искаше да го отдалечи от него — Спенсър често казваше на Емили и другите си приятелки, че някога е принадлежал на Наполеон, — но не искаше Айзък да си помисли, че му се кара.

— Обзалагам се, че живееш в нещо дори по-голямо от това — подразни я той. — Имение с деветнайсет спални и вътрешен басейн.

— Бъркаш — леко го смушка Емили. — Има два вътрешни басейна — един за мен и един за сестра ми. Не обичам да споделям

нещата си.

— И кога ще мога да видя твоята великолепна къща? — Айзък хвана Емили за ръката и я залюля напред-назад. — Все пак аз те поканих в моята. И те запознах с *майка ми*. За което се извинявам, между другото.

— О, моля те. — Когато Емили беше отишла по-рано вечерта да вземе Айзък от дома му, майка му се беше появила с чиния домашни сладки и започна да им прави снимки. Госпожа Колбърт напомняше на Емили за собствената ѝ майка. И двете колекционираха фигурки на Хумел и носеха еднакви бледосини чехли „Крокс“. Можеха да станат най-добри приятелки. — Тя беше толкова сладка — каза Емили. — Също като теб.

Айзък се изчерви и я придърпа към себе си. Емили се захла, развълнувана от усещането да е притисната към него, облечен в изискания си костюм, нищо че го беше взел назаем от баща си. Той ухаеше на сандалово дърво и канелена дъвка и тя изведнъж изпита желание да го целуне пред очите на всички.

Тогава чу смях зад гърба си. Ноъл Кан и Джеймс Фрийд влизаха през сводестата врата от всекидневната. И двамата бяха облечени в скъпи черни костюми и синьо-червените им раирани вратовръзки висяха отпуснати на вратовете им.

— Емили Фийлдс! — изграчи Джеймс. Той огледа отгоре до долу Айзък и на лицето му се изписа изненада. Сигурно първоначално си беше помислил, че това е някоя мъжкарана в костюм.

— Здравсти, Емили — поздрави я Ноъл с ленивия маниер на богаташко хлапе, без да сваля очи от Айзък. — Виждам, че си довела приятелче. Или пък това е новият ти кавалер?

Емили отстъпи назад. Ноъл и Джеймс облизаха устни като хищни вълци. Несъмнено и двамата прехвърляха в мислите си списъка с гадории, които можеха да ѝ подхвърлят: *Тази вечер си я подкарала с момчета, а? Внимавай, пич, Емили Фийлдс е обратна! Току-виж те завлякла в някой лесбийски стриптийзъорски клуб!* Колкото по-дълго мълчаха, толкова по-ужасяващи щяха да са думите им.

— Трябва да... — избъбри Емили. Завъртя се рязко, като едва не се сблъска с директора Епълтън и госпожа Хейстингс, които отпиваха от коктейлите си. После се запрепва като сляпа през фойето,

опитвайки се да се отдалечи колкото се може повече от Ноъл и Джеймс.

— Емили? — извика Айзък зад гърба ѝ. Тя продължи да върви. Пред себе си виждаше тежката врата на библиотеката. Побърза да я отвори и се шумгуна вътре, дишайки тежко.

В библиотеката беше топло и миришеше на смесица от стари книги и скъпи кожени обувки. Зрението ѝ се замъгли, след което се проясни. Стомахът ѝ се разбунтува от ужас. В стаята беше пълно с ученици от „Роузууд дей“. Наоми Циглър клатеше дългите си крака, които беше преметнала през облегалката на един кожен фотьойл, бъдещата доведена сестра на Хана, Кейт, се беше разположила царствено на дивана. Мейсън Байърс и още няколко момчета от отбора по лакрос се въртяха край рафтовете с книги, очевидно търсеха книгите с френски фотографии, събирани от бащата на Спенсър, които съдържаха предимно еротични снимки на голи жени. Майк Монтгомъри и една красива брюнетка споделяха чаша вино, а Джени Кестлър и Кирстен Кълън хрупаха препечен хляб със сирене.

Всички се обърнаха и погледнаха към Емили. А когато Айзък връхлетя след нея и обгърна с ръка голите ѝ рамене, те направо го изпиха с погледи.

Емили се чувстваше така, сякаш някаква зла магия беше забавила времето около нея. Беше решила, че ще успее да издържи, но щом се изправи пред всички... всички, които знаеха тайната ѝ, всички, които бяха там, когато А. разпространи снимката на целуващите се Емили и Мая, осъзна, че не можеше да го понесе.

Дори не намери сили да погледне Айзък, когато се обърна и излезе от библиотеката. Ноъл и Джеймс стояха облеgnати на стената и си подаваха един на друг бутилка текила „Патрон“.

— Ти се върна! — извика ликуващо Ноъл. — Какъв е тоя пич с теб? Ако си решила отново да играеш за нашия отбор, защо не покани първо мен?

Емили прехапа устни и продължи да върви с наведена глава. Трябваше да се махне оттук. Трябваше да избяга. Но не можеше да намери Уайлдън да я ескортира до колата ѝ, а не искаше да излиза сама навън. Тогава зърна дамската тоалетна до кухнята. Вратата беше леко отворена и вътре беше тъмно. Емили връхлетя вътре, но когато се наклони да затвори вратата, нечий крак се пхна и ѝ попречи.

Айзък влезе след нея.

— Хей! — Гласът му прозвуча раздражено. — Какво става тук?

Емили изписка тихичко и се свря в ъгъла, обвила ръце около тялото си. Тоалетната беше по-голяма от обичайното, с малко диванче, огледало с орнаменти и отделна кабинка за самата тоалетна. Във втръснатата ѝ тежка миризма на жасмин се долавяше лек примес на повръщано.

Айзък не се приближи до нея. Той остана изправен до вратата.

— Държиш се много... странно — каза той.

Емили седна на оранжевото диванче и се втренчи в една тънка бримка на чорапа ѝ. Беше твърде нервна, за да му отговори. Тайната ѝ пулсираше болезнено в нея.

— Не ти ли е приятно да те виждат с мен? — продължи Айзък. — Заради това, че казах на Спенсър, че фирмата за кетъринг е на баща ми? Не трябваше ли да го казвам?

Емили закри очите си с длани. Не можеше да повярва, че Айзък се смята за виновен за поведението ѝ. Отново. Пелена от страх постепенно се спусна върху раменете ѝ. Дори да успееше да се измъкне днес, подобни ситуации щяха да се появяват непрекъснато. И най-накрая, след като всичко се изреди, ще се появи А... Иън. А сега, след като беше избягал, той беше способен на всичко. *Нека това послужи като предупреждение*, беше написал той, след като Мая се появи в китайския ресторант. Емили се беше озовала точно там, където Иън искаше.

Освен ако тя не успееше да оправи нещата.

Със свито гърло Емили вдигна глава към Айзък. Трябваше да се справи с проблема бързо, като светкавично отлепване на лейкопласт от кожата.

— Помниш ли онова момиче от китайския ресторант? — попита тя. Айзък я погледна безизразно и сви рамене. Емили си пое дълбоко дъх. — Преди двете е нея бяхме... двойка.

Всичко останало се разви със светкавична бързина. Тя разказа как в седми клас целунала Али в къщичката на дървото. Как веднага си паднала по Мая, омагьосана от дъвката ѝ с бананов аромат. Разказа му за есемесите на А., за това как се опитала да излезе с Тоби Кавана, за да си докаже, че харесва момчета, как снимката, на която двете с Мая се целуват, е била разпространена по време на състезанието по плуване

и как цялото училище разбрало за тях. Каза на Айзък за „Дървесна корона“, програмата за преобръщането на гейове, в която я бяха записали родителите ѝ, както и че истинската причина да замине за Айова бе неспособността на родителите ѝ да я приемат такава, каквата е. Освен това призна, че в Айова е срещнала момиче на име Триста, с което също се е целувала.

Когато свърши, погледна към Айзък. Той беше позеленял и нервно потропваше с крак по пода... А може би гневно.

Емили наведе глава.

— Ще те разбере, ако повече не желаеш да говориш с мен. Не исках да те нараня — просто реших, че когато научиш всичко, ще ме намразиш. Но въпреки всичко, което ти разказах, искам да знаеш, че чувствата ми към теб са истински, че наистина искам да си моето гадже, че наистина те харесвам. Смятах, че повече никога няма да харесам момче, но изглежда съм грешала.

В малката стая настъпи тишина. Дори партито отвън като че ли поутихна. Айзък приглади вратовръзката си с ръка.

— И какво означава това, че си... би?

Емили заби нокти в пухкавите копринени възглавнички на дивана. Щеше да е много по-лесно просто да каже, че е хетеро, и че при случилото се с Али, Мая и Триста просто е била обърквана. Но тя знаеше, че това не е така.

— Не знам каква съм — тихо отвърна тя. — Ще ми се да знаех, но не е така. Може би просто... харесвам хората. Може би просто зависи от човека, а не от пола му.

Айзък наведе очи и въздъхна тихичко, Когато Емили го чу да се обръща, сърцето ѝ се сви от отчаяние. След миг той ще натисне бравата, ще излезе навън и ще изчезне завинаги. Емили си представи майка му, която стои до входната врата, в нетърпеливо очакване да разбере как е минала срещата им. Лицето ѝ ще се сгърчи, когато Айзък ѝ разкаже истината. Емили е „*каква?*“ ще ахне тя.

— Хей. — Горещият му дъх опари главата ѝ. Айзък се беше навел над нея с неразгадаемо изражение на лицето си. Той я прегърна безмълвно. — Всичко е наред.

— К-какво? — ахна Емили.

— Всичко е наред — повтори тихо той. — Приемам го. Приемам и теб.

Емили примигна недоверчиво.

— Наистина... ли? — заекна тя.

Айзък изсумтя.

— Май не съвсем, а? — Той я прегърна и я целуна по главата.

Докато се прегръщаха, Лейни Айлър, една от съотборничките на Емили, влезе в тоалетната, мислейки, че е свободна.

— Опа — каза тя. Когато видя, че вътре е Емили, която се прегръща с момче, се ококори. Но на Емили вече ѝ беше все едно. Нека да видят, помисли си тя. Нека Лейни отиде и разкаже на всички. На безкрайната поредица от тайни беше сложен край.

26.

СПЕНСЪР СИ НАМИРА КАНДИДАТ

Звънецът на вратата на семейство Хейстингс иззвъня за енти път и Спенсър надничаше иззад ъгъла, докато родителите ѝ посрещаха семейство Пемброук, един от най-старите родове в областта. Господин и госпожа Пемброук бяха прочути с това, че винаги водеха домашните си любимци със себе си и, изглежда, тази вечер бяха довели две: непрекъснато лаещият мини шпиц Мимзи и дългият шал около врата на Хестър Пемброук, към който беше прикрепена лисича глава. След като двамата препуснаха към бара, майката на Спенсър прошепна нещо на Мелиса и тръгна нанякъде. Мелиса зърна надничачката Спенсър. Покара ръце по тъмночервената си сатенена рокля; след това наведе очи и се обърна. Спенсър не бе имала възможността да попита сестра си какво мисли за изчезването на Иън — Мелиса цял ден се губеше някъде.

Спенсър не беше сигурна защо изобщо провеждат събирането, въпреки че очевидно всички си прекарваха фантастично. Изглежда Роузууд лекуваше раните си с тежък алкохолизъм. Уайлдън вече беше ескортирал родителите на Мейсън Байърс до тяхното бентли, защото Бинки Байърс беше погълнал твърде много коктейли „Метрополитен“. Спенсър беше минала покрай Оливия Циглър, майката на Наоми, която повръщаше в тоалетната, вкопчила ръце в умивалника. Защо ли не можеше водката да вцепени и Спенсър — въпреки многото „Лемън дропс“, които беше изпила, главата ѝ беше свежа и погледът ясен. Сякаш някаква кармична сила я наказваше, оставяше я да изстрада всичко трезва.

Тя беше направила ужасната грешка да не разкрива посещението на Иън. Но откъде да знае, че той планира бягство? Сети се за съня, който я беше накарал да се събуди предишния ден — *почти е късно*. Е, вече наистина е късно.

Беше обещала на приятелките си, че ще разкаже на ченгетата за посещението на Иън, но щом Уайлдън се появи пред вратата им, готов

да охранява партито, Спенсър просто... изгуби ума и дума. Нямахте да издържи поредната лекция за това как е прецакала всичко — отново. Пък и дори да кажеше на Уайлдън, как това щеше да помогне? Иън не беше подсказал по никакъв начин къде смята да отиде. Единственото интересно нещо, което беше споменал, е че е на път да разкрие тайна, която направо ще я побърка.

— Спенсър, скъпа — чу се глас отдясно. Беше госпожа Кан, която изглеждаше ужасно със смарагдовозелената си, украсена с пайети, рокля. Спенсър я беше чула да казва на светските фотографии, че това е оригинална „Баленсиага“. Всичко по госпожа Кан блестеше, от ушите и шията, до китките и пръстите на ръцете ѝ. Беше публична тайна, че предишната година, когато бащата на Ноъл беше отишъл в Лос Анджелис, за да финансира поредното игрище за голф, той беше изкупил половината „Хари Уинстън“ за съпругата си. Сметката беше публикувана в местния клюкарски блог.

— Знаеш ли дали има още от тия превъзходни мини петифури? — попита госпожа Кан. — Какво пък, по дяволите! — Тя потупа по плоския си корем и сви рамене, сякаш искаше да каже: „Един убиец е на свобода, дай да се натъпчем“.

— Ами... — Спенсър забеляза родителите си в дъното на стаята, близо до струнния квартет. — Ей сега се връщам.

Тя започна да се промъква между гостите, докато не се доближи до тях. Баща ѝ носеше тъмен костюм „Армани“, но майка ѝ беше облякла някакво късо черно нещо с прилеп ръкави и набрана талия. Може би това беше модерно в Милано, но според Спенсър приличаше на дреха, която би носила жената на граф Дракула, докато чисти къщата.

Тя потупа майка си по рамото. Госпожа Хейстингс се обърна с широка заучена усмивка на лицето, но щом видя Спенсър, присви очи.

— Ъ-ъ-ъ, петифурите свършват — чинно рапортува тя. — Да проверя ли в кухнята? Забелязах, че шампанското също е на привършване.

Госпожа Хейстингс избърса челото си с ръка, очевидно изнервена.

— Аз ще го направя.

— Няма проблем. Мога просто... — предложи Спенсър.

— Аз ще го направя — ледено процеди през зъби майка ѝ, пръскайки слюнка, докато говореше. Намръщи се, а бръчките около устата ѝ станаха още по-забележими. — Защо просто не отидеш при останалите в библиотеката?

Спенсър отстъпи назад и токчето ѝ се подхлъзна на излъскания паркет.

— Знам, че се радваш, че останах без наследство — изтърси на висок глас тя, без да осъзнава какво говори. — Но няма нужда да *парадираш* с това.

Майка ѝ се спря и я зяпна шокирана. Наблизо някой ахна от изненада. Госпожица Хейстингс изгледа госпожа Хейстингс, която беше преbledняла като черупка на яйце.

— Спенсър... — каза рязко баща ѝ.

— Забрави — изръмжа Спенсър, обърна се рязко и тръгна по коридора към всекидневната. Очите ѝ пареха от сълзи на разочарование. Би трябвало да се чувства прекрасно, след като им каза каквото заслужаваха, но всъщност Спенсър се чувстваше както всеки път, когато родителите ѝ я пренебрегваха — като коледна елха след новогодишния празник, захвърлена на пътя в очакване да бъде прибрана от камиона за отпадъци. Някога Спенсър умоляваше родителите си да спасят всички изоставени коледни елхички и да ги засадят в задния им двор, но те винаги ѝ казваха да спре да говори глупости.

— Спенсър? — От сенките се появи Андрю Кембъл с чаша вино в ръка. Тръпки пробягаха по гърба ѝ. Цял ден се беше колебала дали да му изпрати есемес, за да разбере ще идва ли. Не че се опитваше тайничко да го притисне.

Той забеляза червеното ѝ лице и смръщи вежди.

— Какво има?

Брадичката на Спенсър затрепери и тя погледна към голямата зала.

— Цялото ми семейство ме мрази — изтърси тя.

— Стига де. — Андрю я хвана за ръката. Поведе я към всекидневната, светна малката лампа на масата и махна към дивана. — Седни. Дишай.

Спенсър се тръшна върху дивана. Андрю седна до нея. Тя не беше идвала в тази стая от вторник следобед, когато заедно с

приятелките си бяха гледали изслушването на Иън за пускането му под гаранция. Вдясно от телевизора, до официалната абитуриентска снимка на Мелиса, бяха подредени ученическите снимки на Спенсър и Мелиса още от първите им години в „Роузууд дей“. Спенсър погледна към снимката си от тази година. Беше направена точно преди да започне училище, преди началото на цялата тази каша с Али и А. Косата ѝ беше срасана идеално назад, а синьото ѝ сако беше перфектно изгладено. Самодоволният израз на лицето ѝ говореше: „Аз съм Спенсър Хейстингс и съм най-добрата“.

Ха, помисли си горчиво тя. Колко бързо се променят нещата.

До училищните им снимки стоеше голямата статуя на Айфеловата кула. На нея все още беше облежната старата снимка на Али от деня, когато бе обявено началото на „Капсулата на времето“. Спенсър я погледна и присви очи. Али държеше обявата в ръка и устата ѝ беше отворена толкова широко, че Спенсър можеше да види малките ѝ квадратни бели кътници. Кога е правена тази снимка? Дали Али току-що беше обявила, че Джейсън ще ѝ каже къде се намира късчето от знамето? Дали мисълта да го открадне от нея вече се беше загнездила в главата на Спенсър? Дали Иън вече се беше приближил до Али и ѝ беше казал, че ще я убие? Големите сини очи на Али като че ли се взираха право в Спенсър и тя почти можеше да чуе ясният ѝ чуруликащ глас. *Ревла*, щеше да я подразни Али, ако все още беше жива. *Вашите те мразят!*

Спенсър потрепери и се извърна. Усещането Али да е тук и да я гледа беше доста зловещо.

— Какво има? — попита Андрю и прехапа загрижено долната си устна. — Какво направиха вашите?

Спенсър нервно започна да мачка подгъва на роклята си.

— Дори не ме поглеждат — отвърна вцепенено тя. — Сякаш съм мъртва за тях.

— Убеден съм, че това не е така — отвърна Андрю. Той отпи глътка от виното си и остави чашата на масата. — Как може родителите ти да те мразят? Сигурен съм, че се гордеят с теб.

Спенсър бързо пхна една подложка под чашата, без да се интересува дали изглежда като невротичка.

— Изобщо не е така. Аз съм срам за тях, украса, която вече дори не е модерна. Като някоя от старите маслени картини в мазето. Това

съм аз.

Андрю вирна глава.

— Да не би да говориш за... „Златната орхидея“? Може вашите да са разстроени, но със сигурност не те мразят!

Спенсър потисна едно ридание и усети как нещо твърдо и тежко засяда в гърдите ѝ.

— Те знаеха, че съм преписала есето за „Златната орхидея“ — избъбри тя, неспособна да го задържа повече. — Но ми казаха да не признавам. За тях щеше да е много по-лесно да излъжа и да нося вината до края на живота си, отколкото да ги направя да изглеждат като идиоти.

Коженият диван изскърца, когато Андрю ужасен се отпусна назад. Погледът му остана вперен в Спенсър няколко дълги минути.

— Шегуваш се.

Спенсър поклати глава. Почувства се така, сякаш ги е предала. Родителите ѝ не ѝ бяха забранили да казва на някого за това, че са знаели за измамата, но сигурно си мислеха, че ще си мълчи за това.

— И всъщност *ти* сама реши да си признаеш, че си преписала есето, въпреки тяхната забрана? — попита Андрю. Спенсър кимна. — Боже. — Той прокара ръка през косата си. — Правилно си постъпила, Спенсър. Надявам се, че го разбираш.

Спенсър се разплака — сякаш невидима ръка беше развъртяла кранчето в главата ѝ.

— Бях толкова уплашена — избъбри тя. — Въобще не разбирах икономиката. Мислех си, че няма никакво значение дали ще открадна някакво си есе от Мелиса. Мислех си, че никой няма да разбере. Просто исках да получа шестица. — Гласът ѝ секна и тя зарови лице в ръцете си.

— Няма нищо. — Андрю колебливо я потупа по гърба. — Успокой се.

Но Спенсър продължаваше да плаче. Тя се наведе напред, сълзите се стичаха по носа ѝ, очите ѝ подпухнаха, гърлото ѝ се стегна, а тежестта в гърдите не я напускате. Всичко ѝ изглеждаше толкова безрадостно. Академичният ѝ живот беше съсипан. Заради нея убиецът на Али се беше измъкнал. Семейството ѝ я беше обезнаследило. Иън беше прав — тя *наистина* живееше жалък живот.

— Ш-ш-шт — прошепна Андрю, потривайки леко гърба ѝ. — Нищо лошо не си направила. Всичко е наред.

Внезапно от малката сребриста чантичка на Спенсър, която лежеше върху масата, се разнесе звук. Спенсър вдигна глава. Беше телефонът ѝ.

Тя примигна с насълзените си клепачи. *Иън?*

Погледна към прозореца. В задния им двор се виждаше само една жълтеникава лампа, която осветяваше голямата веранда. Всичко останало беше потънало в пълен мрак. Тя се напрегна в опит да чуе дали някой не се промъква в храстите под прозореца ѝ, но нямаше нищо.

Телефонът иззвъня още веднъж. Андрю махна ръката си от гърба ѝ.

— Няма ли да погледнеш кой звъни?

Спенсър облиза устни замислено. После бавно протегна ръка към чантата си. Тя трепереше толкова силно, че ѝ беше трудно да отвори малката метална закопчалка.

Нямаше нов есемес, а имейл. Пред очите ѝ изплува адресът на подателя. *Обичам те*. И заглавието на писмото: *Имате подходящ кандидат*.

— О, Боже! — Спенсър тикна телефона си под носа на Андрю. В хаоса на изминалата седмица почти беше забравила за уеб сайта. — *Виж!*

Андрю рязко си пое дъх. Спенсър отвори писмото и двамата се втренчиха в екрана. „С удоволствие ви съобщаваме, че в нашата база данни има човек, който отговаря на вашите условия — пишеше там. — В момента се свързваме с нея и тя ще ви се обади след няколко дни. Благодарим ви, от екипа на *Обичам те*“.

Спенсър прегледа бързо остатъка от съобщението, но вътре нямаше кой знае колко допълнителна информация. От сайта не разкриваха името на жената, нито с какво се занимаваше или къде живееше.

Спенсър пусна своя сайджик в скута си, главата ѝ пулсираше.

— Това... наистина ли се случва?

Андрю хвана ръцете ѝ.

— Може би.

Устата на Спенсър постепенно се разшири в усмивка, а сълзите ѝ продължаваха да се стичат по лицето ѝ.

— О, Господи! — извика тя. — О, Господи! — Тя протегна ръце, прегърна Андрю и го притисна към себе си. — Благодаря ти!

— За какво? — Той изглеждаше объркан.

— Не знам! — отвърна замаяно Спенсър. — За всичко!

После го пусна и двамата се усмигнаха един на друг. Тогава, внимателно и нежно, Андрю протегна ръка и я хвана за китката. Спенсър замръзна. Шумът от партито сякаш се изгуби, всичко в стаята изглеждаше уютно и интимно. Изминаха няколко дълги, бавни секунди, отчитани единствено от примигващите точки на цифровия часовник на дивиди плейъра.

Андрю бавно се наведе напред и допря устните си до нейните. Имаше вкус на ментов освежител за уста, а устните му бяха меки. Изведнъж всичко ѝ се стори... естествено. Той я целуна продължително, привличайки я към себе си. Къде, за Бога, Андрю Кембъл се беше научил да се целува така?

Цялата работа продължи най-много няколко секунди. Когато Андрю се отдръпна от нея, Спенсър беше твърде шокирана, за да каже каквото ѝ да било. Зачуди се дали вкусът ѝ е бил на солени сълзи. А и лицето ѝ сигурно изглеждаше ужасно, цялото подпухнало и червено от плача.

— Съжалявам — каза бързо Андрю и лицето му пребледня. — Не трябваше да го правя. Но ти изглеждаш толкова хубава тази вечер, а и толкова се зарадвах заради теб и...

Спенсър примигна няколко пъти, с надеждата омаята да освободи мислите ѝ.

— Не се извинявай — каза най-накрая тя. — Но... Но не съм убедена, че съм го заслужила. — Тя подсмръкна. — Държах се толкова лошо с теб. На бала, например. Както и във всеки час, който карахме заедно. Бях абсолютна кучка. — Тя поклати глава и по бузата ѝ се търкулна сълза. — Би трябвало да ме мразиш.

Андрю хвана кутрето ѝ със своето.

— Наистина ти се ядосах заради бала, но това е само защото те харесвах. А относно останалото... ние просто се състезавахме. — Той мушна с пръст голото коляно на Спенсър. — Харесва ми, че си толкова

амбициозна... упорита... и умна. Не бих искал нищо от това да се промени.

Спенсър започна да се смее, но скоро смехът ѝ отново премина в хълцане. Защо плачеше, когато някой се държеше толкова *мило* с нея? Тя отново погледна към телефона си и затвори екрана му.

— Значи ще продължаваш да ме харесваш дори и да не съм истинска Хейстингс?

Андрю изсумтя.

— Не ми пука каква е фамилията ти. Освен това дори Коко Шанел е дошла от никъде. Била е сираче. А виж какво е постигнала.

Устата на Спенсър се изкриви в усмивка.

— Лъжец. — Откъде пристрастеният към четенето на книги Андрю ще знае нещо за дизайнерите на висша мода?

— Вярно е! — разпалено кимна Андрю. — Провери!

Спенсър изпиваше с поглед слабото, ъгловато лице на Андрю, порасналата му коса с цвят на зряла пшеница, която се къдреше покрай ушите му. През цялото време той е бил пред очите ѝ, седял е до нея в час, бързал е да реши задачата на черната дъска преди нея, състезавал се е срещу нея за поста президент на класа и лидер на клуб „Модел на обединените нации“ — и тя никога не е забелязала колко е сладък. Спенсър отново се разтопи в ръцете му, мечтаейки да остане така цяла нощ.

Когато намести глава върху рамото на Андрю, погледът ѝ отново попадна върху снимката на Али, облежната на Айфеловата кула. Изведнъж фотографията ѝ се стори съвсем различна. Въпреки че устата на Али беше широко отворена за смях, в очите ѝ се криеше обезпокоен, тревожен поглед. Сякаш се опитваше да изкрещи нещо на фотографа, да му изпрати някакво послание. *Помогни ми*, казваше блясъкът в очите ѝ. *Моля те*.

Спенсър отново се сети за своя сън. Тя стоеше до Али точно край тази същата велосипедна рампа. По-младата Али се обърна към нея със същото ранимо изражение на лицето. И двете Али искаха Спенсър да намери нещо. Може би нещо, което беше съвсем близо.

„Не трябваше да го изхвърляш, Спенсър — извикаха двете в един глас. — Всичко, от което се нуждаеше, беше вътре. Всички отговори. От теб зависи, Спенсър. Ще трябва да го поправиш“.

Но какво беше изхвърляла напоследък? Как би могла да го оправи?

Внезапно Спенсър се изтръгна от ръцете на Андрю.

— Торбичката за отпадъци!

— Какво? — Андрю изглеждаше объркан.

Спенсър погледна към задния прозорец. Миналата събота психоложката ги беше накарала да заровят всичките боклуци на Али — *всъщност да ги изхвърлят*. Това ли имаха предвид двете Али от съня? Възможно ли е там да беше останало нещо, което да е ключът към разгадаването на всичко?

— О, Господи! — прошепна Спенсър и се надигна, олюлявайки се.

— Какво? — попита отново Андрю и също се изправи. — Какво има?

Спенсър го погледна, след това отново обърна глава към прозореца и впери поглед в хамбара, край който бяха заровили торбата с вещите на Али. Вероятността беше малка, но тя трябваше все пак да се увери.

— Кажи на полицай Уайлдън да ме потърси, ако не се върна до десет минути — рече бързо тя и изтича навън, оставяйки след себе си един много объркан Андрю.

27.

КРАЛИЦА ХАНА МЕРИН

Когато Хана и Лукас стигнаха до дома на семейство Хейстингс, голямата приемна вече беше пълна с народ. Струнният квартет тъкмо бе приключил с изпълнението си и една джаз група заемаше мястото му. Сервитьорките разнасяха аперитиви, а барманите разливаха уиски, G&T и червено вино в големи чаши. Хана усещаше алкохола в дъха на почти всеки, който минаваше край нея. Изглежда бяха ужасени от случката с Иън. Преди изчезването на Али най-страшното престъпление, на което бяха ставали свидетели, беше когато един от съседите им беше тихомълком привикан на разпит от данъчните.

Лукас свали капачката от обектива на своя „Олимпус SLR“ — той отговаряше за фотографската част при отразяването на събитието в училищния вестник.

— Искаш ли да ти донеса питие?

— Още не — отвърна Хана, мислейки си за всички калории, които се съдържаха в алкохола. Тя нервно прокара пръсти по яркочервената си парти рокля от шифон и коприна, творение на Катрин Маландрино. Предишната седмица копринената лента около кръста ѝ прилепваше идеално, а сега съвсем лекичко я стягаше. Тя се беше покрила цял ден, опитвайки се да не обръща внимание на непрекъснатите обаждания и есемеси от Кейт, Наоми и Райли, и поканата за събирането в дома на Наоми преди партито, за да се наконтят заедно. Най-накрая не издържа и се обади, за да им каже, че е твърде разстроена от бягството на Иън, за да се конти.

— Здравейте, деца. — Госпожа Хейстингс се спусна към тях, очевидно раздражена от това, че ги вижда в стаята. — Младите са се събрали в библиотеката. Оттук.

Тя започна да ги побутва към библиотеката, сякаш бяха някакви досадни вещи, които трябва да бъдат натикани в дрешника. Хана хвърли безпомощен поглед към Лукас. Все още не беше готова да се изправи срещу Кейт.

— Не трябва ли да направиш снимки и на възрастните? — отчаяно изписука тя.

— За това си имаме светски фотографии — сопна ѝ се госпожа Хейстингс. — Вие снимайте само приятелите си.

В момента, в който госпожа Хейстингс отвори големите двойни врати към библиотеката, някой извика: „Мамка му“. В стаята настана суматоха и шушукане, след което всички устремиха очи към майката на Спенсър с широки усмивки на лицата и изражения, които казваха: „Аз не пия“. Едно момиче от квакерското училище тихомълком се изсули от скута на Ноъл Кан. Майк Монтгомъри се опита да скрие чашата с вино зад гърба си. Шон Ейкърд — който най-вероятно *наистина* не пиеше — разговаряше с Джема Кърън. Кейт, Наоми и Райли се бяха скупчили в ъгъла. Кейт беше облякла бяла рокля без презрамки; Наоми носеше шарена рокля с връзки за врата, която ѝ стигаше до коленете; а Райли се кипреше в зелената „Фоули и Корина“, която Хана ѝ беше избрала от „Тийн воуг“.

Госпожа Хейстингс затвори вратата и всички отново наизвадиха бутилките и чашите с вино и шампанско. Кейт, Наоми и Райли още не я бяха забелязали, но скоро щяха да я зърнат.

„Моментът почти настъпи! — беше казала през смях Кейт. — Чакам го с нетърпение!“.

Лукас забеляза Кейт и останалите в дъното на стаята.

— Да отидем ли да ги поздравим?

Главата на Кейт беше наведена към ухото на Наоми. След това двете изведнъж се разделиха и се разсмяха шумно. Хана дори не направи опит да помръдне.

— Няма ли да идеш да поговориш с тях? — попита Лукас.

Хана се беше втренчила в каишките на обувките си.

— Промених си мнението за Кейт.

Веждите на Лукас се изстреляха нагоре така, че почти се сляха с косата му.

— Мисля, че не е такава, каквато изглежда — добави Хана.

Тя усещаше погледа на Лукас, който очакваше обяснение.

— През есента тя се опита да *унищожи* връзката ми с татко — прошепна Хана, като го придърпа към противоположния ъгъл. — Цялата тази история „нека да бъдем приятелки“... Мисля, че твърде бързо я приех. Твърде лесно стана. От *години* враждувам с Наоми и

Райли, а изведнъж всичко между нас е наред, само защото Кейт е тук? — Тя енергично разтърси глава. — Тц! Няма да стане.

Лукас присви очи.

— Кое няма да стане?

— Според мен Кейт е намислила нещо — обясни Хана и изскърца със зъби, когато Ноъл Кан извика на Джеймс Фрийд да му метне остатъка от водка. — Мисля, че тя, Наоми и Райли са се сговорили да ме съсипят завинаги. Но аз трябва да намеря начин да я извадя от играта. Трябва да измисля как да я изпреваря.

Лукас я погледна. Джаз групата от другата стая завърши едната песен и започна друга, преди той да заговори отново.

— Всичко е заради Мона, нали? — Гласът му омекна. — Разбирам защо си мислиш, че всяка нова приятелка се опитва да те съсипе. Но това не е така, Хана. Никой не иска да те нарани. Наистина.

Хана потисна желанието си да тропне с крак. Как се *осмелява* да я поучава! Напоследък си мислеше да му разкаже за новия А. — но вече не. Сигурно и за него ще започне да я поучава.

— Това не са просто някакви параноични фантазии — сопна му се гневно тя. — Няма нищо общо с Мона, но е изцяло свързано с *Кейт*. Какво не можа да разбереш?

Лукас замига бързо. Вълна от разочарование заля Хана. Не го разбираше, защото това не беше неговият свят. Внезапно Хана разбра колко различни са техните светове.

Тя въздъхна.

— Тук става въпрос за популярността, Лукас — каза му тя с подчертано равен тон. — Всичко е... пресметнато предварително. Не е нещо, което би разбрал.

Очите му се разшириха. Той се облегна на двойните врати на библиотеката.

— Не бих го разбрал, защото не съм популярен, така ли? Ами съжалявам, Хана. Съжалявам, че не съм достатъчно готин за теб.

Той махна презрително с ръка и се оттегли до прозореца. Хана усети горчив вкус в устата си. Току-що беше влошила нещата.

Слабата ръка на Кейт се стрелна нагоре.

— Божичко, Хана! Ти си тук!

Хана обърна глава към нея. Наоми и Райли също й махаха, ухилени до уши. Щеше да изглежда много странно, ако просто се

обърне и си тръгне, след като очевидно ги беше забелязала. Поне тази вечер беше облякла рокля по свой избор, а не нещо, изпратено от Мона, което всеки момент ще се пръсне.

Хана се стегна и тръгна към тях. Наоми се пресегна и разчисти място за Хана на големия кожен диван.

— Къде се губиш? — попита тя, като я прегърна силно.

— А, никъде — отвърна неопределено Хана. От другия край на стаята я гледаше Лукас. Тя бързо отвърна поглед.

— Тревожих се за теб — каза Кейт и я погледна сериозно. — Цялата тази работа с Иън е много плашеща. Абсолютно не те виня, че се покри така.

— Но пък сега сме доволни, че си тук — рече Наоми. Тя се наведе към Хана и прошепна в ухото ѝ. — И Ерик Кан, и Мейсън Байърс дойдоха. И двамата си падат по Кейт.

Хана облиза устните си и помръдна с рамене, без да изпитва особено желание да завърже разговор. Но сега пък Кейт подръпна шифонения ръб на роклята ѝ.

— Вчера Наоми ме заведе в един страхотен бутик, наречен „Отър“, и аз си взех това оттам. — Тя посочи към огърлицата с огромен кристал Сваровски на шията ѝ. — Искахме да вземем и теб, но ти не си вдигаше телефона. — Тя нацупи устни. — Обаче следващата седмица ще отидем, нали? Имат едни тъмни дънки „Уилям Ръст“, които ще ти стоят страхотно!

— Аха — промърмори Хана. — Става. — Тя протегна ръка към бутилката с вино, която беше скрита зад един от столовете. За нещастие тя се оказа празна.

— Ето, изпий моето — рече бързо Кейт и ѝ подаде полупразната си чаша. — И без това пих и у Наоми, докато се приготвяхме.

Хана замаяно се втренчи в чашата на Кейт, тъмното червено вино ѝ заприлича на кръв. „Ще стане — беше прошепнала Кейт. — Моментът почти настъпи чакам го с нетърпение!“. Тогава какво, за Бога, беше това приятелско отношение? Възможно ли е Хана да е направила грешка?

И в този миг я осени. *Но, разбира се!* Кейт се преструваше на нейна приятелка. Хана се почувства глупаво, че не се е досетила досега.

Правилата на преструването бяха елементарни. Ако Хана искаше да си отмъсти на някого, че е направил нещо на Мона, тя се държеше така, сякаш двете с Мона са се скарали, проникваше в групичката на другото момиче и изчакаше мига, в който можеше да забие нож в гърба ѝ. Може би Мона беше разказала на Кейт за фалшивите приятелства преди, когато беше А.

Ерик Кан се приближи и се тръшна върху голямата възглавница с индийски мотиви, която лежеше на пода до дивана. Той беше по-висок и по-дългурест от Ноъл, но имаше същите големи кафяви очи и озъбена усмивка.

— Здравсти, Хана — каза той. — Къде си крила красивата си доведена сестра досега?

— От устата ти звучи така, сякаш ме е държала затворена в килера — изкикоти се Кейт, очите ѝ блестяха.

— Така ли си направила? — обърна се Ерик към Хана и накара Кейт да се разкикоти още по-силно.

Ноъл и Мейсън също седнаха на пода, а Майк Монтгомъри и приятелката му се сместиха до Наоми и Райли. Около тях се струпаха толкова много хора, че Хана не можеше да стане, дори и да искаше. Тя огледа стаята, за да намери Лукас, но той беше изчезнал.

Ерик се наведе напред и хвана Кейт за ръката.

— Така, откога се познавате момичета?

Кейт се обърна замислено към Хана.

— Ами май... от четири години, нали? Бяхме в седми клас. Но доста дълго не си говорехме. Хана дойде веднъж в къщата ни в Анаполис. Мисля, че беше твърде готина за мен — доведе и Алисън Дилорентис. Спомняш ли си онзи *обилен* обяд, Хана?

Кейт се усмихна широко и самодоволно на Хана, сякаш всеки момент щеше да изплюе тайната ѝ. Хана имаше чувството, че се вози на увеселително влакче, което бавно започва да се изкачва по хълма. Всеки момент щеше да премине от другата му страна и стомахът ѝ нямаше да издържи... а репутацията ѝ щеше да отиде по дяволите.

Фалшивото приятелство е много просто, сигурно беше казала Мона на Кейт, защото сигурно вече беше наясно, че един ден Кейт и Хана щяха да бъдат принудени да живеят под един покрив. *Просто научи една от тайните на Хана. Това ще е достатъчно, за да я съсипе завинаги.*

Тя се сети и за есемеса от А. *Съсипи я, преди да съсипе теб.*

— Знаете ли, че Кейт има херпес? — изведнъж изтърси тя. Гласът дори като че ли не беше нейният, а на някой много по-злобен човек.

Всички я изгледаха стреснато. Майк изплю виното си върху килима. Ерик Кан бързо пусна ръката на Кейт.

— Тя ми го каза преди няколко дни — продължи Хана и едно отровно, черно чувство се разля из тялото ѝ. — Прихванала го от някакво момче в Анаполис. Мисля, че трябва да го знаеш, Ерик, преди да се опиташ да се напъхаш в гащичките ѝ.

— Хана! — отчаяно прошепна Кейт. Лицето ѝ беше бяло като вар. — Какво правиш?

Хана се усмихна самодоволно. *И ти щеше да направиш същото с мен, кучко.* Ноъл Кан потрепери и отпи една голяма глътка от виното си. Наоми и Райли се спогледаха неспокойно и се изправиха.

— Вярно ли е това? — Майк Монтгомъри сбърчи нос. — *Отврат.*

— Не е вярно — изписка Кейт, оглеждайки всички около себе си. — Наистина, момчета, Хана току-що си го измисли!

Но вредата вече беше нанесена.

— Пфу! — прошепна някой зад гърба им.

— Валтрекс — изкашля се Джеймс Фрийд в ръката си. Кейт се изправи. Всички отстъпиха крачка назад, сякаш вирусът на херпеса можеше да прескочи от нейното тяло върху техните.

Кейт погледна ужасено Хана:

— Защо ми причиняваш това?

— Моментът почти настъпи! — изрецитира Хана с монотонен глас. — Чакам го с нетърпение.

Кейт я зяпна с объркан вид. След това отстъпи назад и се запрепва към вратата на библиотеката. Когато я затръшна зад гърба си, кристалите на полилея зазвъняха мелодично.

Някой постепенно усили музиката.

— Леле — обади се Наоми, като се настани до Хана. — Нищо чудно, че през последните два дни избягваше да прекарваш време с нея.

— А кое е момчето, което я е заразило? — прошепна Райли и седна до Наоми.

— *Знаех си*, че има нещо курвенско в нея — изсумтя Наоми.

Хана отметна кичур коса от очите си. Тя очакваше да се почувства великолепна и могъща, но вместо това ѝ беше гадно. Нещо в онова, което се случи, ѝ се струваше... нередно. Тя остави чашата на Кейт на пода и тръгна към вратата с желанието просто да се махне оттук. Само че някой ѝ препречи пътя.

Лукас я гледаше със стиснати устни. Беше очевидно, че е станал свидетел на всичко.

— О! — рече Хана със смирен глас. — Здравей.

Лукас скръсти ръце на гърдите си. Лицето му изглеждаше сърдито.

— Браво, Хана. Успя да я извадиш от играта, преди тя да го направи, а?

— Ти не разбираш — възрази Хана. Тя пристъпи към него и вдигна ръка, за да го прегърне през раменете, но той я спря.

— Всичко разбирам. — Гласът му беше леден. — И мисля, че ми харесваше повече, когато не беше толкова популярна. Когато си беше просто... нормална. — Той окачи фотоапарата на врата си и тръгна към вратата.

— Лукас, почакай — извика Хана, зашеметена.

Той се спря по средата на огромния ориенталски килим. По тъмното му сако се забелязваха няколко кучешки косми — сигурно след като го беше облякъл, си беше поиграл със своя санбернар Клариса. Внезапно Хана осъзна, че го обича затова, че не му пука дали е идеален. Обичаше го заради всяко непохватно нещо, което беше направил.

— Съжалявам. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, без да ѝ пука, че всички я гледат.

Лицето на Лукас остана безизразно като камък.

— Дотук бяхме, Хана. — Той отвори вратата и излезе във фойето.

— Лукас! — умолително го повика Хана, а сърцето ѝ биеше като полудяло. Но той си беше отишъл.

28.

ДОТУК СЪС СМУТЕНИЯ ХУДОЖНИК

Ариа стоеше пред един огромен портрет с маслени бои на прапрапрапрадядото на Спенсър Дънкън Хейстингс, елегантен мъж, който несръчно държеше в скута си един тъжно гледащ бийгъл с клюмнали уши. Дънкан имаше същия римски нос като Спенсър и изглеждаше така, сякаш носи дамски пръстени на ръцете си. Богатите хора са толкова странни.

Ариа предположи, че би трябвало да отиде в библиотеката заедно с останалите младежи — госпожа Хейстингс едва не я натика насила там, когато пристигна у тях. Но всъщност за какво можеше да разговаря с група типични роузуудски момичета с дизайнерски рокли и бижута на Картие, които бяха задигнали от чеиза на майките си? Наистина ли искаше да чуе мнението им за дългата, черна копринена рокля без ръкави, с която беше облечена? Наистина ли искаше да бъде заедно с пияния Ноъл и неговите лигави приятелчета? Предпочиташе да остане тук при добрия стар нацупен Дънкан и да се напива с качествен джин.

Ариа не беше съвсем сигурна защо изобщо дойде на събирането. След като Иън избяга, Спенсър ги беше помолила да дойдат за морална подкрепа, но бяха минали двайсет минути, откакто беше пристигнала, а не бе видяла нито нея, нито която и да е от старите си приятелки. А не искаше да обсъжда злоещото и загадъчно изчезване на Иън, както правеха останалите гости. Предпочиташе да пропълзи в дрешника, да се свие на кълбо, гушнала плюшеното си прасенце Пигтуния, и да изчака всичко да отшуми, както правеше преди, когато имаше бури.

Вратата на библиотеката се отвори и една позната фигура излетя навън. Майк беше облечен с тъмносив костюм, разкопчана риза с черни и лилави райета и лачени обувки. Едно дребничко, бледо момиче вървеше след него. Двамата стигнаха до Ариа и се спряха.

— Ето те и теб — изломоти Майк. — Исках да те запозная със Савана.

— А, здрасти. — Ариа протегна ръка на Савана, шокирана, че Майк наистина я запознава с приятелката си. — Аз съм Ариа. Сестрата на Майк.

— Приятно ми е да се запознаем. — Усмивката на Савана беше широка и мила. Дългата ѝ къдрава коса с цвят на шоколад падаше по гърба ѝ, а розовите ѝ бузи просто плачеха да бъдат пощипнати. Беше облечена в красива черна прилепнала рокля, а малката ѝ червена чантичка нямаше лого.

Тя изглеждаше... нормално. Ариа нямаше да се изненада толкова, ако Майк се беше появил с някой тюлен от зоопарка във Филадельфия. Дори и с исландски кон, като стана въпрос.

Савана докосна рамото на Майк.

— Отивам да взема нещо за хапване, става ли? Скаридите изглеждат страхотно.

— Добре — отвърна Майк и се усмихна като истинско човешко същество. Когато Савана се отдалечи, Ариа подсвирна тихо и скръсти ръце на гърдите си.

— Я виж ти, Майки! — похвали го тя. — Изглежда много мила!

Майк сви рамене.

— Мисля да я задържа, докато любимата ми стриптийзърка не се върне в града. — Той се изсмя похотливо, но Ариа усети, че не го прави от сърце. Той не свалеше очи от Савана, докато тя отмъкваше няколко хапки от подноса на минаващата покрай нея сервитьорка.

Тогава Майк забеляза някой в другия край на стаята. Той смушка Ариа.

— Хей, Ксавие е тук!

Стомахът на Ариа нервно се сви. Тя се изправи на пръсти, за да погледне над тълпата. И наистина, Ксавие стоеше край бара, облечен с елегантен черен костюм.

— Ила е на работа тази вечер — промърмори подозрително тя. — Какво прави той тук?

Майк се изсмя.

— Може би защото това е благотворителна сбирка на нашето училище? Защото наистина харесва мама и иска да ни подкрепи? Защото му споменах за събирането и той прояви интерес към него? —

Той постави ръце на кръста си и се втренчи в Ариа. — Какъв ти е проблемът? Защо го мразиш толкова?

Ариа преглътна тежко.

— Не го мразя.

— Тогава иди да поговориш с него — изсъска Майк през зъби. — Извини му се за онова, което си му сторила. — Той нежно я смушка в гърба. Тя го погледна раздражено — защо Майк автоматично приемаше, че тя е направила нещо? — но вече беше твърде късно. Ксавие ги беше видял. Той се отдръпна от бара и тръгна към тях. Ариа заби нокти в дланите си.

— Ще ви оставя насаме, за да можете да се целувате и да се натискате на спокойствие — рече Майк и тръгна към Савана. Ариа остана озадачена и смутена от избора му на думи. Тя погледна към Ксавие, който се приближаваше все повече и повече, докато най-накрая не застана до нея. Кафявите му очи изглеждаха почти черни на фона на тъмносивия му костюм. На лицето му беше изписано странно, смутено изражение.

— Здравсти — каза ѝ той, играейки си с перлените си ръкавели. — Добре изглеждаш.

— Благодаря — отвърна Ариа, махайки невидим конец, залепнал на роклята ѝ. Внезапно тя се почувства толкова официална и смешна с косата си, направена на глупав френски кок, и дългия шал от изкуствена ангора на майка ѝ, който беше увила около раменете си.

Не можеше да стои там и да се държи учтиво с него. Не и сега.

— Трябва да... — избъбри тя, след което се въртна и хукна по стълбите към втория етаж. Спалнята на Спенсър беше първата врата вляво. Тя беше отворена и слава Богу, вътре нямаше никой.

Ариа се шмугна в стаята и си пое дълбоко дъх. Бяха минали поне три години от последния път, когато беше влизала тук, но като че ли Спенсър не беше променила нищо. Стаята ухаеше на свежи цветя, поставени във вази из цялата стая. Античното махагоново огледало все още стоеше на стената, а четирите големи кресла, които се разгъваха в легла и вършеха идеална работа при гостуванията им с преспиване, бяха подредени в малък интимен кръг около тисовата масичка за кафе. Театралните червени плюшени завеси ограждаха големия прозорец, който предлагаше изглед към старата спалня на Али. Спенсър

злорадстваше, че двете с Али могат тайно да си общуват нощем, като си святкат с фенерчета.

Ариа продължи да разглежда стаята. По стените ѝ висяха все същите безвкусни картини фотографии в рамки, а в рамката на голямото антично огледало беше подпъхната все същата снимка на тях петте. Ариа се приближи към нея, изпълнена с копнеж. На снимката Ариа, Али, Спенсър, Емили и Хана се намираха на яхтата на чичото на Али в Нюпорт, Роуд Айлънд. Бяха облечени в еднакви бански на „Джей Крю“ и носеха еднакви сламени шапки. Али изглеждаше самоуверена и спокойна, а Спенсър, Хана и Емили се усмихваха еуфорично. Снимката им беше направена само няколко седмици след като станаха приятелки — еуфорията от това, че са част от личната клика на Али, още не беше отшумяла.

Ариа, от друга страна, изглеждаше стресната, сякаш вярваше, че всеки момент Али ще я бутне в пристанището на Нюпорт. Всъщност Ариа наистина беше разтревожена онзи ден. Тя все още мислеше, че Али знае какво се е случило с откраднатото ѝ късче от знамето на „Капсулата на времето“.

Но тя никога не я попита за него. А Ариа никога не си призна какво е направила. Беше очевидно какво ще се случи, ако признае на Али истината — лицето на Алисън щеше да се сбърчи смутено, след което бавно да се изкриви от гняв. Тя щеше да зарече Ариа завинаги, точно когато Ариа беше започнала да свиква, че има приятелки. А след като октомври свърши и започна ноември, тайната на Ариа постепенно започна да избледнява. „Капсулата на времето“ беше просто една глупава игра, нищо повече.

Ксавие се прокашля в коридора.

— Хей! — Той надникна в стаята. — Може ли да поговорим?

Ариа усети как стомахът ѝ се свива.

— Ами... добре.

Ксавие се приближи бавно до леглото на Спенсър и седна. Ариа се настани в едно от креслата и наведе поглед към скута си. Изминаха няколко дълги, смущаващи секунди. Отдолу се носеха звуците на купона, гласовете на гостите се сливаха в едно буботене. Някакво малко куче яростно лаеше.

Най-накрая Ксавие въздъхна и я погледна.

— Направо ме убиваш, Ариа.

Тя вдигна глава и го погледна объркано.

— Моля?

— Един мъж трудно може да разбере толкова противоречиви сигнали.

— Противоречиви... сигнали? — повтори Ариа. Може би това беше някакъв странен художнически начин за разчупване на леда. Тя зачака кулминацията.

Ксавие се изправи и бавно се приближи до нея. Облегна се на дръжките на креслото и горещият му остър дъх опари шията ѝ. Като че ли беше пил доста. Внезапно Ариа се запита дали тук въобще ставаше дума за разчупване на леда. Главата ѝ започна да пулсира.

— Флиртуваше с мен на изложбата, но след това започна да се държиш странно, когато те нарисувах в ресторанта — обясни той с нисък глас. — Слизаш на закуска с прозрачна блузка и шорти, разкриваш си душата, започваш бой с възглавници... но когато те целувам, откачаш. А сега бягаш и се криеш в спалнята. Убеден съм, че си знаела, че ще те последвам.

Ариа рязко се изправи и се облегна на огледалото на Спенсър. Старото дърво изскърца под тежестта ѝ. Дали той намекваше онова, което тя си мислеше, че намеква?

— Не съм искала да ме последваш! — извика тя. — И не съм изпрацала *никакви* сигнали!

Ксавие повдигна вежди.

— Не ти вярвам.

— Истина е! — изхленчи тя. — Не съм искала да ме целуваш. Ти излизаш с *майка* ми! Мислех, че ще дойдеш да се извиниш!

В стаята изведнъж стана толкова тихо, че Ариа можеше да чуе тиктакането на часовника си. Тази вечер в Ксавие имаше нещо, което го правеше да изглежда много по-грамаден, суров и могъщ.

Той въздъхна и очите му се напрегнаха.

— Не се опитвай да обърнеш нещата и да ме изкараш виновен. Пък и ако наистина си била толкова шашната от целувката, защо не си казала на никого? Защо майка ти продължава да приема обажданията ми? Защо брат ти ме кани у вас да играя „Уии“ с него и приятелката му?

Ариа примигна безпомощно.

— Аз... Не исках да създавам още проблеми. Не исках никой да ми се ядосва.

Ксавие докосна ръката ѝ и доближи лицето си до нейното.

— Или пък все още не си искала майка ти да ме изрита.

Той се наведе още по-напред и устните му започнаха да се отварят. Ариа се измъкна и изтича до полуотворения гардероб, като едва не се спъна в дългата си рокля.

— Просто... стой далеч от мен — каза тя с възможно най-твърдия си глас. — И от майка ми.

Ксавие изцъка няколко пъти с език.

— Добре. Щом искаш, така да бъде. Но знай — аз няма да изчезна. И ако искаш всичко да е наред, по-добре не споменавай нищо на майка си. — Той отстъпи назад и щракна с пръсти. — Нали знаеш колко лесно могат да се изкривят нещата, а и ти си също толкова виновна, колкото и аз.

Ариа примигна невярващо. Ксавие продължи да се усмихва, сякаш казаното от него беше много смешно. Стаята се завъртя пред очите ѝ, но тя се опита да запази спокойствие.

— Хубаво — изтърси тя. — Щом не смяташ да си вървиш, значи аз си тръгвам.

Той не изглеждаше впечатлен.

— И къде ще отидеш?

Ариа прехапа устни и се обърна. Това беше много правилен въпрос — къде *би могла* да отиде? Оставаше само едно място. Тя затвори очи и си представи надутия корем на Мередит. Гърбът ѝ започна да я боли, когато си представи неудобното легло в студиото-спалня.

Щеше да е болезнено да наблюдава как Мередит и Байрън поставят началото на новото им семейство. Но Ксавие се беше изразил съвсем ясно. Нещата можеха толкова лесно да се изкривят, а той изглеждаше готов да ги изкриви, ако се наложи. А Ариа би направила всичко, за да не съсипе отново семейството си.

29.

ЦЯЛАТА ПОКЪРТИТЕЛНА ИСТИНА

Спенсър имаше предимство пред останалите, които искаха да напуснат сбирката, без Уайлдън да ги забележи — това беше нейният дом и тя познаваше всички тайни изходи. Уайлдън може би дори не знаеше, че гаражът има задна врата, която водеше право към задния двор. Тя се спря само за да грабне малкото фенерче от шкафчето за градински инструменти на майка ѝ, да облече един зелен дъждобран, който висеше на стената, и да нахлузи чифт ботуши за езда, които се търкаляха по пода до стария ягуар ХКЕ на баща ѝ. Ботушите не бяха маркови, но щяха да топят краката ѝ повече, отколкото високите ѝ обувки.

Небето беше пурпурночерно. Спенсър хукна през двора покрай замръзналите боровинкови храсти, които разделяха техния имот от старата къща на Али. Тъничкият лъч на фенерчето танцуваше върху неравната земя. За неин късмет снегът почти се беше стопил, така че не беше трудно да намери мястото, където бяха закопали торбичката.

Някъде по средата на пътя Спенсър чу тихо тупване и замръзна. После бавно се обърна.

— Ехо? — прошепна тя.

Тази вечер нямаше луна и небето беше зловещо ясно, изпъстрено със звезди. Някъде далече зад гърба ѝ се чу трясването на автомобилна врата.

Спенсър прехапа силно устни и продължи да върви напред. Ботушите ѝ шляпаха в кишата. Хамбарът вече беше съвсем наблизо. Мелиса беше оставила лампата над вратата светната, но останалата част тънеше в мрак. Спенсър стигна до вратата и се спря. Дишаше тежко, сякаш бе пробягала шест мили с отбора по хоккей на трева. Оттук домът ѝ изглеждаше толкова малък и далечен. Прозорците светеха с жълта светлина и през стъклата се виждаха сенките на хората вътре. Андрю беше там, както и някогашните ѝ приятелки. Също и

Уайлдън. Може би трябваше да го остави той да се заеме с това? Но вече беше твърде късно.

Слаб вятър подухна по врата ѝ и голия ѝ гръб. Дупката, която бяха изкопали, за да зароят торбичката, се намираше на няколко стъпки вляво от хамбара, близо до криволичето калдъръмче. Спенсър потрепери, връхлетяна изведнъж от лошото предчувствие за дежа вю. Гостуването с преспиване в седми клас беше в също такава безлунна нощ. След като се скараха, Спенсър беше последвала Али навън и беше настояла да се прибере вътре. След това беше последвал онзи глупав спор за Иън. Спенсър беше потискала този спомен дълго време, но сега той отново изплува на повърхността и тя беше сигурна, че до края на живота си няма да забрави изкривеното лице на Али. Али ѝ се беше присмяла за това, че е приела целувката на Иън на сериозно.

Спенсър така се обиди, че блъсна силно Али. Тя полетя назад и главата ѝ ужасяващо изхрущя при удара в камъните. Истинско чудо беше, че ченгетата така ѝ не намериха камъка, в който се беше ударила Али — по него сигурно е имало следи от кръв, или най-малкото коса. Всъщност в онези решаващи седмици след изчезването на Али полицаите не огледаха нищо в двора, а само вътрешността на хамбара. Бяха повече от сигурни, че тя е избягала. Дали просто са проявили небрежност? Или по някаква причина не са искали да търсят повнимателно?

„Има нещо, което не знаеш — беше казал Иън. Ченгетата го знаят, но не му обръщат внимание“. Спенсър стисна зъби, опитвайки се да прогони думите от главата си. Иън беше луд. Нямахше никаква тайна, която да се опитват да скрият. Просто чистата истина: Иън беше убил Али, защото тя щеше да разкаже на всички, че ходи с него.

Спенсър повдигна роклята си, коленичи на земята и зарови ръце в меката, разкопана пръст. Най-накрая пръстите ѝ докоснаха найлоновата торбичка. Когато я извади, от нея се изля насъбраната от разтопилия се сняг вода. Тя я остави върху сухо парче земя и я развърза. Вътре всичко беше сухо. Първото нещо, което измъкна, беше гривната, каквато Али беше направила за всички, след случилото се с Джена. После розовата лачена чантичка на Емили. Спенсър я отвори и опипа вътрешността. Изкуствената кожа изскърца. Вътре нямаше нищо.

Спенсър намери парчето хартия, което Хана беше пустила вътре и го освети с фенерчето. Не беше бележка от Али, както си беше помислила преди, а студентски оценъчен формуляр, попълнен от Али, в който даваше мнението си за устния доклад на Хана върху „Том Сојер“. Всички шестокласници в „Роузууд дей“, които посещаваха часовете по литература, трябваше да оценят докладите на съучениците си, един вид училищен експеримент.

Оценката на Али беше нещо средно — нито твърде ласкателна, нито твърде злобна. Като че ли я беше надраскала набързо, защото е била заета с нещо друго. Спенсър я остави настрана. Измъкна последното нещо от дъното на торбичката. Рисунката на Ариа. Още тогава тя вече рисуваше хората забележително добре. На листа беше скицирана Али пред сградата на „Роузууд дей“, широко ухилена, сякаш се присмиваше на някого зад гърба му. Зад нея стояха няколко момичета от нейната клика и се кикотеха.

Спенсър разочаровано остави картинката да падне в скута ѝ. Като че ли и в нея не се виждаше нищо необичайно. Наистина ли очакваше да получи някакъв отговор? Как може да бъде такъв идиот!

Но за всеки случай отново освети картинката. Али държеше нещо в ръцете си. Приличаше на... *лист хартия*. Спенсър насочи лъча на фенерчето право към нея. Ариа беше надраскала заглавието: Утре започва „Капсулата на времето“.

Тази рисунка и снимката, която беше облепната върху Айфеловата кула, бяха от един и същи ден. Също като снимката, и Ариа беше уловила точно онзи момент, когато Али откъсна обявата и заяви, че тя ще намери парчето от знамето за „Капсулата на времето“. Ариа беше екипирала и някой, който стоеше зад Али. Спенсър приближи фенерчето към хартията. *Иън*.

Студеният вятър танцуваше по лицето ѝ. Очите ѝ не спираха да сълзят от студа, но тя се опитваше да ги държи отворени. Рисунката на Иън не беше толкова диaboлична или обвиняваща, както можеше да се очаква. Вместо това Ариа го беше направила да изглежда... жалък. Той се беше втренчил в Али с широко отворени очи и замаяна усмивка на лицето. Али, от своя страна, му беше обърнала гръб. Изражението на лицето ѝ беше самонадеяно, сякаш си мислеше: „Не съм ли голяма работа? Дори готините абитуриенти въртят на малкия си пръст!“.

Листът хартия изшумоля в ръцете на Спенсър. Ариа го беше нарисувала точно както се беше случило. Тогава тя определено не знаеше нищо за Иън и Али, беше нарисувала просто онова, което вижда — Иън, който изглеждаше влюбен и уязвим. А Али си изглеждаше... като Али. Като кучка.

С Али флиртувахме много, но това беше всичко. Тя като че ли не беше заинтересувана да стигне по-далеч от това, беше казал Иън. *Но след това... внезапно... тя промени решението си.*

Трите дървета около басейна хвърляха тъмни, мрежести сенки. Дървените камбанки, които висяха от стряхата на хамбара, се блъскаха една в друга и издаваха звук на тракащи кокали. По гърба на Спенсър пробягаха тръпки. Възможно ли е това да е истина? *Наистина* ли Иън и Али просто бяха флиртували един с друг за забавление? Тогава какво беше накарало Али да промени мнението си и да реши, че го харесва?

Но Спенсър трудно можеше да приеме това. Ако Иън казваше истината за Али, значи всичко останало, което беше казал на верандата онази нощ, може би също беше вярно. Че има някаква тайна, която е на път да разкрие. Че във всичко това се крие *още* нещо, което те не разбират. И че не Иън я е убил, а някой друг.

Спенсър притисна ръце към гърдите си, уплашена, че сърцето ѝ ще изхвъркне. Какви съобщения? — беше попитал Иън. Но щом не той праща есемесите от А... то кой е тогава?

Студената киша се просмука в ботушите за езда на Спенсър и намокри пръстите ѝ. Тя вдигна глава и погледна към същото онова място, където двете с Али се бяха скарали. След като Спенсър блъсна Али на земята, паметта ѝ се беше изгубила. Едва наскоро си спомни, че Али се беше изправила и беше тръгнала надолу по пътеката. Онова, което Спенсър беше видяла, започна да просветва замъглено в съзнанието ѝ, като постепенно се проясняваше. Слабите крака на Али под хоккейната ѝ поличка, дългата ѝ коса, която падаше по гърба ѝ, подметките на гумените ѝ чехли, изтрити от вътрешната страна. С нея имаше още някой и двамата спореха. Няколко месеца по-рано Спенсър беше уверена, че това е Иън. Но сега, когато се опита да си спомни, тя не можеше да види лицето на другия човек. Беше ли избрала Иън, само защото Мона ѝ беше подхвърлила тази информация? Защото беше искала да има *някой*, за да може на всичко да бъде сложен край?

Звездите над главата ѝ примигваха спокойно. От големите дъбове зад хамбара се разнесе бухане на бухал. Носът ѝ засърбя и тя си помисли, че усеща миризмата на цигара някъде отблизо. След това сайджикът ѝ започна да звъни.

Звънът отекна силно в просторния празен двор. Спенсър бръкна в чантата си и натисна бутона за изключване на звука. Когато извади телефона си, изтръпна. На екрана се беше появило, съобщение, че е получила нов имейл от някой си Иън_Т.

Стомахът ѝ се сви.

Спенсър, да се видим в гората, където тя умря. Имам нещо за теб.

Спенсър стисна зъби. *Гората, където тя умря.* Тя се намираше от другата страна на хамбара. Спенсър пъхна рисунката в чантата си и се поколеба за миг. След това си пое дълбоко дъх и побягна.

30.

СЛАБОСТ, ТВОЙТО ИМЕ Е ЖЕНА!

Хана тъкмо завършваше третата си обиколка из къщата на семейство Хейстингс в търсене на Лукас. Беше минала два пъти покрай джаз групата, пияниците край бара и снобите, които обсъждаха безценните произведения на изкуството, които висяха по стените. Видя Мелиса Хейстингс да се качва на втория етаж, докато говореше по телефона си. Когато нахълта в кабинета на бащата на Спенсър, тя се натъкна на нещо като спор между господин Хейстингс и директора Епълтън. Но никъде нямаше и следа от Лукас.

Най-накрая влезе в кухнята, която беше задимена и миришеше на скариди, патешко и пикантна глазура. Доставчиците бяха заети с изваждането на аперитивите и мини десертите от обвитите с фолио кутии. Хана очакваше да види Лукас да им помага, защото е изпитал съжаление към тях, че са толкова претоварени от работа — това щеше да е типично за него. Но него го нямаше там.

Тя се опита отново да му се обади, но беше прехвърлена директно към гласовата му поща.

— Аз съм — каза бързо Хана след сигнала. — Имам сериозна причина да постъпя по този начин. Моля те, позволи ми да ти обясня.

Когато натисна бутона за край, екранът на телефона потъмня. Защо просто не беше разказала на Лукас за есемесите от А., когато беше имала тази възможност? Но тя знаеше много добре защо: не беше сигурна дали са истински. Когато започна да си мисли, че са истински, Хана се разтревожи, че ако разкаже на някого за това, нещо ужасно ще се случи.

Затова продължи да си мълчи. Но сега изглеждаше, че ужасните неща се случват независимо от всичко.

Тя стигна до вратата на всекидневната и надникна вътре, но стаята беше разочароващо празна. Червеното афганистанско одеяло, което обикновено покриваше дивана, беше смъкнато на земята, а по масата се виждаха празни коктейлни чаши и смачкани салфетки. Над

всичко това, върху бюфета, се издигаше онази голяма, странна Айфелова кула, толкова висока, че почти докосваше тавана. Старата снимка на Али от шести клас все още беше облепната на нея.

Хана се вгледа внимателно в нея. Али държеше обявата за „Капсулата на времето“ и се смееше. Зад нея се беше изправил Ноъл Кан и също се смееше. В дъното се забелязваше една сенчеста фигура, почти разфокусирана. Хана се наведе напред и стомахът ѝ изведнъж натежа така, сякаш са го напълнили с олово. Това беше *Мона*. Беше се навела над дръжките на розовия си скутер и беше впила поглед в гърба на Али. Все едно виждаше призрак.

Хана се отпусна на дивана, вперила поглед в размазаната фигура на Мона. Искаше ѝ се да извика: *Защо ми причини това? Така и не получи възможността да ѝ зададе този въпрос — когато осъзна, че всъщност Мона е А., двете със Спенсър вече се бяха отправили към „Плаващия човек“.* Имаше толкова много неща, за които искаше да пита Мона, неща, които щяха да останат неразгадани. *Как си можела толкова време да ме мразиш тайно? Дали беше истинско всичко, което правехме заедно? Наистина ли някога сме били приятелки? Как може толкова да съм бъркала за теб?*

Погледът ѝ се фокусира върху широко отворената уста на Али. Когато в осми клас Хана и Мона станаха приятелки, Хана се беше шегувала с Али и останалите, за да покаже на Мона, че те не са всъщност чак толкова велики. Беше разказала на Мона историята за това как се беше появила в задния двор на Али в съботата, след като беше обявено началото на „Капсулата на времето“, с намерението да открадне парчето от знамето на Али.

— А там бяха и Спенсър, Емили и Ариа — спомни си Хана думите си. — Беше толкова странно. А още по-странното беше, че Али излетя от къщата си и хукна през двора към нас. „Мацки, много сте закъснели“, каза тя. — Хана дори беше успяла да изимитира гласа на Али, пренебрегвайки срамната болка в гърдите си. — След това ни каза, че някакъв гадняр вече бил откраднал знамето, въпреки че го била декорирала и така нататък.

— Кой го е взел? — попита Мона, попивайки всяка дума.

Хана сви рамене.

— Сигурно някой извратеняк, който е направил олтар на Али в спалнята си. Обзалагам се, че това е причината никой да не донесе

парчето, за да бъде заровено заедно с „Капсулата на времето“ — най-вероятно онзи все още заспива с него в ръце. Или всеки ден го пъха в бельото си.

— Пфу! — Мона се сгърчи от отвращение.

Разговорът с Мона се проведе в началото на осми клас, точно след началото на поредната игра „Капсула на времето“. Три дни покъсно Хана и Мона заедно намериха парче от знамето, скрито в един от томовете на енциклопедията в роузуудската библиотека. Все едно бяха намерили златен билет в „Чарли и шоколадовата фабрика“ — сигурен знак, че животът им щеше да се промени. Те го декорираха заедно, надписаха го с големи печатни букви „ХАНА И МОНА ЗАВИНАГИ“. Сега имената им бяха заровени в земята, чудесна метафора за това в какъв фарс се превърна приятелството им.

Хана се отпусна върху дивана и от очите ѝ бликнаха сълзи. Само да можеше да изтича до игрището зад „Роузууд дей“, да изрови капсулата от онази година и да изгори тяхното парче от знамето. Само ако можеше да изгори всеки един спомен от времето им заедно.

Приглушената светлина, която струеше от лампите над главата ѝ, се отразяваше в снимката. Когато отново я погледна, Хана се намръщи. Очите на Али имаха форма на бадем, а лицето ѝ беше ужасно подпухнало. Внезапно момичето от снимката заприлича на имитация на Али, извърната няколко градуса наляво. Но когато Хана примигна, от снимката отново я гледаше познатата Али. Хана притисна длани към лицето си с чувството, че по кожата ѝ пъплят червеи.

— Ето къде си била.

Тя извика и се обърна. В стаята влезе баща ѝ. Той не беше облечен с костюм, както повечето мъже тук, а с кафяви панталони и син пуловер.

— Татко! — ахна тя. — Не знаех, че ще идваш тази вечер.

— Нямах намерение — каза той. — Отбих се само за малко.

Зад него се виждаше някаква сенчеста фигура. Тя беше облечена в бяла рокля без презрамки, носеше чисто нова гривна с кристали „Сваровски“ и сатенени обувчици „Прада“. Когато пристъпи към светлината, сърцето на Хана спря. *Кейт.*

Хана се ухапа от вътрешната страна на бузата. Но разбира се — Кейт беше изтичала при доведения си татко и му беше разказала всичко. Трябваше да го предвиди.

Очите на господин Мерин блестяха.

— Казала ли си наистина на приятелите си, че Кейт има... *херпес*? — Той предъвка последната дума.

Хана се сви на дивана.

— Да, но...

— Какво ти става, за Бога? — попита рязко господин Мерин.

— Тя щеше да ми причини същото! — извика Хана.

— Не, нямаше! — възрази страстно Кейт. Френският ѝ кок се беше развалил и няколко кичура падаха върху раменете ѝ.

Хана зяпна от изненада.

— Чух те в петък като говореше по телефона: „Моментът почти настъпи! Ще се получи! Чакам го с нетърпение!“ . И след това... се изхили гадно! Знам какво си намислила, затова не се преструвай на идеална и невинна!

Кейт изписка безпомощно.

— Не знам за какво говори тя, Том.

Хана се изправи и се обърна към баща си.

— Тя иска да ме унищожи. Също като Мона. Двете работят заедно.

— Да не си се побъркала? За какво *говориш*? — Кейт разпери отчаяно ръце.

Господин Мерин повдигна рошавите си вежди. Хана скръсти ръце на гърдите си и отново погледна към снимката на Али. Тя като че ли беше вперила поглед в нея, подсмивваше се и въртеше очи. Хана искаше да я обърне на другата страна — или дори още по-добре, да я накъса на парчета.

Кейт ахна силно.

— Чакай малко, Хана. Когато си ме чула вчера, аз в спалнята си ли бях? Имаше ли дълги паузи между думите, които изричах?

Хана застина.

— Ами, да. Така се случва, когато говориш по телефона.

— Не говорех по телефона — спокойно отвърна Кейт. — Репетирах репликите си от училищната пиеса. Получих роля — ако беше *поговорила* с мен, щях да ти кажа! — Тя поклати изненадано глава. — Чаках те да се прибереш у дома, за да се позабавляваме. Защо ми е да заговорнича срещу теб? Мислех, че сме приятелки!

Джаз групата на долния етаж спря да свири и всички започнаха да ръкопляскаат. От кухнята се носеше силна миризма на синьо сирене, която разбуни стомаха на Хана. Кейт беше упражнявала *репликите* си?

Очите на господин Мерин потъмняха — Хана не го беше виждала такъв.

— Нека изясним нещата, Хана. Съсипала си репутацията на Кейт заради нещо, което си чула през *вратата*? Дори не си си направила труда да поговориш с нея за това какво е имала предвид или какво е правила, просто си решила да действаш и си разказала безсрамната лъжа на всички.

— Помислих, че... — започна Хана, но изведнъж се сепна. Така ли беше направила?

— Този път стигна твърде далеч. — Господин Мерин поклати тъжно глава. — Опитах се да бъда мил е теб, особено след всичко, което се случи през есента. Опитах се да ти повярвам. Но този път няма да ти се размине, Хана. Не знам как сте живели с майка ти, но аз няма да позволя подобни неща да се случват в моята къща. Наказана си.

От мястото си Хана можеше да види всяка малка бръчица около очите на баща си и новите посивели коси. Преди баща ѝ да ги напусне, той нито веднъж не я беше наказвал. Каквото и да правеше, той просто разговаряше с нея за това, докато тя не разбере в какво е сбъркала. Но като че ли на тези дни беше сложен край.

Тя усети огромна буца в гърлото си. Искаше да попита баща си дали си спомня разговорите им. Или как добре се бяха забавлявали заедно. Искаше ѝ се да го попита защо онзи път в Анаполис я беше нарекъл „малко прасенце“. Това въобще не беше забавно — не може да не го е знаел. Но може би това не го интересуваше? Стигаше му Кейт да се забавлява. От мига, в който Изабел и дъщеря ѝ се бяха появили в живота му, той винаги вземаше страната на Кейт.

— От сега нататък ще общуваш само с Кейт — каза господин Мерин, изпъвайки пуловера си. Започна да изброява на пръсти: — Никакви момчета. Никакви приятелки на гости. Никакъв Лукас.

Хана зяпна.

— *Какво?*

Господин Мерин спря следващите ѝ думи с поглед.

— Няма да сядаш при други хора в стола на обяд — продължи той. — Никакво мотаене с другите момичета преди, или след училище. Ако искаш да отидеш в мола, Кейт ще дойде с теб. Ако искаш да отидеш на фитнес, Кейт ще дойде с теб. Или ще започна да ти вземам нещата. Първо колата. После чантите и дрехите. Докато не започнеш да разбираш, че не може да се отнасяш така с хората.

Устата на Хана започна да се схваща. Тя беше сигурна, че всеки момент ще припадне.

— Не можеш да постъпиш така! — прошепна тя.

— Мога. — Господин Мерин присви очи. — И ще го направя. И знаеш ли как ще разбере дали нарушаваш правилата? — Той млъкна и погледна към Кейт, която му кимна. Двамата сигурно го бяха обсъждали и преди. Може би дори Кейт го беше *предложила*.

Хана се вкопчи в облегалката на дивана. Сега всички в училище обсъждаха Кейт — заради това, което Хана беше казала. Ако Хана отиде на училище с Кейт и се движи само с Кейт, хората ще започнат... да говорят. Могат да си помислят, че и Хана има херпес! Вече си представяше прякорите, които щяха да им измислят: валтрексовите лисици. Пъпчивите сестри.

— О, Господи! — прошепна тя.

— Наказанието ти започва от утре — каза господин Мерин. — Можеш да използваш остатъка от вечерта, за да обясниш на приятелите си, че повече няма да можете да се виждате. Очаквам те вкъщи след един час. — И без да каже нищо повече, той хвана Кейт за ръката и я изведе от стаята.

Хана се обърна замаяно на другата страна. В това нямаше никакъв смисъл. Как може да е бъркала толкова много за онова, което чу през вратата на Кейт? Думите ѝ звучаха толкова зловещо. Толкова *очевидно*! И противното ѝ кискане... Трудно ѝ беше да повярва, че Кейт просто е репетирала за някаква си смотана училищна продукция на „Хамлет“.

* * *

Хамлет. В главата на Хана светна крушка.

— Чакай малко — извика тя.

Кейт рязко се обърна, като едва не се блъсна в натруфената лампа от „Тифани“, която стоеше на масата до вратата. Тя повдигна въпросително вежди.

Хана бавно облиза устните си.

— Ъ-ъ-ъ, коя роля ще изпълняваш в „Хамлет“?

— Офелия. — Кейт изсумтя надменно, най-вероятно беше решила, че Хана няма представа коя е Офелия.

Но Хана знаеше. Беше прочела „Хамлет“ през зимната ваканция, най-вече за да разбере шегичките от типа: „Хамлет иска мама“, които всички в класа ѝ по литература си разменяха. Никъде в петте части на пиесата крехката, емоционална Офелия не изричаше думи, които дори най-малко да напомнят: „Моментът почти настъпи! Чакам го с нетърпение!“. Нито пък се кискаше злобно. Кейт беше излъгала безсрамно за това, че е репетирала ролята си, а баща ѝ веднага беше захапал стръвта, куката и кордата.

Хана зяпна от изненада. Кейт срещна погледа ѝ и сви пренебрежително рамене. Дори ѝ да беше осъзнала, че е хваната в лъжа, като че ли не ѝ пукаше. Нали Хана вече беше получила своето наказание.

Преди Хана да успее да каже нещо, Кейт се усмихна и тръгна към вратата.

— О, и още нещо, Хана. — Тя хвана дръжката на вратата и леко ѝ намигна. — Не е херпес. Просто си помислих, че трябва да знаеш.

31.

ВСИЧКИ СА ЗАПОДОЗРЕНИ

Когато Емили и Айзък излязоха от тоалетната, пред нея вече се беше събрала опашка. Емили наведе глава, въпреки че нямаше от какво да се срамува — те само се бяха прегръщали. Една кльоцава жена профуча покрай тях и затръшна вратата на тоалетната зад гърба си.

Докато вървяха към средата на стаята, Айзък прегърна Емили през раменете и я целуна по бузата. Една ужасно възрастна жена, облечена с костюм на „Шанел“, цъкна с език към тях и им се усмихна.

— Каква сладка двойка — изгука тя. Емили трябваше да се съгласи.

Телефонът на Айзък, който беше пъхнат в джоба на самото му, започна да звъни. Ръцете на Емили бавно се свиха в юмруци — *това може би е А.* — но после си спомни. Айзък знаеше всичките й тайни. Вече нямаше значение.

Той погледна към дисплея на телефона си.

— Обажда се моят барабанист — каза той. — Ей сега се връщам.

Емили кимна и стисна ръката му. После се запъти към бара да си вземе кока-кола. Няколко момичета с еднакви черни ризи се бяха наредили на опашката пред нея. Емили разпозна няколко бивши ученички на „Роузууд дей“.

— Помните ли как Иън гледаше тренировките ни? — Тъкмо казваше една красива азиатка с дълги обеци. — През цялото време си мислех, че ни гледа, защото Мелиса играе, но може да е било заради Али.

Емили наостри уши. Стоеше тихо и се преструваше, че не ги слуша.

— Той беше в класа ми по естествени науки — прошепна друго момиче, брюнетка с много къса коса и чипо носле. — Когато правихме дисекция на свински зародиш, той го намушка така, сякаш наистина му правеше удоволствие.

— Да, само че всички момчета се държаха така с тях — напомни й друго момиче, отвори сребрилата си чантичка и измъкна оттам пакетче дъвки. — Помните ли Дарън? Измъкваше вътрешностите им така, сякаш бяха спагети!

И двете потрепераха. Емили сбърчи нос. Защо всички изведнъж започнаха да повтарят колко страховит е бил Иън? Като че ли пишеха наново историята. Не можеше да повярва и на онова, което Иън беше казал на Спенсър — че е харесвал Али много повече, отколкото тя го е харесвала, че никога не би я наранил. Защо просто не си го признаеше? Нямаше по-силно доказателство за вината му от това, че беше избягал от процеса.

— Емили?

Зад нея застана полицай Уайлдън с разтревожено лице. Беше облечен с изгладен черен костюм и вратовръзка, вместо с полицейската си униформа, въпреки че Емили предположи, че в сакото му е скрит пистолет. Тя неспокойно потрепери. А последно беше видяла Уайлдън на паркинга в края на града, когато казваше по телефона на някого_ да стои настрани_. Дори не можеше да си спомни дали го е видяла в съда предишния ден, но сигурно е бил там.

Левият клепач на Уайлдън нервно потрепваше.

— Виждала ли си Спенсър?

— Преди около половин час. — Емили бързо приглади роклята си с надеждата, че няма толкова да си личи, че последните няколко минути е лежала на пода и се е прегръщала с момче. Тя погледна назад към останалите роузуудски момчета, но те се бяха изнизали. — Защо?

Уайлдън потърка гладко избръснатата си брадичка.

— На всеки трийсет минути трябва да броя присъстващите, за да съм сигурен, че никой няма да изчезне. И никъде не мога да я намеря.

— Сигурно е горе в спалнята си — предположи Емили. Като че ли тази вечер никой от тях не беше в настроение за купон.

— Вече проверих. — Уайлдън потропа с пръсти по чашата си с минерална вода. — Сигурна ли си, че не е споменавала нещо за излизане навън?

Емили го погледна и внезапно си спомни първото му име. *Дарън*. Онези роузуудски момчета току-що бяха споменали някой на име Дарън, който брутално изкормил свинския зародиш. Сигурно е ставало дума за него.

Тя често забравяше, че Уайлдън не е много по-голям от нея — той се беше дипломирал заедно със сестра ѝ и Иън. Не беше примерен ученик като Иън, а негова пълна противоположност, от типа, който всяка седмица биваше наказван. Невероятно, как се бяха променили нещата: Иън е убиецът, а Уайлдън — доброто ченге.

— Тя знае, че не трябва да излиза навън — рече твърдо Емили, връщайки се към действителността. — Ще отида горе, за да проверя. Сигурно е някъде там. — Тя леко повдигна роклята си и стъпи на първото стъпало, като се опитваше да успокои треперещите си ръце.

— Чакай! — извика Уайлдън.

Тя се обърна към него. Над главата му висеше един натруфен, сложно изработен полилей, и от светлината му очите на Уайлдън изглеждаха почти резедави.

— Ариа и Спенсър казаха ли ти, че са получили нови есемеси? Стомахът на Емили се сви.

— Да...

— А ти? — попита Уайлдън. — Получавала ли си?

Емили кимна леко.

— Получих два, но откакто Иън изчезна, не съм получавала.

Неопределено изражение премина през лицето на Уайлдън.

— Емили, според мен не е Иън. Момчетата, които пазеха къщата на Иън, я претърсиха изцяло. Нямаше никакви мобилни телефони, а всички компютри и факсове бяха изнесени оттам, преди да го пуснат под гаранция. Така че не виждам начин да ви е изпращал съобщенията. Опитваме се да разберем откъде идват, но още не сме открили нищо.

Стаята се завъртя пред очите ѝ. Съобщенията *не са* били от Иън? В това нямаше никаква логика. Пък и щом беше успял толкова лесно да се измъкне от къщи и да посети Спенсър, значи може и да е намерил начин да изпраща съобщения от някакъв таен телефон. Може да го е скрил в някое изсъхнало дърво или неизползвана пощенска кутия. А може някой да го е скрил вместо него.

Емили погледна Уайлдън изненадана, че не се е сетил за това. И след това изведнъж се усети — Спенсър не му беше казала за посещението на Иън.

— Всъщност *има* начин да е бил Иън — започна тя с треперещ глас.

Скритият в самото на Уайлдън телефон започна да звъни и я прекъсна.

— Почакай. — Той вдигна показалец. — Трябва да се обадя.

Той се извърна настрани, подпрян на масата. Емили раздразнено изръмжа. Тя огледа стаята и забеляза Хана и Ариа да стоят до една огромна абстрактна картина с пресичащи се кръгове. Ариа подмяташе нервно краищата на белия шал, който беше увила около раменете си, а Хана непрекъснато прокарваше пръсти през косата си, сякаш имаше пърхот. Емили се запъти бързо към тях.

— Виждали ли сте Спенсър?

Ариа поклати глава, изглеждаше объркана. Хана изглеждаше също толкова замаяна.

— Не — отвърна тя с монотонен глас.

— Уайлдън не може да я открие — продължи настоятелно Емили. — Претърсил е къщата няколко пъти, но е изчезнала. Освен това разбрах, че не му е казала за Иън.

Хана сбърчи нос и очите ѝ започнаха да се разширяват.

— Много странно.

— Спенсър сигурно е някъде в къщата. Не може просто така да изчезне. — Ариа се изправи на пръсти и се огледа.

Емили се обърна към Уайлдън. Той прекъсна за миг разговора си, за да отпие глътка вода. След това остави чашата на масата и отново вдигна телефона.

— Не — излая енергично той в говорителя.

Емили отново погледна приятелките си и стисна здраво изпотените си длани.

— Момичета... смятате ли, че е възможно този нов А. да е някой друг? А не... Иън? — попита ги тя.

Хана се напрегна.

— Не.

— Трябва да е Иън — рече Ариа. — Напълно естествено е.

Емили се втренчи в неподвижния гръб на Уайлдън.

— Уайлдън току-що ми каза, че са претърсили къщата на Иън и не са намерили нито телефони, нито компютри, нищо. Според него Иън не е човекът, който изпраща есемесите.

— Но кой би могъл да бъде? — извика Ариа. — Кой друг би искал да ни причини това? Кой друг знае къде сме и какво правим?

— Да, А. очевидно живее в Роузууд — настоя Хана.

Емили се размърда, закрачи напред-назад по луксозния вълнен килим.

— Откъде си толкова сигурна?

Хана несъзнателно прокара ръце по голата си ключица, втренчена безизразно в големия панорамен прозорец.

— И аз получих едно-две съобщения. Тогава не знаех дали са *истински*. В едното от тях се казваше, че А. е израснал в Роузууд, също като нас.

Очите на Емили се разшириха, сърцето ѝ заби лудо.

— В съобщенията ти казваше ли се нещо друго?

Хана се сви така, сякаш Емили беше забила игла в ръката ѝ.

— Само разни глупости за доведената ми сестра. Нищо важно.

Емили започна да си играе със сребърния си медальон с формата на риба, а челото ѝ се покри със ситна пот. Ами ако А. не беше Иън... но не беше и имитатор? Когато Емили разбра, че Мона е била първият А., тя беше абсолютно изненадана. Вярно, че Али и останалите се държаха отвратително с нея, но те се държаха така с много хора. Хора, които Емили дори не си *спомняше*! Ами ако някой друг — някой от тях — беше също толкова сърдит, колкото и Мона? Ами ако беше някой от хората в същата тази стая?

Тя бързо огледа всички в голямата стая. От библиотеката излязоха Наоми Циглър и Райли Улфи и впериха погледи в тях. Мелиса Хейстингс избегна погледа ѝ и ъгълчетата на устните ѝ увиснаха надолу. Скот Чин тихомълком насочи фотоапарата си към Емили, Ариа и Хана. А Фай Темпълтън, някогашната най-добра приятелка на Мона, която беше обсебена от йо-йо, се спря наред пътя си към библиотеката, погледна през рамо и хладнокръвно срещна погледа на Емили.

В този миг тя си спомни нещо от деня, в който прочетоха обвинението на Иън. След като заседанието приключи с отказ да пуснат Иън под гаранция, те излязоха от съдебната зала щастливи, че вече всичко е приключило. Но тогава Емили забеляза една фигура в лимузината, паркирана пред сградата на съда. Очите, които гледаха през прозореца, ѝ се сториха толкова познати... но Емили се опита да се убеди, че те са просто продукт на въображението ѝ.

Но дори само мисълта за това я накара да потръпне. *Ами ако всъщност нямаме никаква представа кой е А.? Ами ако нищо не е такова, каквото изглежда?*

Телефонът ѝ започна да звъни. След това се обади и този на Ариа. Най-накрая звънна и Ханиният.

— О, Господи! — ахна Хана.

Емили огледа внимателно стаята. Вече никой не гледаше към тях. И никой не държеше телефон в ръка.

Не ѝ оставаше нищо, освен да извади нокията си. Приятелките ѝ я наблюдаваха нервно.

— Едно ново съобщение — прошепна Емили.

Хана и Ариа се приближиха към нея. Тя натисна бутона за четене.

Бяхте предупредени и сега някой ще трябва да си плати. Искате ли да разберете къде е най-добрата ви приятелка? Погледнете през прозореца към двора. Това може да се окаже последният път, когато ще я видите...

А.

Стаята се завъртя около тях. Ужасната досадна миризма на тежък парфюм изпълни въздуха. Емили погледна към приятелките си с пресъхнала уста.

— Последният пък като... завинаги? — повтори Хана, мигайки начесто.

— Не може... — Емили усещаше главата си странно лека. — Спенсър не може...

Те хукнаха към кухнята и надникнаха през задния прозорец към хамбара на Спенсъррови. Дворът беше празен.

— Да извикаме Уайлдън — настоя Хана. Тя хукна обратно към стаята, където го беше видяла преди, но там нямаше никой. Върху полираната маса стоеше само празната му чаша.

Телефонът на Емили отново звънна. Беше получила нов есемес. Момичетата отново се събраха около нея.

Сега вървете. Сами. Или ще изпълня обещанието си.
А.

32.

МЪЛЧЕТЕ... И НИКОЙ НЯМА ДА ПОСТРАДА

Хана, Ариа и Емили се измъкнаха през задната врата и тръгнаха към студения, мокър заден двор. Портата му беше обляна в топла оранжева светлина, но щом Хана премина през нея, вече не можеше да вижда повече от няколко фута пред себе си. Някъде в далечината чу тих, приглушен шум. Косъмчетата на ръцете ѝ настръхнаха. Емили тихо изписка.

— Насам — прошепна Хана и тръгна към хамбара. После започна да тича. Останалите я последваха. Надяваха се, че не са закъснели.

Земята беше хлъзгава и мека, и обувките с високи токчета непрекъснато затъваха в калта. Приятелките ѝ дишаха тежко зад гърба ѝ.

— Не мога да разбера как може да се случи това — прошепна Емили с натезжал от сълзи глас. — Как може Спенсър да позволи на Иън — или който там е А. — да я примамим навън сама? Как може да е толкова глупава?

— *Ш-ш-шт.* Който и да е тук, може да ни чуе — изсъска Ариа.

Прекосяха обширния двор само за няколко секунди. Ямата, където Иън беше захвърлил тялото на Али, се намираше от дясната им страна, светлоотражателната полицейска лента блещукаше в тъмнината. Зад нея се простираше гората, между дърветата като зловещ портал зееше тясна пролука. Хана потрепери.

Ариа опъна назад рамене и първа се втурна в гората, протегнала ръце напред. Емили тръгна след нея, а Хана се помъкна последна. Мокрите листа се търкаха в голите ѝ глезени. Голите, грапави клони дращеха ръцете ѝ и от раничките веднага започваше да тече кръв. Емили се спъна в неравната земя и простена. Когато Хана погледна

нагоре, не можа да види небето. Гъстите клони се бяха събрали като навес над главите им, затваряйки ги в капан.

Някой отново изхленчи. Ариа се спря и погледна надясно.

— Насам — прошепна тя, сочейки с пръст. Бледата ѝ ръка сияеше в тъмнината. Тя повдигна дългите поли на роклята си и хукна. Хана се втурна след нея, цялата треперееща от ужас. Клоните продължаваха да дерат голата ѝ кожа. Някакъв гигантски бодлив храст внезапно изникна пред нея. Тя не осъзна, че се е спънала в корените му, докато голите ѝ колене не се удариха в земята. Главата ѝ се заби в калта. Нещо в дясната ѝ ръка изхрущя. Прониза я заслепяваща болка. Тя се опита да не изкрещи, стисна здраво зъби и замижа.

— Хана. — Стъпките на Ариа заглъгнаха. — Добре ли си?

— Добре... съм. — Очите на Хана все още бяха здраво стиснати, но болката беше започнала да отшумява. Тя се опита да раздвижи ръката си. Успя, само че я усещаше изтръпнала.

Те отново чуха хленча. Прозвуча много близо.

— Просто я намерете — каза Хана. — След минута съм при вас.

Ариа и Емили не помръднаха. Хленченето започна все повече да наподобява силен плач.

— Вървете! — извика им настоятелно Хана.

Тя бавно се претърколи по гръб и бавно започна да раздвижва краката и ръцете си. Виеше ѝ се свят, а земята миришеше на кучешки изпражнения. Вратът ѝ започна да изтръпва от студа. Стъпките на Емили и Ариа се чуваха все по-слабо, докато изчезнаха съвсем. Дърветата се местеха насам-натам, като че ли бяха живи.

— Момичета? — извика слабо Хана. Никакъв отговор. Хленчът беше прозвучал сравнително близо — къде се бяха изгубили?

Високо над главата ѝ се чу ревят на самолет, мигащата му светлина едва се забелязваше. Избуха бухал, ниско и ядосано. В небето не се виждаше никаква луна. Внезапно през главата ѝ мина мисълта, че постъпката им е адски глупава. Бяха излезли навън, сами в гората, заради някакво съобщение, което сигурно точно Иън им е изпратил. Беше ги подмамил също толкова лесно, колкото и Спенсър. Откъде да знаят дали Иън не се крие някъде наблизко в сенките, готов да изскочи и да нанесе своя удар? Защо не изчакаха да се появи Уайлдън и да дойде тук с тях?

Храстите около просеката започнаха да се поклащат. Листата прошумоляха под нечий тежки стъпки. Сърцето на Хана щеше да изхвъркне от гърдите ѝ.

— Ариа? — Никакъв отговор.

Изпука съчка. После още една. Хана се обърна по посока на шума. Забеляза нещо между храстите и затаи дъх. Ами ако Иън се криеше точно *тук*?

Тя се надигна на лакти. От дърветата изскочи една фигура, отмествайки клоните от пътя си. В гърлото на Хана се зароди писък. Това не беше Ариа или Емили... но не беше и Иън. Хана не може да познае дали е момче или момиче, но който и да беше, изглеждаше доста слаб и може би малко по-нисък от нея. Фигурата се спря за миг наред просеката и се вторачи в Хана, сякаш изненадана от присъствието ѝ. С дръпнатата ниско над очите качулка и лице, напълно скрито в сянката ѝ, фигурата напомни на Хана за Смъртта.

Тя се опита да седне, но тялото ѝ се свлече безпомощно в калта. „Край — помисли си тя. — Сега ще умра“.

В този момент фигурата вдигна пръст към устните си.

— *Ш-ш-ш!*

Хана заби нокти в калната, полузамръзнала земя, зъбите ѝ тракаха от страх. Но фигурата отстъпи няколко крачки назад. След това, просто ей така, тя се обърна и изчезна тихомълком, без въобще да се чуят стъпки. Сякаш всичко беше просто сън.

33.

НЯКОЙ ЗНАЕШЕ ТВЪРДЕ МНОГО

Хленчът продължаваше да се чува по-близо, след което се отдалечаваше, сякаш се отразяваше в някакво огледало. Ариа тичаше през гората, без да гледа накъде отива или колко надалеч е стигнала. Когато се огледа, осъзна, че домът на семейство Хейстингс е останал някъде назад — през дебелиите, преплетени клони едва мъждукаше жълтеникавата светлина над портата.

Когато стигна до една плитка клисура, тя замръзна на място. Дърветата наоколо бяха изкривени и увити едно в друго. Точно пред нея едно се беше разцепило на две, оформяйки нещо като седалка между стеблата си. Дори когато Ариа, Али и останалите бяха приятелки, те рядко идваха на разходка в гората. Един от малкото пъти, в които Ариа беше минавала оттук, беше когато се промъкна в къщата на Али, за да открадне знаменцето за „Капсулата на времето“.

Когато Али се появи в задния двор и заяви на четирите момичета, че са закъснели и че някой вече е успял да го открадне, те се разделиха и всяка пое разочарована към дома си. Ариа тръгна направо през гората. Когато минаваше покрай една група особено зловецко изглеждащи дървета — може би точно тези, пред които стоеше сега, — тя забеляза някой, който да се сети *сама*? Ако минеше теста, щяха ли двамата да са заедно завинаги?

След като Ариа се сприятели с Али, тя се почувства твърде смутена и засрамена, за да разкаже за случилото се, затова скри късчето от знамето в гардероба си и повече не го погледна. Ако отвореше кутията за обувки с надпис „стари литературни есета“, пъхната на дъното на гардероба ѝ, знамето на Али все още щеше да лежи там, напълно украсено и готово да бъде предадено.

Зад нея се разнесоха стъпки. Ариа подскочи и се обърна рязко. Очите на Хана блестяха в мрака.

— Хей, момичета — каза тя, дишайки тежко. — Току-що видях най-странното...

— *Ш-ш-шт* — прекъсна я Ариа. Една тъмна сянка от другата страна на клисурата беше привлякла вниманието ѝ. Тя се вкопчи в ръката на Емили, опитвайки се да сдържи писъка си. Светна някакво фенерче и лъчът му се плъзна по земята. Ариа притисна ръка. Към устата си и въздъхна треперливо с облекчение.

— Спенсър? — извика тя и пристъпи колебливо напред.

Спенсър беше облякла дъждобран, който ѝ стигаше до коленете и носеше големи ботуши за езда, които шляпаха около слабите ѝ прасци. Тя насочи фенерчето си към тях — те я погледнаха като животни, осветени от фаровете на приближаващ се камион. Целият гръб на черната ѝ рокля беше омазан с кал, както и лицето ѝ.

— Слава Богу, че си добре. — Ариа пристъпи напред.

— И защо си дошла чак дотук, по дяволите? — извика Емили. — Да не си полудяла?

Брадичката на Спенсър трепереше. Тя наведе поглед към нещо, което лежеше на земята.

— В това няма никакъв смисъл — рече тя безизразно, като че ли беше хипнотизирана. — Току-що получих *съобщение* от него.

— От кого? — прошепна Ариа.

Спенсър насочи фенерчето си към големия предмет, който лежеше до нея. В първия момент Ариа го помисли за паднало дърво или може би мъртво животно. Но после фенерчето освети нещо, което приличаше на... кожа. Това беше една голяма, бледа човешка ръка, свита в юмрук. На един от пръстите ѝ имаше нещо, което приличаше на ученически пръстен.

Ариа отстъпи назад и притисна ръка към устата си.

— О, Господи!

Спенсър освети лицето на човека. Дори в тъмнината Ариа можа да забележи, че кожата на Иън има призрачен синкав цвят. Едното му око беше отворено, а другото не, изглеждаше така, сякаш ѝ намигва. От ухото и устата му беше изтекла засъхнала кръв, а косата му беше залепнала от калта. По врата му се виждаха големи пурпурни отоци, сякаш някой го беше хванал с ръце и беше стиснал здраво. Тялото му изглеждаше студено и вцепенено, като че бе лежал така доста дълго време.

Ариа започна да примигва бързо, без да осъзнава съвсем какво лежи пред очите ѝ. Сети се, че Иън не се беше появил на процеса си

предишния ден. Ченгетата напуснаха залата и тръгнаха да го търсят. А той през цялото време може да си е лежал тук.

Гърлото на Емили се сви конвулсивно и тя не успя да потисне гаденето. Хана отстъпи назад и изкрещя. В гората беше толкова тихо, че всички чуха преглъщането на Спенсър. Тя поклати глава.

— Когато стигнах до тук, той вече лежеше — изскимтя тя. — Кълна се, че е така!

Ариа се страхуваше да се приближи до Иън и не сваляше поглед от неподвижната му ръка, почти убедена, че всеки момент той ще скочи и ще я сграбчи. Въздухът около него беше абсолютно мъртвешки и неподвижен. Можеше да се закълне, че чу как някъде в далечината някой се изкикоти.

Тогавя телефонът ѝ, прибран в малката дамска чантичка, започна да звъни. Тя изписка изненадано. След това забръмча сайджикът на Спенсър, а телефонът на Емили звънна. Телефонът на Хана, прибран в калната ѝ чанта, също се обади.

Момичетата се спогледаха в тъмнината.

— Няма начин — прошепна Спенсър.

— Не може... — Хана измъкна телефона си с два пръста, сякаш се страхуваше да го докосне.

Ариа погледна невярващо дисплея на своя трио.

Имате 1 ново съобщение.

Тя погледна отново към Иън, към изкривените му вкочанени крайници, към безжизненото и безизразно красиво лице. Разтреперана, обърна очи обратно към екрана и се насили да прочете съобщението.

Той трябваше да си отиде.

А.

КАКВО ВИ ОЧАКВА В СЛЕДВАЩАТА КНИГА...

М-да, Иън е мъртъв. А на нашата любима четворка сигурно ѝ се иска да го последва. Бащата на Хана я мрази. Спенсър е разорена. Ариа яко е загазила. А Емили смени отборите толкова пъти, че вече ми се зави свят. Съчувствам им, но нали знаете, такъв е животът. Или, ъ-ъ-ъ... смъртта, както е в случая на Иън.

Вярно, че мога да си кажа „станалото станало“, да простя и да забравя, ала-бала и така нататък. Само че какво му е забавното на това? Тези сладки малки кучки притежават всичко, което искам, така че ще се постарая да получат каквото заслужават. Звучи много гадно, нали? Съжалявам, но както всяка малка сладка лъжкиня знае, понякога истината е много гадна — и винаги боли.

Ще ви държа под око...

Мляс!

А.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.